"Kusursuzluğun sıradan olduğu bir ütopya..."

ŞARLATAN

AYTUĞ TUNÇ DEVECİ

3 Uluslararası Altın Medya Ödülü

Otantik

PDF NOKTASI

AYTUĞ TUNÇ DEVECİ

Şarlatan

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Otantik

"Tanrı insana bir yüz verir,
insan ise kendine başka bir tane daha yaratır."
-William Shakespeare

Kendi yarattığı yüzle mutlu olamayanlara...

1. Bölüm
Damızlık Muhafızları

"Ekranlarda asla göremeyeceğiniz şehirlerde yaşıyoruz.
Çok güzel değil ama işleri nasıl yürüteceğimizi kesinlikle biliyoruz.
Rüyalarımda ise bir sarayın harabelerinde yaşıyorum.
Ve biz, birbirimizin takımındayız, biliyorum."
-Lorde / Team

Küçüklüğümüzden beri bizlere "Tıpkı saf, tertemiz gökyüzünde varlığını sürdürmekte olan kara bir bulutun silüeti gibi güneş de güzelliğimize gölge düşürür," derlerdi. Zamanı gelene dek bu sözün hiç bu kadar doğru olabileceğini düşünmemiştim. Fakat bu sözün doğruluğunu artık anlamakla kalmıyor, kendimi kurtarabilmemin mümkün olmadığı ağır zincirlerin altında ezilirken bizzat yaşıyordum da.

Hangi gün olduğunu bildiği hâlde odamın içine doğru küstah bir tavırla, âdeta alay edercesine doğup yayılan sinsi güneşin, dokunduğu her bölgemi yaktığını, hatta derimi âdeta erittiğini hissediyordum. Bir insan, bir şeyin varlığından ne kadar nefret edebilir ve ne kadar tiksinebilirse işte o derece iğreniyordum o ışıktan ve bu kötü histen.

Bizim köy genelde, devasa bulutların yükünün altında ezildiği için hiçbir zaman yeteri kadar aydınlık olmazdı. Çatılarımızın tepesine daima gri bir karaltı hâkim olurdu. Lakin o loş renksizlik dahi bana yetmiyordu. Tamamen karanlıkta kalıp burnumun ucunu bile göremeyecek olsam, o günün günlerden ne olduğunu bilmesem mesela daha huzurlu bekleyebilecekmişim gibi geliyordu. Çünkü güneşin o sabah hiç doğmaması gerektiğini biliyordum. Fer, öylesine bir sabaha dem vurarak ne kendine ne de o karanlığa ihanet etmeliydi.

Üstelik hakkında bu şekilde düşündüğüm sabahın doğum günüme denk gelmesi de bir hayli haksızlıktı. Aslında her şeyi baştan aşağı düşündüğüm zaman haksızlıkmış gibi görünen tek şeyin bu olmadığı belliydi. Hatta bu, diğerlerinin yanında devede kulak kalırdı.

Odamın kapısından dışarı adımımı attığımda beni neyin beklediğini gayet iyi biliyordum. Annemle babam büyük ihtimalle, sanki kutlamaya değer bir tarafı varmış gibi çoktan yapmışlardı yapacaklarını. Kim bilir kaç günlük birikimleriyle tatsız bir pasta almış, etrafını da süslemelerle donatmışlardı. Şimdi de muhtemelen sabırla odamdan çıkmamı bekliyorlardı. Aksi takdirde annem çoktan beni kaldırmaya gelmiş, uyanmam için tepemden bir saniye bile ayrılmayarak başımın etini yemeye başlamış olurdu.

Olacaklardan daha fazla kaçmayarak geri geri giden adımlarımla kapıma doğru yönelmiştim ki birinin odamın camını tıklattığını duydum. Gecekonduda oturduğumuz için herhangi birinin yalnızca parmak uçlarında durması, camlarımıza ulaşabilmesi için yeterliydi. Sorgulamadan, kim olduğunu az çok tahmin ederek pencereye yaklaştığımda umduğum kişi çıktı karşıma.

Aurora...

Onu gördükten sonra düşündüğüm kadar da kötü bir gün olmayacağını geçirdim içimden. Fakat bunu ona yansıtmamaya özen gösteriyor, dikkatli davranmaya çalışıyordum. İkimizin de küçüklüğünden beri sürekli sergilediğim bir tutum olduğu için bu konuda yeteri kadar ustalaştığım rahatlıkla söylenebilirdi.

Camı usulca açtım. Sakin bir hâlde selam vererek "Erkencisin," dedim. "Fazla zamanımız yok gibi sanki?" diye cevapladığında, gayet haklı ve yerinde bir tepki vermiş olduğu için bir şey diyemeyip sadece sustum. Tatlı bir tebessümle bezediği cümlelerini "Bu saatte sözleştiğimizi sanıyordum? Gitmeden seni ve hediyeni görmek istedim. Ne aldığını merak ediyorum doğrusu," diyerek devam ettirdi.

"Aynı şeyi ben de senin için söyleyebilirim."

Daha önceden birbirimize o güne özel, giyeceklerimizle uyumlu olacak biçimde bir hediye alma konusunda sözleşmiştik. Onun doğum günü geçmişti. Birkaç gün öncesinden beyaz giyeceğini, onunla uyumlu gidebilecek bir şeyler alırsam daha iyi olabileceğini belirtmişti bana.

Yastığımın altına gizlemiş olduğum kutuyu çıkararak ona doğru uzattım. Evet, yastığımın altındaydı çünkü annemle babamın görmesi durumunda onlara açıklama yapmakla uğraşmak yerine hediyemi oraya saklamıştım. Görselerdi eğer her ne kadar tepeden tırnağa sahte olduğu için beş kuruş bile etmemiş olsa da ne kadar harcadığımdan daha çok, öyle bir şeyi kime aldığımı merak ederlerdi.

Uzandığında, ellerimiz bir saniyeliğine de olsa birbirine değdiğinde paketi az kalsın düşürecekti. Son anda yakalayıp, bozuntuya

vermeden paketi yeniden ona uzattım. Eğer düşseydi kalitesizliğinden dolayı bin bir parçaya ayrılarak tuzla buz olabilirdi. Kutuyu açıp içerisindeki ince zincire takılı, damla kristalli kolyeyi gördüğünde bir süre sessiz kaldı.

"Ne yalan söyleyeyim, senden böyle bir şey beklememiştim asla."

Buna sevinmeli miydim yoksa üzülmeli mi?

"Espri bir yana, bu gerçekten çok güzel Victor. Eve gidince hazırlandığım gibi takacağım. Umarım elbiseme de yakışır, aksi taktirde takmam zaten."

İnadına yaptığını belli edecek şekilde, imalı bir tebessüm sergiliyordu.

"Yakışacağını biliyorum."

O sırada tıpkı az önce Aurora'nın camımı tıklattığı gibi şimdi de annemin odamın kapısını çalmaya başladığını duyabiliyordum.

"Yazık oldu. Hâlbuki ben de tam senin hediyeni verecektim. Neyse, sizinkileri bekletmeden git istersen."

"Öyle anlaşmamıştık," dedim. "Sıra sende, hiç kaytarmaya çalışma. Ne aldığını ben de fazlasıyla merak ediyorum doğrusu."

"Bir süre daha merak edebilirsin. Saraya gittiğimizde her türlü verecektim zaten."

Ardından "Öyleyse doğum günümü kutlamanın ne anlamı var?" diye sesleniyordum ki başka hiçbir şey söylemeden, arkasına dahi bakmadan, çekip gitti. Gitmesiyle birlikte gerçeklere dönmem saniyeler almamış, bir anlık sevincin ardından hevesim yine kursağımda kalmıştı.

Annemin sertçe çalışlarını duymazlıktan gelmeyi bırakıp, odamın kapısını usanarak açtım. Tam da tahmin ettiğim gibi kapıyı açtığımda annemle babam, hep bir ağızdan "İyi ki doğdun Victor!" diye bağırdı.

Seslerindeki sahte mutluluğun gerisinde gizlenen acıma duygusunu gayet açık ve net bir şekilde fark edebiliyordum. Üstelik bu bana hiç yardımcı olmuyor, tam tersine daha da kötü hissetmeme sebep oluyordu. Ama oğullarını görebilecekleri belki de bu son anlarda, yaşadıkları bu mutluluğu onların elinden almak istemediğim için aynı şekilde karşılık verip, ortada hiçbir şey yokmuş ya da olmayacakmış gibi sevinç naraları atarak onlara sarıldım.

Sarılıp koklaşmalarımız bittikten sonra annem beni evimizdeki en sevdiğim yere, yani mutfağa doğru ittiğinde benim için hazırlanmış tek şeyin pasta olmadığını gördüm. Gözlerimin önünde kahvaltılık namına bulunabilecek her şey vardı: Zeytinler, peynirler, masanın tam ortasına konmuş çeşit çeşit ballar ve reçeller.

Köy meydanındaki büyük ekranda dönen reklamlar dışında başka hiçbir yerde göremeyeceğimi sandığım şeylerin tam karşısında duruyordum.

"Anne, bu ne?"

Özenle, yalnızca benim için kurulmuş sofraya karşı ilk tepkim bu olmuştu.

"Ne demek ne?"

Zoraki bir şaşkınlık, hüzün akan yüzüne yansırken anlamıyormuş gibi davranmayı seçiyordu. Böylesine bir sofranın, oğlunun şaşıracağı kadar nadir kurulduğunu kabul etmek istemiyordu. Zaten bu kadar şaşaalı bir sofranın hazırlanmasına hiç gerek yoktu. Kuvvete, çevikliğe ya da dinçliğe ihtiyacımın olacağı bir yere gitmiyordum

ki diğer günlerden farklı bir kahvaltı masasının kurulmasına lüzum olsun. Belki bu tür şeylerden gelecek dinçlik ancak seçilenlerden biri olmazsam eğer kaçmaya yeltenebileceğim bir an için gerekli olabilirdi fakat öyle bir şansımın olmadığının hepimiz farkındaydık. Seçilemeyen kişilere ne olduğunu her ne kadar bilmek istemesek de hepimiz iyi biliyorduk.

Babam "Ee, ne duruyorsun? Başlasana hadi, hepsi senin için hazırlandı," diyerek beni masaya doğru itelediğinde "Bütün bunları nereden buldunuz?" diye sordum.

Annem hemen lafa atılarak "Muhafızlar bir hafta öncesinde şehirden getirilen şeylerle beraber bir nevi panayır kurdu," dedi. "Herkes gücünün yettiği kadarını topladı."

Babam araya girerek "Peki ya Marvin?" diye sordu. "Marvin de panayırda mıydı? Ya da seninkiler?"

Bunun cevabını gayet iyi biliyordu ama birinin onu doğrulamasını bekliyordu. Annem muhafızlardan bahsedince herhâlde aklına gelmiş, konu onlardan açılınca da sormak istemişti. Karşı komşumuz olan Grey ailesinden bahsediyordu. Annemin köydeki en yakın arkadaşı olan Helena, onun eşi Lester ve oğulları Marvin Grey.

Marvin, yıllarca vermiş olduğu emeklerin sonunda muhafız olmuş, yeni göreviyle beraber şehirdeki yerini almak üzere hazırlıklara başlamıştı. Bu haber hemen bütün köye yayılmıştı tabii, sonuçta bu büyük bir meseleydi. Köyde yaşayan biri öylesine iyi bir mevkiye ulaştığında kolay kolay dünün haberi olmuyor, herkes tarafından duyuluyor ve bir daha da unutulmuyordu.

"Hayır," dedi annem. "Ne Marvin'i ne de Helena'yı gördüm. Hiçbiri gelmedi."

"Neden gelsinler ki zaten. Muhtemelen onlar her türlü yardımı şimdi alıyordur, almasalar bile Marvin'in eli kolu uzun artık. Biz şu sofrayı hazırlamak için kenara köşeye ayırdığımız paraları harcadık ama eminim ki onlar evlerinde her gün bu sofrayı kuruyor olmuşturdur."

Annemle babam her zamanki derin tartışmalarını sürdürürken, daha fazla oyalanmadan ya da bir şeyleri sorgulamadan kendimi hemen masaya doğru attım Böyle bir günü biraz olsun güzelleştirecek bir şey varsa o da pek tabii ki bu masa olurdu.

Bir kere daha babamın beni ne kadar iyi tanıdığını anlamıştım. Eminim ki onun fikriydi bu. Zira annem, en ihtiyacımın olacağı zamanda bile güzelliğime gölge düşürecek olan reçeli, kaymağı, yağlı şeyleri sofraya koymazdı. Aslında masadaki neredeyse her şey ucu kaçırıldığında, insanda fiziki bakımdan olumsuz etkiler bırakabilecek türdendi. Annem genelde bu tür yiyecekleri yememe izin vermez, insanın kan şekerini yükseltebilecek şeylerden daima uzak tutardı beni. Bu nedenle kendini yine tutamadı ve "Sen yine de şekerli ve yağlı olanlardan fazla yememeye çalış," diyerek beni ikaz etti. Babam da lafa karışıp "Bugün bari karışma çocuğa, bırak istediğini istediği gibi yesin," diyerek annemi susturmaya çalışıyordu.

Çocuğunu kucağına aldığı ilk günden beri herkesin aksine güzelliğe odaklı değil de kuvvetli ve çevik olması için yetiştirmeye çalışmış bir adam olarak babam, annemin ne için uğraştığını ancak belirli bir yere kadar anlayabilirdi.

Evet, küçüklüğümden beri beni az önce bahsettiğim o muhafızlardan biri yapmak için kendini buna adamıştı. Sonrasında onca emekten ve geçen yılların ardından şehir nakillerindeki yaş sınırı yirmi ikiden on sekize inince işler değişmişti. Eskiden elemeler,

yirmi iki yaşına basmayan hiçbir insanın arasından yapılmıyorken üç yıl öncesinde bu kural ortadan kalkmış ve on sekiz yaşındaki insanlar da eleme adayı olmaya başlamıştı. Bu yüzden de on sekiz yaşıma bastığım anda güvenlik güçlerine katılmak üzere imtihanlara başvurabilecek ve savunma okulundan da yirmi dört yaşında mezun olabilecek olan ben, kuralların değişmesiyle milli kuvvet sınavlarına değil, seçimler için hazırlanmaya koyulmuştum. Babamın da ne yazık ki tüm hayalleri bu şekilde suya düşmüştü.

Bu ani kural değişimine ise yasalara aykırı olmayacak şekilde, bizi cinsel olarak faaliyet gösterebileceğimiz ilk yaşımızdan itibaren almak isteyerek varmışlardı. Damızlıktık sonuçta ve onların gözünde başka hiçbir değerimiz yoktu. Damızlık olan biri on sekizinde de damızlıktı, yirmi ikisinde de. Yasalara uygun olarak cinsel ilişkiye zorlanabileceğimiz ilk yaşta, onların istediği şekilde olan "mükemmel" çocukları en kısa zamanda yapmaya başlayabilecekken neden daha fazla bekleyeceklerdi ki?

İlk sirenler kulaklarımızı sağır edercesine ve evlerimizin pencerelerini sarsacak bir şiddette duyulduğunda, neredeyse masada gezinen tahtakurularına bile saldıracak olan annem bana dönüp "Daha fazla oyalanma," dedi. "Kıyafetlerini hazırladım, git de güzelce giyin. Acele etme lütfen, yavaşça sok kolunu bacağını. Ütüsünün bozulmasını istemeyiz değil mi tatlım? Cildin için gerekli şeyler de askılığın yanındaki komodinin üstünde. Kurutma makinasının iş görüyor olması lazım. Saçlarına güzelce bir şekil ver, ver ki herkes sana hayranlıkla bakakalsın."

Sadece "Tamam anne," diyecektim ki babam her zaman olduğu gibi yine geçiştirerek kurtulmama izin vermedi ve beni bileklerimden kavradığı gibi kendisine doğru çevirerek aynı sert tavırla sordu:

"Durumun ciddiyetinin farkındasın değil mi? Bak, bugün için hiçbir masraftan geri kalmamaya özen gösterdik. Bunu yüzüne vurmak ya da gergin olduğunu bildiğim hâlde seni daha fazla germek için söylemiyorum. Fakat lütfen sen de elinden gelenin en iyisini yap oğlum. Unutma ki sen de reklamlarda sürekli gözümüze soktukları o çocuklar gibi olmak zorundasın."

Kazanmam durumunda, bahsettiği çocukların vadetmekte olduğu şehirlerdeki güzel yaşamlardan örnekler verebilirdi. Ya da kendisinin, olmamı istediği güvenlik güçlerinin bile imrenebileceği imkânlardan söz ederek olumlu bir biçimde de motive edebilirdi beni. Fakat ne onun, ne annemin ne de benim gözüm vardı o tür yaşamlarda. Onların umursadığı tek hayat benimkiydi. Bu yüzden bu tür uyarılarda bulunmayı tercih ediyorlardı. Çünkü şunu çok iyi biliyorlardı: Eğer seçilenlerden biri olamazsam geriye umursayabilecekleri bir hayat da kalmayacaktı.

2. Bölüm
Beyaz Masumiyetin Ardında

"Tüm leydileri dışarı çağırın, onlar şıklıkları içerisindeler.
Boğazlarında yüzlerce mücevher, dişlerinde yüzlerce mücevher...
Şimdi erkeklerimi getirin. Ay gibi kraterliydi onların yüzleri.
Kardeşimiz gibi sevdiğimiz ay, odanın içine parlarken."

-Lorde / Team

Beni neyin beklediğinden bihaberdim. Henüz heyecanlanacak bir şeyin olmadığı anlarda olmama rağmen kalbimin meraktan teklediğini hissederek annemlerin odasına girdim.

İşte oradaydı. Bütün azametiyle, güzelliğinin farkında olarak dimdik karşımda duruyordu. Uyandığımda kendisinden usanmama sebep olan güneş ışığının altında banyo yapıyor, içten ve sıcak bir tebessümle bana göz kırpıyordu. Sadece bakınca bile insanın kendine olan güvenini yükselten, herkesin içinde yer almak isteyeceği, sahip olamayanların ise kıskanacağı türden bir takımdı.

"Herkes" derken tabii ki köyümüzde ikamet eden insancıklardan bahsediyorum. Zira bu dediklerim tamamıyla ben ve benim gibiler için geçerliydi. Nadide hayatlarını şehirde geçiren insanlar için değil. Onlara göre bizim için değerli olduğundan bahsettiğim şeyler ne ki? Geceliklerinin kumaşının tek bir ipliği bile önümdeki takım elbisemden daha pahalı "olurdu" kesin.

Kıyafetimin hemen yanındaki masanın üzeri "Dinçlik Topu" dedikleri, uygulandığında hafif elektrik akımlarıyla cildi kızartan, insanın yüzüne can gelmiş gibi gösteren pilli topla ve saçıma şekil vermem için kullanacağım saç ürünleriyle doluydu. Belli ki bizim için bir servet sayılabilecek miktarın harcandığı tek şey takım elbise ya da kahvaltı masası değildi.

Hiç vakit kaybetmek istemeden saçlarıma güzelce şekil vermeye koyuldum. Babamın bahsettiği o reklamlardaki erkek çocuklarının saçlarına benzetmeye çalışıyordum ama ilk defa böyle bir şeyle haşır neşir olduğum için ne kadar becerebildiğimi bilemiyordum. Ardından leğen kabının içinde, duru hâlde beni izleyen suyla suratımı yıkadım ve merhemlerimi sürüp bir insanın kendine bunu neden yaptığını hiçbir zaman anlayamadığım o şeylerden birini, dinçlik toplarından birini kullanarak cildimde ufak tefek çarpıntılar yarattım. Suyu bile zar zor bulduğumuz günlerden miras kalma, kuruluktan çatır çatır çatlayan dudaklarıma balsamımı da sürüp takım elbisemi giydim. En sonunda sabırsızlıkla beklediğim, diğerlerini gereğinden daha hızlı yapmama sebebiyet vermiş saniyelere gelebilmiştim.

Annem, içine ağır hareketlerle girmemi, elbisenin ütüsünü bozmamam gerektiğini kulaklarımda defalarca tekrarlamıştı. İstesem de seri bir şekilde giyemiyordum zaten. Bir yerine bir şey olacak diye ödüm kopuyordu. Ancak o bembeyaz kadife tenime dokundukça içimi hoş eden bir hisle biraz olsun rahatlıyordum.

Her şey bittiğinde yeniden aynanın karşısına geçtim ve ben olduğuna inanamadığım biriyle karşı karşıya kaldım. Aynadaki yansımada boy gösteren kişi ben miydim sahiden? Gördüğüm bu çocuğun onca yıldır nerede olduğunu sorguladım. Çalıştığımız fabrikanın karşısında oturan kıza karşı beslediğim duyguları açıklarken neredeydi mesela? Ya da bir gün yetkililer reklam çocuklarını halkın içerisinden seçme kararıyla köyümüze geldiğinde neredeydi? Daha

bunlar gibi satın alınabilecek iyi bir fizikle neleri kaçırmış olduğumu yeni yeni fark ediyordum. Fakat her şey için çok geçti ve pek de önemi kalmamıştı zaten. Sonuç olarak böyle gözükmem gereken en önemli günde işte buradaydım. Kendime ağzı açık ayran budalası gibi bakıyor, aynadaki yansımamı hayranlıkla izliyordum.

Doğduğum andan beri hiç hissetmediğim kadar tuhaf duygularla odanın kapısına yöneldim. Evet, tuhaf diyorum çünkü yaşadığım duygu karmaşasını başka türlü açıklayabileceğimi zannetmiyordum. Her şeyi yapabileceğimi, elimden her işin gelebileceğini düşündürüyorlardı bana. İlk defa o güne, karşılaşacağım insanlara ve yaşayacağım her türlü duruma hak vermiştim. Bir kar tanesini bile kıskandırmayacak kadar küçük bir hak vermeydi bu ama yine de günün sonunda benim gibi birinden beklenmeyecek bir tutumdu.

Güzellik dediğimiz eğer böyle bir şeyse ve aynada kendi görüntüsüyle burun buruna geldikten sonra bu tür duygular yer ediniyorsa insanın damağında; o dakikadan sonra böyle bir düzenin neden var olduğunu, bütün bunların ne için ve kim için yaşandığını biraz da olsa anlamlandırabiliyordum.

Babam her zamanki gibi hangi durumda olursa olsun asla vazgeçmediği alışkanlıklarından birini sürdürerek kulaklarını radyoya dayamış, sabah haberlerini dinliyordu. Radyo da ne radyoydu ama... Kablolarıyla ilgili bir temassızlık durumu yaşandığı için kaç defa bozulduğunu saymayı bırakmıştık. Bir şekilde idare edebiliyorduk çünkü. Her seferinde kablonun kabuğunu soyup ortaya çıkan telleri aynı renkteki tellerle eşleştirmek gibi gayet basit bir çözümle sorun

ortadan kaldırılabiliyor, yeşil teli yeşille, kırmızıyı kırmızıyla ve mavi yi de maviyle birleştirince halloluyordu.

Odadan çıkarken işitmeye alışık olduğumuz her zamanki haberleri dinlediğini duydum. On sekiz yaşına basan her yeni birey için seçimlere katılabilecekleri bölgeler ve yerler, birkaç hafta içerisinde gerçekleşeceği beklenilen güneş fırtınası, "Ulu Savaş" ve ondan sonraki günlerde devletimizin ve yaşamımızın nasıl da iyiye gittiği hakkında, artık her gün duymaktan ezberlediğimiz klasik söyleşi... Neyse ki televizyonumuz yoktu da yalnızca kulaklarımız usanmıştı sürekli aynı şeyleri duymaktan.

Mutfak masasını silip süpürdüğüm ve geriye toplanacak pek de bir şey bırakmadığım hâlde masayı toplamaya koyulmuş olan annem, beni görünce sırtına zıpkın yemiş gibi olduğu yerde öylece kalakaldı. Ne söyleyeceğini bilememiş, dili tutulmuştu. Kadın haklıydı tabii. Alışmış oldukları oğullarından, her bakımdan daha uzak görünen bu çocuk, kendisine olduğu kadar onlara da yabancı geliyordu.

Babam kendince iltifat ettiğini zannedip, işin aslında patavatsızlık yaparak "Victor, bu sen misin?" dedi. Ben buna takılmazdım ama annem bu tür şeyleri çok önemserdi. Babamın patavatsızlık yaptığını bile annemin ona attığı ters bakışlardan anlamıştım.

Elindeki her şeyi neredeyse fırlatırcasına bırakıp seri adımlarla yanıma gelen annem "Sen ona aldırma hayatım," dedi. "Bu senin her zamanki hâlin. Uğraşsan her zaman bu denli yakışıklısın aslında ama uğraşmıyorsun işte."

"Uğraşamıyorsun," demiyordu da "Uğraşmıyorsun," diyordu sanki benim elimdeymiş gibi.

Babam gülerek "Aynen aynen, annenin dediğinden," diyerek geçiştirdi.

"Parfümünü sıkmayı da ihmal etmedin değil mi?"

Boynumu uzatarak "Kokla," dedim. Gözlerini kapayıp, özümü âdeta ciğerlerine çekercesine derinden bir nefes aldı annem. "Sıkmış mıyım?"

"Aferin oğluma. Şöyle bir bakıyorum da bu endamla, bu duruşla, bu kokuyla seni seçmeyecekler de kimi seçecekler yahu?"

Bunlar sahici düşünceleri miydi yoksa iyi niyetle kendini ve beni kandırmaya, bunlara inandırmaya mı çalışıyordu tam olarak kestiremiyordum.Tam o sırada yine kendini tutamayarak ağlamaya başladı. Bir anne olarak herhangi bir annenin bulunmak isteyeceği en son zaman diliminde, bulununca başka türlüsünü beklemek saçma olurdu zaten.

"O kadar masumsun ki..."

Evet, masumdum. Masumduk. En azından ailelerimizin gözünde bu böyleydi. Onlar için nereye gittiğini bildiği hâlde durdurmak adına elinden bir şey gelmeyen, havada çaresizce süzülen, bembeyaz bir kuş tüyü kadar masumduk her birimiz. Keşke o kadar özgür de olabilseydik. Belki bir tüy değil ama o tüyün sahibi olan bir kuş kadar özgür...

Diğerleri geçti aklımdan. Yaşadığımız her şeyi yüksek ihtimalle o an yaşıyor olan diğer ailelerin durumunu getirdim gözümün önüne. Neler yaşayabileceklerini, neler olabileceğini düşündüm. Hepsinin sonu, insanın burnunun ucunu dahi göremeyeceği karanlıktan tünellere çıkıyordu. Ağlamamak için kendimizi zor tutuyorduk. Yaşlar kirpiklerimizde takılı kalmıştı. Gözlerimizi birbirimizden kaçırırken siren sesleri yeniden duyuldu.

Zaman gelmişti...

İçinde bulunduğum durumun ciddiyeti, okyanusa düşen bir damlanın sebep olduğu dalgalar gibi içime yayıldı. Aç karnına içtiğim bir yudum soğuk suyun, boğazımdan geçerken arkasında bıraktığı his gibi bir his kapladı tüm bedenimi.

Babam biraz olsun teselli bulmak isteyerek "Sana söz veriyorum oğlum. Sana ya da bize bir şey olmadan evine geri dönmüş olacaksın," dedi. Bu söylediğine o ne kadar inanıyorsa ben de o kadar inanıyordum. Bu yüzden normal zamanlarda geçiştirmeme asla izin vermeyen adam, yalnızca kafamı sallayarak cevap vermeme rağmen başka herhangi bir şey diyemeden önümden çekildi.

Annem araya girip "Bu arada," dedi. "Doğum gününü kutlamadan gitmeyi düşünmüyorsun herhâlde?"

Mutfak masasının üzerinde, şimdi de küçük bir kek dilimi bulunuyordu. Üzerinde ise tek bir mum... Anlaşılan beni ağlatmayı karar vermişlerdi.

"İyi ki doğdun oğlum," dedi babam. Sonra annem...

O sırada sirenler kendini bir kez daha hatırlattı. Birkaç dakikaya kalmaz, güvenlik görevlileri de tepemize çökerdi.

"Ee hadi, bir dilek tut."

Doğru ya! Dilek tutmam gerekiyordu, sanki bir işe yarayabilecekmiş gibi. Anneme, babama, bir de kek diliminin üzerindeki muma baktım. Gözlerimi kapatıp, dileğimi dileyerek mumu yavaşça üfledim. Sönünce havaya doğru süzülen dumana kaydı gözlerim. Bir saniye öncesine dek orada değilmiş ve daha önce hiç var olmamış gibi yok olup gidiyordu.

Belki de bir daha asla göremeyeceğim evimizin kapısından, o duman gibi süzülüp çıkacaktım birazdan. Daha önce hiç yaşanmamış; sevenlerim, hayallerim, geçmişim, duygularım hiç bulunmamış gibi bir yokluğa savrulacaktım...

3. Bölüm
Parçalanmış Merasim Zincirleri

"Anons edilene kadar bekle,
Henüz zarafetimizi tümüyle kaybetmedik.
Köpekler zincirlerine bağlı kalacak ve o, çağrıyı gönderecek."

-Lorde / Team

Evden çıkınca saf ve iyi niyetli bakışlarla etrafı süzmeye başladım. Bakışlarım çevremde duran insanları teker teker tararken sabah kahvaltısını gördüğümde yaşadığım hayretin aynısını yaşıyordum. Bugüne kadar bana hep fena sayılmayan bir çocuk olduğum söylenmişti. Doğruyu söylemek gerekirse ben de bunu bir yere kadar kabul ediyordum çünkü köyümdeki diğer çocukların sahip olduğuna rastlamadığım sapsarı saçlarım ve -en başından bu olaylara sebebiyet veren- mutasyondan bizzat nasibini almış, üst tarafı ela, alt tarafı bal rengi olan gözlerim vardı. Fakat şimdi bakıyordum da erkek çocuklarının giydiği takım elbiseler, renk renk smokinler, kollarına takmış oldukları gümüş saatler ve üzerindekilerle uyumlu bileklikler...

Ailelerinin, benimkilerden daha fazla yatırım yaptığı çocukların her hâlinden belliydi ama anlam veremediğim, merak ettiğim başka bir durum vardı: Böyle giyinmeyi, bütün parçaları birbiriyle uyumlu hâle getirmeyi nereden öğrenmişlerdi? Sonuçta hepsi, haftanın

her gününü benim gibi fabrikanın is ve kömür kokan sütunlarının altında geçiriyordu.

Kız çocuklarına değinmek bile istemiyordum. Ben rakiplerimin karşısında böyle duygularla boğuşurken, onların diğer kızları gördükçe akıllarından neler geçirebileceğini hayal dahi edemiyordum.

Mesela Aurora ... Kalabalığın içinde o kadar tatlı görünüyordu ki... Bembeyaz bir elbise giymişti ve güneşin öne çıkmayı başaramadığı gri bulutların altında göz kamaştırıyordu. Fazlasıyla kıvırcık ve kabarık olan saçları omuzlarından aşağıya salınıyor, sürmüş olduğu kıpkırmızı ruj yüzünden dudakları âdeta "Buradayız!" diye haykırıyordu. Saçları gibi simsiyah olan teni ve yine o kapkara, koca koca gözleri, saf beyazlığın içinde bir başka güzel duruyordu. Hediye ettiğim kolye ise üzerindekilerle öyle uyumluydu ki kendime pay çıkarmadan edemiyor, seçimimle gurur duyuyordum. Her ne giyerse giysin ona çok yakışacağından kesinlikle emindim ama bu uyumu hayal edememiştim. Kısacası Aurora tam karşımda, tepeden tırnağa muazzam görünüyordu.

Onu incelediğimi fark ettiğinde tüm vücuduyla bana doğru döndü. Gözlerimiz bir saniyeliğine de olsa kesişti. Utanarak yüzümü kaçırdım ama o bakmaya devam ediyor, bakışlarını benden çekmeyerek inadına yaparmış gibi gülümsüyordu. Tam olarak seçemiyordum ama dikkati kollarımın üzerinde gibiydi. Takım elbiseye zar zor sığan kollarıma bakarak herhâlde bana acıyordu. Kaslarım yüzünden cüsseli ve güçlü gözüküyor olabilirdim ama ben, kollarım neredeyse giydiğim her şeye ancak sığdığı için giyinirken resmen can çekişir gibi kıvranıyordum. Bütün gün fabrikada, ağır işlerin altında çalışmak insanı bu hâle getiriyordu işte.

Benimkiler de dâhil olmak üzere bir tek annelerle babalar her zamanki kıyafetlerinin içindeydi. Gerçeklikleri, çocukları gibi şaşaalı

ve değerli kumaşlarla kaplanmış yalanların ardında gizlenmemişti. Bana göre tam olarak olması gerektiği gibiydiler.

Ben bunları düşünürken güvenlik görevlileri ufuktan belirmeye yüz tutmuştu. Ellerindeki uzun listelere bakıp, gerekli isimleri bağırarak anons ediyor ve ağır adımlarla bize doğru ilerliyorlardı. Ama hiç kimse isimlerinin okunmasını beklemiyor, kaderlerine razı olmuş bir hâlde vagonlardaki yerlerini almak üzere evlerini geride bırakıyordu.

Bizi tek bir sıra hâlinde, erkekler bir yanda, kızlar bir yanda olacak şekilde ayırdılar. Ebeveynlerimiz hemen arkamızdaydı. Annemin ellerini omuzlarımda hissedince adımlarımın devamını getirebilecek cesareti içimde bulabiliyordum ancak. Ama annem güvende hissetmemi sağlarken daha da fazla gerilmeme sebep olabilecek başka bir şeyi fark ettim. Belli ki gündelik hayatımda içerisinde bulunmaktan en memnuniyetsiz kaldığım o an gelip çatmıştı yine. Ne göreceğimi bilerek kafamı yukarıya doğru kaldırdım. Her an kar yağacakmış gibi gri bulutlarla kaplanmış olan gökyüzümüze baktım. Evet, bir şey yağıyordu ama bu kesinlikle kar değildi. Kömürdü, kömür tozuydu bu. Yine siyah noktacıklar hâlinde oluk oluk yağmaya başlamıştı üzerimize. Beyazına gölge düşmesinden çekindiğim takım elbisemde de karanlık lekeler bırakıyordu hâliyle. Bu manzarayı görmekten nefret ediyordum işte. Korkutuyordu beni, rahatsız ediyordu. Şimdi her zamankinden daha da fazla sinir ediyordu. Bu sefer fabrikada, kir ve pasın içerisindeki pencereden bakmıyordum çünkü gökyüzüne. Bana bir zararı dokunmadan izlemiyordum öylece.

Bir paçavradan farkımız yokmuş gibi asla temizlemedikleri, bir gün olsun bakımını yapmadıkları paslı vagonlara doğru itelediler, domuzları samanlığa yetiştireceklermiş gibi nefes alacak bir boşluğumuz kalmayana dek sıkıştırdılar bizi. Onca yıllık taşımacılıktan

ve pislikten sonra vagonlara öyle bir koku hâkimdi ki insan nefes almaktan bile çekiniyordu zaten.

Köyümüzde toplanması gereken tek bir yaşıtımız ve ailesi kalmayıncaya kadar bunu yapmaya devam ettiler. Kaçmaya çalışanlar oldu tabii. Korkanlar, saklananlar, isyan edenler... Herkes bizim gibi hemen teslim olmuyordu. Onları bulup toplamak, bize göre biraz daha fazla zaman alıyordu. Bir şeylerin değişebileceğine dair en ufak bir umudumuz olsaydı eğer bizler de böyle kolay lokma olmazdık belki.

En son kişinin de binmesiyle vagonlar harekete geçti. Ayak bastığımız yeri sarsan bir titreşimle olduğumuz yerde dürtüldük. Tutunma yerleri olmadığı için yukarıdaki demirlere uzanmaya çalışıp, duvarlardan destek alarak dengemizi sağlamaya çalışıyorduk. Ben ise en ufak hareketimizle havalanan tozları kıskandığımı fark ettim. Hiç değilse onların hareket edecek bir alanları bulunuyordu.

Tren durduğunda, kapılar yıllardan beri bakımlarının yapılmadığını, susuzluktan bitap düştüklerini belli edecek bir şekilde, kulak tırmalayan bir sesin yankısıyla açıldı. Vagonlar öyle doluydu ki hiç vakit kaybetmeden dışarı çıkmaya başlamamız gerekiyordu. Hiç kimsenin bir saniye daha içeride kalmaya mecali yoktu.

Dışarı çıkar çıkmaz vardığımız yerin, yaşamaya alışık olduğumuz yerden çok daha soğuk ve karanlık olduğunu fark ettim. Dudaklarımın arasından çıkan nefesimin bir buhar olarak süzüldüğünü görebiliyordum. Yapraklarından arınmış ağaçlarla kaplı bir parka yöneliyor gibi gözüken o devasa yolun, bizi nereye götüreceğini

bilmeden ilerlemeye koyulduk. Neyse ki hepimiz çok güzeldik ve köyümüzdekinden bile daha karanlık bir gökyüzüyle kaplı olan bu yolu aydınlatıyorduk. Üzerimizdeki rengarenk kıyafetlerleimizle âdeta bir gökkuşağı gibi ışıldıyorduk o soğuk ve ölü yolda. Üstelik rakibim olmalarını bir kenara bırakıp onları iyi niyetle incelediğimde, etrafımda birbirinden güzel insanlar, tertemiz yürekler ve umutla dolu parıl parıl gözler görüyordum.

Önümüzde bir yer belirmeye başlayana kadar yürümeye devam ettik. O beliren yerin, geride bıraktığımız köyümüzden tek farkı daha güzel binalarla inşa edilmiş olmasıydı. Burası dar kutucuklar şeklinde, en ufak bir rüzgârda uçup gidecekmiş gibi gözüken gecekondulardan ziyade boyası taze, iki katlı binalarla doluydu.

Oraya girdiğimiz an hepimizi durdurdular. Bunu asla beklemiyordum. Ne yani, seçimler burada mı gerçekleşecekti? Burası, kafamda canlandırmış olduğum resimle hiç alakası olmayan bir yerdi. Yüzüme vurduğu her saniye, içerisinde küçük cam parçacıkları barındırıyor olmasından şüphelendiğim buz gibi keskin havanın bağrında, o iki katlı evlerle kaplı meydanın ise tam ortasında durduk. Yeniden tek sıra olduk fakat bu sefer kızlar bize, biz onlara bakacak şekilde dizildik. Velilerimiz hâlâ arkamızdaydı. Kestirebildiğim kadarıyla yalnızca birkaç evin üzerinde bulunan duvar megafonlarından kulak tırmalayan, keskin bir ses verildi.

Büyükçe binaların arasından, fabrikada bizi denetlemeye gelen müfettişler gibi ayaklarına hakiki deri çizmelerini geçirmiş biri çıkageldi. Açıkça belli oluyordu ki bu adam diğerlerinden farklıydı. Güvenlik kuvvetlerindeki herhangi bir rütbeliye benzemiyordu. Çizmelerindeki derinin aynısıyla kaplı bir şapkası, vücuduna kaslarını belli edecek şekilde yapışmış dar bir gömleği, onun üzerinde ise takım elbiseye benzeyen rugan bir ceketi vardı. Hepsi de kafasına takmış olduğu şapkadaki deri detayıyla ortak olarak simsiyahtı.

Bir eli boştu ama diğer elinde, yerlerde sürünmemesi için itinayla tuttuğu üçgen şeklinde bir bayrak vardı. Üzerinde ise kapkara bir kuzgunun hemen altına yerleştirilmiş, gözleri altından olan bir kadın yüzü varlığını sürdürmekteydi. Kuzgunun kanatlarının altında barınıyordu ve yüzünün ise yalnızca yarısı vardı. Çorak düşmüş bir toprak gibi üzerinde kraterleri bulunan, bir çizim olmasına rağmen gözlerine bakıldığında insanı nahoş eden, sahte olduğu fazlasıyla belli olan tebessümle bezenmiş bir yüzdü bu.

Adam köy meydanının kalbinde duran yüksek kürsüye çıkıp elindeki bayrağı da kürsünün hemen yanındaki deliğe yerleştirdikten sonra "Öncelikle herkese iyi günler diliyorum," diyerek dalga geçercesine konuşmaya başladı. Sanki o günün iyi bir tarafı varmış gibi!

"Ne kadar şanslıyız ki bugün burada, az kalsın kaybetmek üzere olduğumuz gençliğimizle bir aradayız."

Kürsüden inerek kalabalığa doğru yöneldi. Ellerini arkasında birleştirdi ve tavrıyla yeterince sert değilmiş gibi daha da sabırsız bir duruş sergiliyordu şimdi.

"Burada olmamızın nedenini ise öyle tahmin ediyorum ki çoğunuz öğrenmiştir. Fakat aranızda -bana göre imkânsız ama- bilmeyenler de çıkacaktır. Ya da asıl sebeplerin dışında, farklı nedenleri duyanlar muhakkak vardır. Ben de işte burada devreye giriyorum. Herhangi bir yanlış anlaşılmayı düzeltmek, sizleri asıl nedenlerle karşı karşıya getirerek aydınlatmak için burada bulunuyorum."

Bir dakika... Şimdi de kalabalıktan ayrılmış, hızla adımlarla bana doğru yaklaşıyordu. Ne yapacağımı kestiremedim. Benim olduğum yöne doğru attığı her adımda altımdaki yer sarsılıyormuş gibi hissediyordum. Ne soracaktı ya da ne söyleyecekti ki bana? Her ne söylerse söylesin ya da her ne sorarsa sorsun doğru cevapla, onun istediği şekilde karşılık veremeyeceğimden ve doğal olarak da ağzımdan

çıkacak herhangi bir cümlenin kendi nefesimle harmanladığım bir bıçak olarak bana geri döneceğinden adım kadar emindim. Şansım daha başlamadan, öylece yitip gidecek miydi gerçekten?

Adam dibime kadar yaklaştı. Göz bebeklerinden beni baştan aşağıya kontrol ettiğini rahatlıkla anlıyordum. Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. Kendini beğenmiş biri gibi davranmak istemiyordum ama bana öyle bir bakıyordu ki sanki sergilediği her mimik, görmekte olduğu şeyden memnun olduğunu bağırıyordu .

Belki de biraz sonra bahsedeceği mutasyonlardan olumlu olanıydım ben ve bu yüzden beni dikkatle inceliyordu. Mutasyonlu gözlerimi fark etmiş olmalıydı. Bir an beni örnek gösterecekmiş gibi oldu ama son saniyede, yanımda duran Arthur'a yöneldi. Arthur'u severdim. Köyde birbirimize denk geldikçe birlikte misket oynardık fakat adamın benim yerime onu seçmesiyle rahatlamadığımı söylesem yalan olurdu.

"Mesela sen. Söyle bakalım, bugün neden buradasın?"

Çocuk cevap veremiyor, kafasını yerden kaldırmıyordu. Adamla göz göze gelmemek için kendi içinde âdeta bir savaş veriyordu Gözlerim istemsiz bir şekilde Arthur'un annesiyle babasına kaydı. Durdukları yerde, yavrusuna zarar verilirken elinden hiçbir şey gelmeyen bir anne kedi gibi çaresizce sekiyorlardı. Yapacak başka hiçbir şeyleri yoktu. Öyle görünüyordu ki onlar da aklımdan geçirmiş olduğum gibi çocuklarının doğru kelimelerle adamı tatmin edebilecek şeyleri söyleyebileceğine inanmıyordu. Çünkü o tür insanları asla tatmin edemezdiniz. Ne derseniz deyin, genelde cevabınızdan hoşlanmazlardı.

Adam hayal kırıklığıyla harmanlanmış bir ses tonuyla "Belli ki her şeyi biliyor olduğunuzu farz edip, bazı konulara açıklık getirmeden yollayabileceğim bir kalabalık değilsiniz," dedi. "Sizleri bu şekilde gönderirsem saraya, hiç şüphesiz ki benim kellem gider.

Hâlbuki bugün aynı şeyleri tekrarlamak zorunda kalmayacağımı umuyordum."

Bir hayli bezmiş olduğunu ziyadesiyle belli edip, usanmışlıkla kürsüye geri döndükten sonra derinden bir nefes alarak tekrar konuşmaya başladı:

"Sizlerin de bildiği gibi bundan birkaç yüzyıl öncesinde gerçekleşen, çoğumuzun 'Ulu Savaş' olarak andığı talihsizlik dolayısıyla milletimiz geri dönülmesi zor bir yara almıştı. Tabii ki bunun iyileştirilemeyecek kadar derin bir yara olduğunu o zamanlar düşünüyorduk. Ta ki başımıza geldiğine lanet edeceğimiz kader, minnettar olduğumuz yüce atalarımız tarafından kökünden değiştirilerek bizlerin lehine döndürülene dek.

Onlar, bu savaşta yerle bir edilen nükleer santrallerin kalıntıları yüzünden mutasyonlardan etkilenen insanlarımızı hor gördüler. Bizleri diğer devletlere 'Dünyadaki Mahlukatlar' olarak duyurdular. Çirkin kelimesinin sözlük anlamı için bizim devletimiz işaret ediliyor ve bu duruma maruz kalan masum insanlarımız hedef gösteriliyordu. Şehrin yakınına geldiklerinde, yüreklerimize işleyen radyasyondan etkilenmemek için hepsi yolunu değiştiriyordu.

İşte atalarımız da tıpkı bugün bir araya geldiğimiz gibi yüzyıllar önce bu dengesizliği ve haksızlığı sonlandırmak üzere toplandı. Yıkımın kalıntılarına uzak olan köylerden alınmış, savaştan etkilenmemiş siz genç evlatlarımız sayesinde kaderimiz, o zamanlara bir daha geri dönmemek üzere değişti. Güzellikleriyle kalplerimizi sızlatan kızlarımız ve yakışıklı oluşlarıyla bizleri kıskandıran delikanlılarımız sayesinde herkesin imreneceği dinamik, güçlü ve mutasyondan uzak bir nesil yetiştirerek yeniden tüm dünyaya karşı koyabildik. Hâlâ da tedbirlerimizi elimizden bırakmıyor ve her ne kadar fiziki bakımdan yeterince 'mükemmel' bir nesil elde etmiş olsak da gençlerimizi, hak ettikleri güzellikteki gençlerimizle eşleştirmeye

devam ediyoruz. Onlardan doğacak çocuklar sayesinde de ortaya, güzellik söz konusu olduğunda dünya üzerinde herhangi bir topluluğun yakınına dahi yaklaşamayacağı kusursuzlukta bir ırk çıkarmaya çalışıyoruz."

Gözlerimi devirdim. Amacına ulaştığı hâlde sırf bazı insanların çıkarları doğrultusunda devam eden bu yozlaşmış ve gereksiz gelenek ancak böyle efsanevi bir şeymiş gibi anlatılabilirdi.

"Bu şekilde milletimizi yalnızca çarpık mirasından arındırmakla kalmıyor, aynı zamanda seçimleri kazanan çocuklarımıza ve ailelerine şehirlerimizde hayal bile edilemeyecek hayatlar sunarak ülkemizin refah seviyesini her geçen gün arttırıyoruz."

Adam konuşmaya devam ederken kalabalığın içinden biri, beni cesaretine hayran bıraktıracak şekilde şiddetli bir kahkaha patlattı. Herkesin yüzü bir anda sesin geldiği tarafa döndü. Ses sanki velilerin hep birlikte durduğu yerden gelmişti. Evet, işte oradaydı. Çelimsiz, ayakta dahi zar zor duran, aksakallı, yaşlı bir adam... Nefesinin yeteceği en son noktaya ulaşmaya çalışır gibi sesle gülüyordu. Son olacağını o dakikalarda bilmediğimiz nefesini harcayarak "Kendinizi nasıl da güzel kandırıyorsunuz böyle," dedi.

Deliklerle dolu, ince hırkasının içindeki elini çıkardığında, yaşlı adamın elinde büyük bir silah göründü. Silahı önündeki çocuklardan birine doğrulttuğu an çocuk "Dede?" diye bağırdı. Silahın karşısında hissettiği hayal kırıklığı sesine yansıyordu.

Yaşlı adam tetiğe basacağı sırada, çevresinde bulunan muhafızların bileklerinden çıkan zincirler adamın bedenine tutunup, derisini kıstırarak onu elektrik akımına boğdu. Neye uğradığını şaşıran adamcağız, verilen akım az miktarda da olsa bunu kaldıramayacağı bir yaşta olduğunu belli ederek kesilmiş bir kavak ağacı gibi olduğu yere yığıldı. Dört bir tarafını çevrelemiş muhafızların bileklerinden çıkan zincirler hâlâ bedenine yapışık durumdaydı. Bir salıncağa

benzemiştim adamı; köklerinden koparılarak yerlere yıkılmış bir salıncağa...

Yerde cansız yatan bedenine bakınca eski püskü hırkasına takıştırılmış madalyadan adamın gazi olduğunu çıkarabiliyordum. Bu durum beni hem umutlandırıyor hem de çok korkutuyordu. Umutlandırıyordu çünkü bugüne kadar elemeleri geçemeyenlerin evlerine geri dönemediğini bilmiyorduk. Fakat elenenlerden biri olduğu hâlde evine dönen insanlar da vardı demek. Bu yaşlı adamcağız apaçık örneğiydi bunun. Zaferi hak eden biri olamadığımda, canlı bir şekilde eve dönsem bile beni ne gibi bir hayatın beklediğini de görebilmiştim böylece: Bitik, yitik, yoksul bir hayat... Sonuçta çelimsiz olan yaşlı adamın ağzına haftalardır doğru düzgün tek bir lokma girmediği belliydi.

Bu durum beni bir o kadar da korkutuyordu çünkü daha öncesinden bu olayların içerisinde bulunmuş ve seçilemediği hâlde eve dönebilme şansını yakalamış bir adamın, kendi torununa silah dayayacak kadar orada ne yaşamış olduğunu sorguluyor, bulacağım cevaplardan da korkuyordum. Gideceğimiz yer nasıl dehşet verici bir yerdi ki sevdiği bir insanı oraya yollamaktansa öldürmeyi tercih ediyordu bu adam? Bir insan ne tür bir şeye şahitlik etmiş ve ne gibi bir şey yaşamış olabilirdi ki ölümü, sevdiği biri için yaşamasından daha uygun bir son olarak görebiliyordu?

Tüm bu yaşananları gerim gerim gerilmiş bir hâlde izleyen Aurora'ya dokunamasam da gözlerinin içine bakarak onu olabildiğince sakinleştirmeye, kendine getirmeye çalıştım. Bakışlarımı dolu dolu olmuş gözlerine kenetleyerek "Her şey yoluna girecek. Ben buradayım, yanındayım," diyordum. Tam o sırada sanki bunca şey yetmemiş gibi erkeklerin arasından bir başkası çıkageldi.

"Ne yapıyor olduğunuzun farkında değilsiniz."

Bu sefer gelen gayet genç duran, benim gibi uzun boylu bir çocuktu.

"Bir gün gelecek, bir bardak su niyetine harcadığınız bu insanların ellerine düşeceksiniz."

Konuşma yapan adam alaycı bir ses tonuyla "Görünen o ki yaşananlardan asla ders almayan biri daha çıktı," diyerek karşılık verdi.

Bu çocuk, gelmemekte ısrarcı oldukları için bulunmak üzere köye yollanmış muhafızlar tarafından sürüklenerek trene bindirilen çocuklardan biriydi. Yüzünün nereden aşina olduğunu ancak hatırlayabilmiştim. Vagonların çıkış saatini geciktiren, o "direnen" çocuklardandı....

"Çok değil, bizleri bu şekilde harcamaya devam ettiğiniz sürece pek yakında genç bir nüfusunuz kalmayacak. Yaptıklarınızın ucu sizlere dokunmadan bu durumdan yırtabileceğinizi mi sanıyorsunuz? İş gücünüz kalmadığında, üretiminiz neredeyse durma noktasına geldiğinde göreceğim ben sizleri. Genç kuvveti ve taze kanı bulabilmek için yırtınıyor olduğunuz bir konuma düşüreceksiniz kendinizi."

Söylediği şey imkânsız görünüyordu. Herkesin en az bir çocuk yapma kuralı vardı ve bu kural tepemizde bir korkuluktan farksız şekilde dikildiği sürece bu çok zordu. Yalnız bununla da kalmıyordu tabii. Veliler çocuklarını nereye yolladıklarını gayet iyi biliyordu. Yarışmalardan galip gelememeleri durumunda, başka bir şansları olması için yaptıkları diğer çocuklar vesilesiyle genç nüfusumuz bir hayli fazla olmasa da asla tükenmiyordu.

Birinci çocukları, gittiği yerde zafere ulaşamadığı için eve geri dönemeyince seçmelere ikinci çocuklarını yollayan, o da olmayınca üçüncü ve o da dönemediğinde dördüncü çocuklarını yollamak için durmadan çocuk yapan aileler çoğunluktaydı. Mesela bizim köyümüzde her ailenin, yarışmaya yollamak için yedekte tuttuğu en az

bir çocuğu muhakkak bulunurdu. Düzen onlara uymayınca insanlar da düzene uymayı çok manidar bir biçimde öğrenmişti. Malum, seçilemeyenler genelde geri dönmediği için bakmaları gereken çok fazla boğaz da birikmiyordu zaten. Çocukları seçilirse de üzerine denilecek bir şey kalmıyor, şehirdeki hayatlarına yerleşmek üzere hiç umursamadan, köylerini arkalarında bırakıp gidiyorlardı. Ruhu ve vicdanı olmayan insanlar için nereden bakılsa kazanca kazanç durumuydu bu.

Konuşmacı "Pişman olacağını bilmeden bilinçsizce davranan asıl sen ve senin gibiler. Çok yazık, aslında pek de yakışıklıymışsın," dedi ve uzun boylu çocuğun olduğu tarafa doğru ağır fakat sert adımlarla yürümeye başladı.

"Söylediklerin yüzünden kendini ve aileni ne gibi bir konuma soktuğunun farkında değilsin. Ya da bildiğin hâlde inatla ve dikbaşlılıkla böyle bir tutum sergileyecek kadar aptalsın. Senin gibi bencil insanlar midemi bulandırıyor doğrusu. Hâlbuki nasıl davranması gerektiğini bilen insanlara ne tür bir karşılık sunuyor olduğumuz herkesçe bilinir."

Çocuğun yanaklarını ellerinin arasına sıkıştırmış, gözlerinin içine tiksinerek bakıyordu.

"Buradaki insanlar senin tam aksine idealleri ve hedefleri bulunan, zeki insanlar. Bizlere gösterecekleri sadakat karşılığında, sunduğumuz cömertliğin bilincinde olan insanlar. Sen ve senin gibiler ise cümlelerine noktayı koyduğu anda uğrayacağını bildikleri seleksiyonla beraber yitip giderler. Önümüzde yatan örnekten de anlaşılabileceği üzere."

Cümlelerini tamamlarken yaşlı adamın yerde ölü balık gibi yatan cansız bedenini ayağıyla iteliyor, hatta tekmeliyordu.

Söyleyeceklerine noktayı koyduğu an "Götürün bunu," dedi. "Leydimiz böylesine güzel fakat küstah bir yüzle ne yapacağını kendisi bilir."

Adamın arkasında dikilen subaylar, uzun boylu çocuğun kollarına girip, onu yerlerde sürükleyerek yol almaya başladı. Geride kalan diğer adamlara da birtakım işaretler verdi ve bizler de itile kakıla tekrar yollara düştük.

"Bu kadar ucube gösterisi yeter, çok bile uzadı. Herkes görevinin başına dönsün."

Ceketinin cebinden kalın ve uzun bir puro çıkararak yaktı. Tek bir emriyle kukla gibi hareket ettirdiği bizlerin arkasından kendine duyduğu sonsuz güvenle keyifleniyor, büyük bir iş başarmış gibi arkamızdan bakıyordu. Gözleri hâlâ en çok benim üzerimdeydi. Arkama her baktığımda, purosundan havaya yayılan kirli dumanın arasından bakışlarının benimkilerle kesişmeye devam ettiğini görebiliyordum

4. Bölüm
Güneşsiz Tapınak

"Güzellik ıstıraptır.
Mükemmellik ise bir neslin hastalığıdır."

-Beyoncé / Pretty Hurts

Yüksek bir dağın en altına oyulmuş, mağara gibi gözüken bir geçide geldiğimizde bizi ve bize eşlik eden ebeveynlerimizi durdurdular. İçlerinde epey kalıplı olan bir tanesi öne doğru çıktı ve birtakım hareketlerle ailelerimizin daha fazla ilerleyemeyeceğini belli etti.

Diğerleri için olmasa da karşımdaki benim için tanıdık bir simaydı. Yalnızca ben, annem ve babam için tanıdık olan bir yüz... Babamın evden çıkmadan önce bahsetmeye doyamadığı, öylesine şahane bir sofrada bile ağzına bir lokma atamadan ismini andığı kişi, karşı komşumuzun oğulları Marvin'di bu. Üniformasının içinde tuhaf görünüyordu. Kömür tozuyla paslanmış sokaklarımızda, her gün sırt sırta verdiğim kişiden ne kadar da uzaktı. Bir tek bakışları aynıydı. Hangi mevkiye ulaşmış olursa olsun, yıllardır çektiği yoksulluktan dolayı hâlâ ürkek bakışlarla atıyordu adımlarını. Bir şeyleri aşamamış, tam olarak alışamamış olduğu belliydi.

Oraya geldiğimizi bilmiyormuşçasına, eski bir dostu karşılar gibi selamladı bizleri. Nasıl bir durumun içinde olduğumuzu anladığını

belli ederek, annemi rahatlatmaya çalışarak kollarını sıvazladı. Söylenecek pek de fazla bir şey olmadığının farkındaydı. Ağzını açamadı ama manasız bakışlar sergileyerek, birkaç dakika boyunca put gibi durup kaldı.

Bu katlanılması bir hayli zor sessizliği en sonunda annem bozdu. Daha fazlasını isteyemeyeceğini bilerek "Ona gözün gibi bak, olur mu?" dedi.

"Bizim de iznimiz bir yere kadar. Malikâneye kadar çocuklara eşlik etmekle yükümlüyüm. Ondan sonrasında maalesef benim de elimden bir şey gelmez."

Sabahın erken saatlerinden beri öve öve bitiremediği muhafız, ellerinin belli bir raddeden sonra bağlı olduğunu söyleyince, durumu herkes için daha da zorlaştırmaktan kaçınan babam var gücüyle arkamdan sarılarak, sonu gelmeyecekmiş gibi gözüken duygu selini engellemeye koyuldu. Elleriyle hafifçe sırtıma vuruyordu. Bana daha önce hiç bu kadar sıkı sarıldığını hatırlamıyordum. Annemin evden çıkmadan önceki vedasına benziyordu bu.

"Geri gel oğlum. Ne yap ne et ama geri gel."

İstemeyerek de olsa beni annemin kollarına teslim etti çünkü başına neler geleceğini biliyordu. Annem yine her zamanki gibi duygusallaşacak, veda saniyeleri hiç bitmeyen dakikalara dönecekti. Bu yüzden sıra anneme geldiğinde ben de gözlerimi devirmiştim çünkü onun dakikalarca derin bir hüznün içinde debeleneceğini görmek, isteyebileceğim en son şey bile değildi. Fakat annem hepimizi şaşırtarak beklenmeyen bir şekilde davrandımıştı. Hiçbir şey söylemeden, ağzını dahi açmadan, yalnızca babam gibi sıkıca sarılıp ellerimi bıraktı. Tek bir bakış attı bana fakat yüzlerce cümle işitmiş gibi oldum ondan. Bu hâli beklediğim tepkiyle karşılaştırıldığında korkutucu derecede dingin kalmıştı. Fakat sakinliklerini koruduk-ları için ve çocuklarından kopamayıp, askerlerin üflediği birtakım

bayıltma tozlarına maruz kalıp, sürüklenerek evlatlarından ayrılmak zorunda bırakılan velilerden biri olmadıkları için şükrediyordum.

"Elimden bir şey gelmeyeceğini söyledim, biliyorum. Ancak olur da bir ihtiyacın olursa malikâneden dışarıya çıkabilme fırsatını yakaladığında beni gelip gör, ne yapabileceğime bir bakarım."

Marvin'in söylediklerine çok da fazla odaklanamıyordum çünkü gözlerim, ağır ağır kapanan kapının aralığından annemle babamın üzerindeydi hâlâ. Yine de iyi bir şey söylediğini az çok fark ederek "Sağ ol," diye karşılık verdim.

Bizi ayakları zor tutan, eski püskü bir sehpanın üzerine koyulan bir vazo gibi yerleştirdiklerinde o bahsettiğim yere, yukarıya doğru hafif hafif sarsılarak yol almaya başladık. Dağın tepesine doğru ilerledikçe kapanan o kapı da gözlerden kaybolmaya yüz tutuyordu. Her ne kadar kabul etmek istemesem de bunun son bir kez olabileceğini kendime itiraf ederek annemle babama bir kere daha baktım. Annemin kendini tamamen salıp, kafasını babamın omzuna yaslayıp ağladığını gördüm. Görmeyi hiçbir zaman tercih etmeyeceğim bu manzaranın karşısında rahatlayabileceğim hiç aklıma gelmezdi ama ilginç bir şekilde rahatlamıştım. Annemi tanıyordum çünkü. Az önce sergilediği tavrı devam ettirip, bir şeyleri reddederek içine atmasındansa duygularını sonuna kadar dolu dolu yaşamasının ona her zaman daha iyi gelmiş olduğunu çok iyi biliyordum. Yalnızca onu daha fazla tanıyamayacağıma üzülüyordum işte. Annemde keşfedebileceğim daha ne özellikler vardı kim bilir. Birlikte geçirebileceğimiz ne kadar zaman vardı?

Ne yazık ki hiçbirine sahip olamayacaktım artık. Kendi annemi bile tanıyamayacak, belki de bir daha asla göremeyecektim. Bir kere bile...

Kafamı mağaranın tepesindeki oyuktan dışarı çıkarmamla dilimin tutulmasına sebep olacak türden bir şeyi görmem bir olmuştu. O kadar büyük, o kadar geniş ve aynı zamanda o kadar uzundu ki... Böyle bir yapıyı hayal etmeye kalksaydım aklımın sınırları buna yetmezdi. Göğü delip geçerek, yıldızlara değecekmiş gibi gözüken kocaman bir bina vardı karşımda. Sağında ve solunda beş adet olmak üzere ince ve upuzun kulelerle çevrilmişti. Bina, çevresini sarıp sarmalamış kulelere nazaran bir hayli kısa fakat onlardan çok daha geniş duruyordu.

"Malikâne" dediklerinde hep abarttıklarını düşünmüş, köyümüzün yakınındaki herhangi bir yerleşim alanının zorlasalar bile ne kadar malikâne olabileceğini sorgulamıştım hep. Ama cevabım orada, kanlı canlı önümdeydi işte. Birkaç dakika yürüdükten sonra gerçek anlamda dokunup hissedebileceğim bir yerdeydi ve tamamıyla, baştan aşağıya gerçekti. Şimdi anlıyordum bizim yoksulluğumuzdan geriye kalan maddiyatın nereye gittiğini. Birileri bu kadar zengin olsun diye diğerleri elbette fakir olmalıydı.

Bir zamanlar köyümüzde görülen kara vebanın pençelerinin arasına düşen yaşlı teyzelerin yavaşlığına benzeyen yavaşlığımızdan, isminin ağırlığını fazlasıyla taşıyan malikâneyi gördükçe cayıyor, hızlanıyorduk. Bu hâlimizle âdeta bir kaleyi fethetmek üzere mızrakları dik, çeneleri göğe doğru kalkmış bir orduyu andırıyorduk. Ruhumuzda bir savaşçının ruhunda barındırdığı tutkudan eser yoktu tabii. Bitmediği için muzdarip olduğumuz savaşı kazanma konusunda tamamen ümitsizdik.

Dört bir yanını çevreleyerek şatoyu ortasına almış kömür fabrikaları öyle yoğun kömür tozları üretiyordu ki onlar yüzünden gökyüzü tamamen karanlık dumanlarla kaplanmıştı. Köyümüze yağan o kömür tozlarının nereden geliyor olduğunu da açık ve net bir şekilde keşfedebilmiştim böylece. Ailelerimizle vedalaşırken gündüzü

yaşıyorduk ama malikânenin önüne geldiğimizde kendimizi gecenin ortasında bulmuştuk. Mâlikaneyi çepeçevre sarmış kömür bulutlarının arasından güneş asla belli edemiyordu varlığını.

Bütün bunların dışında bir şey daha takılmıştı gözüme: Köşkün çevresini sarmış, hayatım boyunca denk gelmemiş olduğum ziyadesiyle tuhaf görünümlü çiçekler... Köyümüzdeki rezalet hava şartları yüzünden herhangi bir bitkinin yetişmesine zor tanıklık ederdik ama burada gördüğüm çiçeklere televizyonda bile denk gelmemiştim. Bildiğim çiçek türleri içinde en çok laleyi andırmışlardı bana.

"Venolinler."

"Anlayamadım, ne?" diyerek arkamdan gelen sese doğru yöneldim.

"Venolin. Çiçeğin, çiçeklerin ismi."

Aurora'ydı gelen. Uzaktayken bile gözlerimi kamaştıran elbisesi, yakınımdayken beni kör edecek gibiydi. Çiçeklerin ismini gözlerimin içine bakarak, üstüne basa basa söylemişti. Beklentiye girmiş olabileceğini düşünüp, içlerinden bir tanesini koparark usulca ona uzattım. İlk başta olumlu bir yanıt vereceğini düşünmüştüm çünkü utancından kızarıp tatlı ve insanın içini ısıtan bir gülümsemeyle gözlerini benden kaçırdı. Hemen ardından da "Yerinde olsam bunu yapmazdım," diyerek hiç beklemediğim bir tepkiyle geri itti uzattığım çiçekleri.

"Üzerlerinde bulunan tomurcuk tanelerinden tek bir tanesini dahi solumamızla önümüzdeki birkaç saati uyuyarak geçireceğimiz bir baygınlığın içerisinde bulabiliriz kendimizi."

"Nasıl yani?"

Kimsenin duymaması gereken bir sırrı ifşa edecekmiş gibi gizemli bir havayla kulağıma yaklaştı ve sakinliğini koruyarak fısıldadı:

"Arkamızda duran, çocuklarını bırakamayan annelerin üzerlerinde kullanılan bayıltma tozları var ya, işte onları bu çiçekleri toz hâline getirerek üretiyorlar. Bayıltmayı bırak, yutulduğu zaman zehirlediklerini bile duymuştum. Ama burundan alınınca yalnızca birkaç saat sürecek bir baygınlığa sebep oluyorlar."

"Buradakilerin hepsi venolin mi peki?"

Kendimi cahil durumuna düşürmek değildi niyetim. Şaşkınlığımı giderip anlamaya çalışıyordum yalnızca.

"Gördüğüm kadarıyla evet, hepsi."

"Bir insan neden evinin, pardon malikânesinin bahçesini baştan sona zehirli çiçeklerle doldurur?"

İlk akla gelen gayet yerinde ve mantıklı bir soruydu bu.

"Bunun cevabını ben de bilmiyorum. Umuyorum ki hiçbir zaman öğrenmek zorunda da kalmayız," dediğinde, espri yapmış olduğunu zannederek komik gelmediği hâlde kendimi gülmeye zorladım ve büyüğünden bir kahkaha patlattım. Gözlerimin çevresi bile kırışmamıştı hâlbuki. O da zaten komik olmaya çalışmadığı için neye güldüğümü anlamayarak sahte olduğu fazlasıyla belli olan bir tebessümle karşılık verdi. Utancımdan yerin dibine girecek gibi olmuştum.

Cümlelerini "Artık gitmemiz gerekiyor galiba," diyerek devam ettirdiğinde iyice morardım. Konuşmayı bir anda kesip yanımdan gitmek isteyeceği kadar yüz kızartıcı mı olmuştu az önce yaptığım?

Sadece "Peki," diyebildim. Tek bir kelime dahi etmeden yürümeye başladık. Hiç değilse seri adımlarla önümden gidip fark atmamıştı bana. Benimle beraber ilerlediği için az da olsa kendimi rahatlatmaya çalışıyor, bununla avunuyordum.

Büyükçe bir heykelin yanından geçtiğimizde, sudan çıkmış bir balığın, boş bir kovaya atılması gibi kalenin içine doğru ilerledik

Sanırım bu heykel, az önceki meydanda konuşan adamın elinde tuttuğu bayraktaki kadının heykeliydi.

Bekçiler hareket etmeden, gözümüzü bile kırpmadan karşıya bakmamızı söylüyor, ellerindeki kare cihazları yüzümüze tutarak cilt analizinde bulunuyorlardı. Bu şekilde bizimle ilgili yüzeysel bilgilere ulaştıklarını tahmin edebiliyordum. Sıra bana geldiğinde adam "Adın Victor mı?" dedi. "Victor Oliver Thorne?"

"Evet."

"Dördüncü köyden mi geliyorsun?"

"Evet."

Toplamda zaten dört köy vardı. Biz de saraya en son varanlar olduğumuza göre tabii ki de dördüncü köyden geliyor olacaktım, başka nereden gelebilirdim ki?

Güvenlik kontrolünden geçip içeriye girdiğimde, gözüme devasa bir merdivenin üzerindeki uzunca bir pencere çarptı. Kafamı yukarı doğru kaldırdığımda pencerenin, sonu görünmeyen tavanın neredeyse ucuna kadar gittiğini gördüm. İşin ilginç yanı, dışarı baktığımda kapkara dumanlarla kaplı, karanlıktan dolayı zar zor seçilen bir yol görüyorken, merdivenlerin üstündeki o devasa pencereye baktığımda çiçeklerle, böceklerle, kelebeklerle kaplı, güneşli bir çayıra rastlıyordum. Üstelik yalnızca ondan bakınca değil, duvarlarda duran onlarca pencerenin hepsinde aynı çayır manzarası bulunuyordu.

Pencerelerin olduğu duvarlar, gerçek altından olduklarını fazlasıyla belli ederek insanın ağzını açık bıraktıracak kadar güzeldi. Kendileri gibi altınla kaplı yüzlerce tabloya ev sahipliği yapıyorlardı. Duvarların neredeyse hepsi, tek ortak noktaları altın kaplama olan çeşit çeşit tabloyla doluydu. Her biri farklı bir resmi sergiliyor, bir diğeriyle aynı olmayacak bir şeyi temsil ediyordu anlaşılan. Girişin hemen sağındaki duvarda bulunan altın kaplamalı çerçevenin ortasında, çıplak insan cesetlerinden oluşmuş yığınların üzerine âdeta bir yağmur gibi yağan insancıkları tutmuş, şeytanı andıran kanatlı varlıklar resmedilmişti. Onun hemen üstündeki tabloda ise balkonundan tepesindeki güneşe doğru bakarken yakılmakta olan bir kadın çizimi vardı.

Etrafa saçtığım hayran bakışları, kaynağının neresi olduğunu kestiremediğim tıkırtılar yüzünden tablolardan ayırdım. Sağ taraftaki duvarların arkasından, malikânenin alt tarafından sesler geliyordu. Birisi duvarlara kapı tıklatır gibi vuruyor, sanki bize ulaşmak istiyordu. Tam o esnada Aurora'nın konuşmaya başlamasıyla aniden irkildim. Güvenlik görevlilerinin geriye kalan sorularını cevaplamakla meşguldü.

"Evet, adım Aurora. Aurora Silaerob."

Doğru ya! Hayatım boyunca duyup duyabileceğim en ilginç soyadına sahipti Aurora. Uzun zamandır denk gelmeyince nasıl da unutmuştum. Onu bu yükten kurtarmak ve soyadını değiştirmek adına aklıma birkaç yöntem gelmiyor da değildi aslında ama maalesef ki hiçbiri yüksek sesle dile getirebileceğim şeyler değildi.

"Umutlarımızı, kapısında bırakarak içeri girmek zorunda kaldığımız bir yere göre bu ihtişam fazla yersiz. Sence de öyle değil mi?"

Çenemin zedelenmesinden endişe edecek kadar ağzımı açık bırakan yere girdiğimizde söylediği tek şey bu olmuştu. Aynı köyden

geliyor olduğumuzu bilmesem her gün böyle şeylere denk gelebiliyor olduğunu falan zannederdim.

Venolinlerin ismini söylediğinde de olduğu gibi ne söylemiş olduğuna dair en ufak bir fikir yürütemediğimi anlayıp "Lanetlilerin Düşüşü," dedi. Gözlerini takip ettiğimde tüm dikkatini az önce bakmış olduğum tabloya verdiğini anlayabiliyordum.Havadan yağmur gibi insan yağan tabloya...

"Rubens'ın eseridir. Lanetlenmişlerin düşüşünü simgeler, günahkârların düşüşünü."

Onun bu tutumu, oradan buradan bulma kitaplarla edindiğim okuma alışkanlığımı garip bulan insanları aklıma getirmişti. Tıpkı çoğunun bilmediği fakat benim sürekli dile getirdiğim bazı şeyleri anlayamamaları gibi ben de bir an onun ne dediğini çözememiş, tepkisizce bakakalmıştım. Tabloyu kimin çizdiğini ya da tablonun ne simgelediğini nereden biliyor olabilirdi?

Benim kitap okuma tutkumla bağdaştırılarak açıklanabilecek bir şey de değildi bu. Sonuçta o küçük ve yoksul köyümüzde, okunmadıkları için çöpe atılmış gazetelere ya da kitaplara rastlanılabilirdi. Ancak ünlü ressamlar tarafından kaleme alınmış altın çerçeveli resimler, uğraşılsa bile bulunamazdı.

"Bize göre daha günahkâr olduklarını söyleyebileceğimiz insanlar tarafından işletilen bir malikânenin girişinde, böyle bir tablonun bulunması nasıl desem bilmem ki. Bir tuhaf sanki."

Ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama bozuntuya vermemek adına kafamı sallayıp duruyordum.

"Belli ki kendilerinin nasıl bir insan olduğundan haberdarlar. Fakat bu tablodaki gibi havada ya da başka bir yerde asılı değiller. Hatta tam tersine, büyük ihtimalle önümüzdeki günlerde, tepemizde durup bize yukarıdan bakarak dokunulmazlıklarını günbegün hatırlatmaktan da geri kalmayacaklardır. Belki de olay budur zaten.

Bu tablo aracılığıyla bizlere meydan okuyorlardır. Bunu hak ettiklerini biliyorlardır ama asla düşmeyeceklerini, bu tablodaki şeytancıkların aksine kimsenin onları düşüremeyeceğini bildiriyorlardır."

Ciddi bir ifadeyle bana döndü ve kelimeler o kıpkırmızı dudaklarının arasından döküldü. Onu ilk defa böyle bir ciddiyetle dinliyor, söylediği şeylerin karşısında dehşete düşüyordum. Zira o dudaklara bakıldığında yalnızca ihtirasla örtülmüş kelimelerin çıkabileceğini bekliyordu insan, bunu umuyordu.

"Hâlbuki burada düşecek olan biri varsa o da sadece biziz. Hak ettiklerini sandıkları göklerden aşağıya ya onlar atacaklar bizi ya da biz atlayacağız."

5. Bölüm
Kuzgunların Hanımı

"Istırabı dindirebilecek bir doktor ya da ilaç yok.
Sancı içindedir ve kimse seni bedeninden özgür kılamaz.
Asıl, ruhun değişmeye ihtiyacı vardır."

-Beyoncé / Pretty Hurts

Getirildiğimiz koca salonun en ardında, gerçek olmadıklarını bu sayede bir nevi itiraf ettikleri o, çayır manzaralarıyla kaplı pencerelerden birinin önünde tek bir ateş parçası belirdi.

Büyük salon adını verdikleri ortak toplanma alanının kapısında durduğumuzda, neredeyse kana bulanmış gibi kıpkırmızı harflerle yazılmış *"Karanlığı Benimseyin,"* sözüyle burun buruna gelmiştik. Duyduğumuza göre zamanımızın çoğunu bu odada geçirecektik. Girişine böyle bir şeyi yazarak neyi hedeflemiş olabileceklerini düşünmüş fakat hiçbir cevap bulamamıştım. Ama görüş açımızdaki tek ışık tanesinin ufak bir mumdan geldiği saniyelerde bu cümlenin anlamını tabii ki bulabiliyordum.

Neyse ki bu karanlık çok uzun sürmemişti. Birkaç saniye içerisinde odadaki geri kalan ışık kaynakları da yanmış, kendimizi o mumu dahi fark edemeyeceğimiz kadar aydınlık bir ortamın içinde

bulmuştuk. Kafamızı nereye çevirirsek çevirelim görmeden ede-
mediğimiz pencereler, yalandan manzaralarla yine dolup taşmıştı.
Hâlimize empati yoksunu bir tebessümle acıyarak bakan pencere-
lerdeki kelebekler, bize nispet yaparmış gibi uçuşmaya başlamıştı
yeniden.

Bulunduğumuz yer, fabrikadaki günlük vardiyalara başlamadan
önce yoklama aldıkları toplama alanlarını andırmıştı bana. Zen-
ginliklerini ne yapıp edip gözümüze sokacaklarını, bizden ne ka-
dar üstün olduklarını sürekli suratımıza vuracaklarını beklediğim
şeylerden biri olan, tavandan aşağıya salınmış devasa avize tabii ki
buna dahil değildi. Tıpkı o avizenin asılı olduğu tavan gibi. Tava-
nın kenarları dört bir yandan telgraf kablolarıyla kaplıydı. Yalnız-
ca dekorasyon nedeniyle orada bulundukları ilk bakışta kolayca
anlaşılabiliyordu.

Pembeler içinde olan bir kız, muhtemelen kablolara olan tuhaf
bakışlarımı fark ederek "Nereye odaklanman gerektiğini bilirsen
seni şaşırtacak şeyin onlardan fazlası olduğunu görebilirsin," diyerek
önüme çıktı. Taktığı pembe tokalarıyla, neredeyse ayak bileklerine
kadar uzanan bembeyaz saçlarını üzerine saldığı pembe elbisesiyle
en fazla on iki yaşında görünüyordu. Orada bulunan herkesin on
sekiz yaşında olması gerektiğini zannediyordum fakat giydikleriyle
ilkokula yeni başlamış bir çocuğu andıran bu kızın on iki yaşından
büyük olabileceğine kendimi asla inandıramıyordum.

Yanı başımızda, kafasında bir şişlikle gezen çocuktan bahsedi-
yor olmalıydı. Laf olsun diye bir göz gezdirdiğimde bile ülkemizin
unutmak isteyip de unutamadığımız geçmişini ziyadesiyle gözümü-
ze sokuyordu çünkü. Üstelik bunu anımsatan tek çocuk da değildi:
bütün salon onun gibi pek çoğuyla dolup taşmıştı. Hâlbuki ben,
savaşın üzerinden geçmiş onca yılın ardından sayılarının azalmış
olacağını sanıyordum.

Herhangi birinin duygularını incitmeye niyetim olmadığından, pembeli kıza dönerek çocuğun duyamayacağı bir fısıltıyla "Hayatında ilk defa 'bogart' görmüyorsun herhâlde değil mi?" diye sordum.

Radyasyondan dördüncü derecede etkilenmiş insanlara bogart derdik. Tahmin edilebileceği üzere bu derecelendirmeler sonuçların dramatikliğine göre değişmekteydi. Mesela ben ikinci dereceden etkilenen sınıfındaydım. Daha önce de söylediğim gibi gözlerimin rengi diğer insanlara göre tuhaftı çünkü. Bunun dışında normalden farklı bir özelliğim yoktu. Ailem ve ben olağan dışı görünmemize sebep olacak kadar etkilenmemiştik radyasyondan. Bizi seçiyor olmalarının en büyük nedeni, köyümüzün savaşın gerçekleştiği bölgelere bir hayli uzak kalmasıydı. Bu bizim şansımızdı. Ancak açıkça görülüyordu ki kafasında kask gibi bir şişlikle dolaşan çocuk ve ailesi bizim kadar şanslı değildi. Bizim köyümüze de sonradan gelmiş olmalılardı.

"Hayır, ilk defa görmüyorum ki zaten bahsettiğim şey de o değildi. Biraz dar görüşlüsün galiba."

Elini yukarıya doğru kaldırmış, belirli bir yeri hedef gösteriyordu. Tavan arasındaki boşlukta, öyle kalabalık ve kapalı bir alanda ne arıyor olduğunu anlayamadığım bir kuzgun vardı. Evet, kuzgun. Ona odaklandığımızı fark etmiş gibi gözlerini bir an olsun kırpmadan, bakışlarını üstümüzden ayırmadan bizi inceliyordu.

Pembeli kız "Üzerindeki altın desenlerini görüyor musun?" dedi. "Bunlar onun damgası, onun kuzgunları. Bizleri gözetlemek için kullanıyor, bir nevi onun gözleri gibiler."

Doğal olarak hemen "Bahsettiğin kişi kim?" diye sordum. "Yani 'o' diye kimi kastediyorsun? Bunlar kimin kuşları?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır."

Kızın ısrarla sorması içimde bir merak duygusu oluşturuyor, onu takip ederek peşinden gitmek istiyordum ki birden duyulan kudretli bir ses hepimizin yüreğini hoplattı. Herkes ne olduğunu anlamlandırmak adına salondaki en büyük pencerenin önünde yer alan kürsüye döndü. Kısa boylu, küçük, tıfıl bir adamdan böyle bir ses nasıl çıkabiliyordu? Kürsüye dahi neredeyse zor yetişiyordu. Ancak boyu ne kadar kısaysa sesi de tam tersi bir o kadar kalındı.

"Sessizliği sağlayabilirsek iyi olur. Baş jürimiz konuşmasına başlıyor olacak."

Bodur adamın arkasındaki gümüş sandalyede istifini hiç bozmayarak, bacak bacak üstüne atarak oturan, insanları hasat zamanları gelmiş domuzlar gibi izleyen adamın biri yerinden doğrularak usulca kürsüye yöneldi. Elindeki siyah yakutlarla kaplı bastonundan destek alıyor, aynı zamanda bir hayli uzun olan bembeyaz saçlarını üzerine saldığı pelerini ayaklarına dolanmasın diye adımlarını itinayla atıyordu. Sesini rahatça duyabileceğimiz kadar yaklaşması birkaç saniyesini aldı. Önüne düşen saçlarını hafifçe geriye doğru savurup konuşmaya başladı:

"Sizlere şöyle bir bakıyorum da..."

Kalabalığı sahiden de gözleriyle kolaçan ediyordu fakat surat ifadesinden, görmek zorunda kaldığı şeylerden hiç de memnun olmadığı kolaylıkla anlaşılıyordu.

"Şu ana kadar gördüğüm en 'farklı' topluluk olduğunuz aşikâr."

Bu sefer genel olarak kalabalığa değil, benim az önce patavatsızlık yaparak, farkında olmadan bizlerden soyutladığım bogart çocuktaydı ilgisi.

"Doğruyu söylemek gerekirse sizleri ilk gördüğümüzde, geldiğiniz köyün savaştan etkilenen topraklara olan uzaklığını sorguladık. Şimdi karşımda duran şu manzaraya bakıyorum da öyle görünüyor

ki bize lanse ettikleri kadar uzakta değilmiş sizin köyünüz. Ya da dışarıdan gelenleri çok kolay kabul ediyorsunuz içinize."

Söylediklerinde en ufak bir kelimenin bile komik bir tarafı yoktu fakat fazlasıyla güzel bir espri yapmış gibi derinden bir kahkaha patlattı.

"Lakin sorun yok, merak etmeyin. Nasıl görünürseniz görünün, sizler bizim gençlerimizsiniz. Sahip olduğunuz farklılıklar ise nerelerden nerelere geldiğimizin canlı birer örneği. Bu da demek oluyor ki sizlere özellikle sahip çıkmalıyız."

Az önceki cümlelerine noktayı koyduğunda suratına sert bir yumruk geçirmek istemiştim ama konuşmasının sonu çok da fena ilerlememişti. Söyleyeceği diğer şeylerin de böyle olmasını umuyordum.

"Fakat yine de bu nedenlerden dolayı elenmek zorunda kalırsanız umudunuzu asla yitirmeyin. Sonuçta hepiniz burada olmasa da başka bir yerde, bir şekilde bize lazımsınız. Ülkemizin hizmetlilere de ihtiyacı var, öyle değil mi?"

Keşke bu denli erken konuşmasaydım, ellerim kaşınmaya başlamıştı bile.

"Her ne olursa olsun kendinizi farklılıklarınızla kabul etmeli, benimse..."

Salonun sol tarafında, kulakları sağır edecek bir gürültüyle sertçe açılıp duvarlara çarpan kapılar, adamın sözünü umarsızca kesti. Yer yerinden oynuyor gibi gelmişti bir an. Sanki zemin az kalsın ayaklarımın altından kayıp gidecekti.

Arkamda duran pembeli kız heyecanlı bir ses tonuyla "Başlıyoruz," dedi. "Az önce soruyordun ya, işte şimdi onun kim olduğunu öğreneceksin."

Açılan kapının ardında bir kadın belirdi. Onu gördüğüm ilk sa-
niyede saraydaki beyaz saçın yaygınlığını sorguladım. Arkamdaki
pembeli kız, baş jüri ve şimdi de bu kadın... Zira onun da saçları kar
gibi bembeyazdı. Az önce tavan arasında denk geldiğimiz kuzguna
benzer, kanatlar altına alınmış izlenimini veren siyah bir elbise vardı
üzerinde. Omuzlarının iki yanından aşağıya doğru sarkmış, gerçek-
ten de kuzgun tüylerinden yapılmış kanat görünümünde uzantılar
bulunuyordu. Topuz yaptığı saçlarının arasına yerleştirmiş olduğu
tek bir kuş tüyü ve mor detaylarla bezeli kürklü eldivenleriyle oluş-
turmaya çalıştığı temanın tepeden tırnağa hakkını veriyordu. Ona
farklılık katan tek şey boynuna taktığı devasa büyüklükteki kırmızı
yakut kolyesiydi. Yakut öyle görünüyordu ki bu malikânede çok faz-
la değer gören bir mücevherdi.

Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri olabilirdi. Hiç-
bir şey yapmayıp yalnızca odaya girmesiyle bile hepimizin dikkatini
üzerine çekmeyi başarmıştı. Adımlarını öfkeli ama bir o kadar da
nâhif bir şekilde, kendine güvenerek atıyordu ki ayak bastığımız
yerleri neredeyse duvarları parçalayacak gibi çarpan kapılardan
daha fazla sarsıyordu. Nasıl göründüğünün elbette farkındaydı. Ona
karşı kelimelerle açıklayamadığım, tam olarak ne olduğunu bileme-
diğim bir şey hissetmiştim. Bu hissin olumlu mu yoksa olumsuz mu
olduğu hakkında ise en ufak bir fikrim yoktu.

Kibar adımlarla kürsüye doğru yöneldi. Tek bir bakışıyla baş jüri
dedikleri adamın geri adım atmasını sağlayarak kürsüye çıktı.

Alay edercesine, aslında zerre kadar üzgün olmadığını fazlasıyla
belli ederek "Üzgünüm, geciktim," dedi. Onun sesi de derinlerden
geliyordu. O esnada bu kadının, o kadın olduğunu fark etmiştim.
İsyancı yaşlı adamın öldürüldüğü yerde, baş subayın elinde tuttu-
ğu bayrakta yer alan kadının yüzüydü karşımda duran. Saraya gir-
meden önce malikânenin önünde kocaman, göğe kadar uzanan

heykeline rastladığımız kişiydi. Adına heykel bile dikildiğine göre hiç şüphesiz önemli biriydi.

"İstemeden de olsa kulak misafiri oldum. Madem laf bir şeyleri benimsemekten açıldı, o zaman şunu belirtmeme izin veriniz lütfen," diyerek baş jüriye imalı bakışlar attı. Kadın ona yaklaştıkça adam, üzerine ateşle geliniyormuş gibi irkiliyordu.

"Bütün bu olanaklar sizlere tanınmışken, yalnızca biraz kurallara uyup, gereken şekilde davranarak, hepiniz hak ettiğiniz görünüme ulaşabilecekken, kusurlarınızı benimserseniz herhâlde bizlerin görüp görebileceği en talihsiz çocuklardan olursunuz."

Doğru mu duyuyordum yoksa yanlış mı anlamıştım tam olarak karar veremiyordum. Kendimizi olduğumuz gibi kabul etme ve kendimizle barışık yaşama fikri, anlam veremeyeceğim kadar tuhaf bir şekilde bu kadını öfkelendirmişti.

"Mesela güneşin bize dokunduğu her saniyenin aleyhimize işlediğinden mutlaka haberdar olmalısınız. Olması gerekenden daha erken bir zaman diliminde en nadide parçanızı, güzelliğinizi sizden alır ve sizi erken yaşlandırır. Eminim her birimizin isteyeceği son şeydir bu."

Haklıydı tabii. Sonraki gün tok olup olmayacağımı bile kestiremediğim hayatımda en büyük derdimdi bu benim. Hah!

"İşte bundan dahi koruyoruz sizleri. Sarayın etrafını çevrelediğimiz güneş geçirmeyen paneller ve sisler sayesinde tek bir güneş ışığı dahi değmiyor cildinize. Daha bunun gibi sizler için aldığımız o kadar tedbir, sizlere tanıdığımız o kadar olanak var ki! Siz de bir zahmet bütün bunların değerini bilin ve konfor alanınızdan çıkarak birazcık olsun çabalayın. Çok sevgili jürimizin söylediğinin aksine, kendinizi olduğunuz gibi kabul etmeye harcayacağınız eforu bu söylediklerim için harcarsanız kendinizle barışmanıza ihtiyaç duyacağınız bir kusurunuz da kalmayacaktır zaten."

Ondan önce kürsüye çıkan baş jüri gibi onun da dikkati bir an yanımdaki mutasyonlu çocuğa kaymıştı. Suratında ısrarla yerini koruyan devasa gülümseme birden solup gitmiş, yerini soğuk ve ruhsuz bir bakışa, sanki iğreniyormuş gibi gözükmesine sebep olan bir duruşa bırakmıştı.

Sözlerine devam ederek "Her şeyde olduğu gibi bu durumun da istisnaları bulunuyor tabii ki," dedi. Sıranın en başında duran bogartlardan birine yönelerek "Mesela sen," dedi. "Yanıma gel lütfen."

Bu seferki bogart, bir kızdı. Kafası vücuduna göre bir hayli büyüktü. Galiba her gün en az bir çeşidini görmeye alışık olduğumuz mutasyonlardan bir yenisiydi o da.

"Görüyorsunuz ya, küllerinden kurtulamadığımız çarpık mirasımızın kabullenmek istemeyeceğimiz kalıntılarından biri... Yapacak olduklarımızın, şafakta belirmeye yüz tutmuş aydınlık gelecekte bizleri bekleyen şeylerin neden bu kadar gerekli olduğunun daimi bir göstergesi. Biraz da bunlardan söz edelim isterseniz."

En sonunda duymayı en son dileyeceğim, beni endişelendiren şeylere gelebilmiştik.

"Lakin öncelikle kendimi tanıtmama izin verin lütfen. Ben Arinna Cordelia Marcilus. Çoğunuzun bildiği üzere Leydi Cordelia ya da soyadımı doğru telaffuz edebilirseniz Leydi Marcilus. Zira soyadımı söyleyemeyen insanlara karşı hiç tahammülüm yoktur ki soyadım 'Marsilus' diye okunuyor. Bu da size ilk ve son söyleyişimdir.

Şu anda içerisinde bulunduğunuz salon, bu gördükleriniz, geçtiğiniz yollar, merdivenler, sarayın herhangi bir yerinde denk gelebileceğiniz küçük bir toz tanesi bile bana ait. Burası benim evim ve sizler de benim evimdesiniz. Bütün bu zaman zarfında, arkamda gördüğünüz şeyin bir daha yaşanmaması için sizleri burada ağırlıyor olacağım."

Aklımın almayacağı, kabul edilmesi imkânsız bir acımasızlıkla arkasında bıraktığı, kafası vücuduna göre bir hayli büyük olan kızdan söz ediyordu. Üstelik kız sanki dediklerini duymuyormuş, duysa da bir şey hissetmeyecekmiş gibi... Ondan "şey" diye bahsediyor, onun gibi bir "şey"in bir daha yaşamaması için tıpkı bunları söylerken de yaptığı gibi tepemizde dikileceğini, kısacası bizlere yukarıdan bakarak patronluk taslayacağını söylüyordu.

"Şu andan itibaren saray dışındaki herhangi bir kişiyle ya da kurumla iletişiminiz olmayacak. Saraydaki görevliler ve jüriler ise benimle beraber, sarayın dışındaki kişilerle iletişime geçmeleri gerektiğinde telgraf yoluyla haberleşecekler. Bu konuda bana lütfen kızmayın. Bunun gibi bazı gereksiz prosedürlerin ya da kuralların sorumlusu kesinlikle ben değilim."

En son cümlesini az sonra baş jüriye diklenecekmiş gibi dile getirmişti.

"Geçmiş yıllarda şehirlere yollanan galiplerin çoğunluğu benim sarayımdan çıkınca, bazılarının beni kafasında büyütüp, bu tür bir temaya yer vererek saçma kısıtlamalar getirmesini anlayabiliyorum tabii. Bunu baş jürimiz Anthonios da doğrulayacaktır."

Kadının pasif agresif hareketlerine ve söylemlerine daha fazla dayanamayan Anthonios, olduğu yerden hızlıca kalkıp biraz korkarak da olsa onu yan tarafa doğru iteledi.

"Bu güzel sunumu için Leydi Marcilus'a teşekkürlerimizi iletiyoruz," dedi ama kadının soyadını onun belirttiği gibi okumamıştı. "Sürecin nasıl işleyeceğine dair sizleri bilgilendirmek istiyorum. İlk elemeyi geçenler istirahat etmek ve defile gününe hazırlanmak için kendilerine ayrılan ortak odalara yerleştirilecekler. Leydi Marcilus'un da açıkladığı üzere seçim gününde giyecek olduğunuz kıyafetler de temaya uygun olarak temin edilmek zorundadır. Seçilmeyenler ise kendilerine sunulacak meslek dallarına uygun düşen

birtakım testlerden geçerek gerekli bölgelere atanmak üzere aktarım departmanlarında yerlerini alabilirler."

Anthonios kürsünün hemen üzerinde duran altın motiflerle kaplı sandığa yöneldi. Nahif bir şekilde elinde tutarak konuşmasına devam etti:

"Siz buraya gelene kadar her ne kadar farkında olmasanız da gözetmenlerimiz tarafından değerlendirildiniz. Yürüyüşünüz, duruşunuz, nasıl giyindiğiniz ve asıl göz önünde bulundurulması gereken şey olarak nasıl göründüğünüz... Hepsi teker teker süzgeçten geçirildi. Defile gününe katılmaya hak kazananların isimleri de şu anda elimde tuttuğum sandığın içinde. Baş jüri olarak ben ve yüksek kurul tarafından ayıklanarak kazananlardan biri olma yolunda ilerleyeceklerin isimleri..."

Açıklamadan önce son bir kez bize, ardından da Leydi Marcilus'a baktı. Aklına hoş karşılanmayacak bir şeylerin geldiğini yüzüne yansıttığı pis gülümsemeyle belli ediyordu.

"Bu arada, baş jüri demişken..." dedi ve Leydi Marcilus'un az önce sergilemiş olduğu ima dolu bakışların aynısını atarak, diyecekleri direkt olarak onu ilgilendiriyormuş gibi tamamen ona doğru dönerek sürdürdü. "Gelecek sene planlanan yeni baş jüri atamasının ani bir karar değişimiyle bu yıl yapılmak üzere yeniden düzenlendiğini duyurmak isterim. Biliyorum, dışarıdan bakıldığında en fazla otuzlu yaşlarında gibi görünüyorum, söylemenize gerek yok. Fakat aslında altmış yaşıma bastım. Emekli olma zamanım çoktan geldi de geçiyor bile."

Bunu duyan Leydi Marcilus'un yüzü öyle bir düşmüş, öyle bir morarmıştı ki suratı âdeta baştan aşağıya renk değiştirmişti. Anladığım kadarıyla kadının beklemediği bir haberdi bu. Hem biraz şaşırmış hem de fazlasıyla hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Bu haber hangi sebeplerden dolayı onda böyle bir duygu

değişimine neden olmuştu acaba? Bilemiyordum ama adamın dile getirdiği duyurudan iliklerine kadar nefret ettiği her hâlinden belli oluyor, bu nefret duruşuna yansıyordu.

Anthonios yanında getirdiği alt rütbedeki jürilerden bir tanesine el hareketi yaparak "Douglas, anahtar lütfen," dedi. Borazan sesli bu tıfıl adam, Leydi Marcilus'un yanına doğru ilerledi. Douglas'ın, tıpkı Anthonios'un sözlerine başlamadan önce memnuniyetsiz bakışlarla bize bakması gibi Leydi Marcilus'a bir bakış attığını gördüm. O da bunu fark etmiş olacaktı ki bu haddi nereden bulduğunu sorgulayan, meydan okuyan bakışlarıyla adamı âdeta doğrayacakmış gibi bakarak ona karşılık verdi. En sonunda Marcilus tereddüt ederek, isteksiz olduğunu haykırırcasına anahtarı Douglas'a uzattı. Anahtarı verdikten sonra avucunun içinde, aynı anahtarın şeklinde bir kızarıklık -gerçi ona morluk demek daha doğru olurdu- kalmış olduğu ise gözümden kaçmadı. Konuşma yapılırken avuçlarını ne kadar sıktıysa anahtar bir morluk bırakmıştı kadının elinde.

Bir anda, o kadar hakarete rağmen sesini hiç çıkarmamasına hayret ettiğim bogart kız hepsini bölerek "Seçilmeyenlere gerçekte ne olduğunu söylemeyeceksiniz anlaşılan," dedi ve kendini ortaya attı. Marcilus'un gözlerinin içine baka baka konuşuyordu.

"Hayatım boyunca sizin gibi insanların inşa ettiği topraklarda yaşamanın yüküyle ezildim. Her günümü türlü zorbalıkların karşısında ağlayarak geçiriyor olsam da sizin umduğunuzun aksine noksanlıklarımı benimsemiştim. Ancak görüyorsunuz ya, bu kadarını ben bile beklemiyordum."

Kız onların karşısında dik durmaya, güçlü görünmeye çalışıyordu ama nafile. Gözyaşlarına hiçbir şekilde engel olamıyordu.

"Ben ve benim gibiler sizlerin gözünde, sahiden de mahlukattan başka bir şey değiliz. Bana az önce söylediklerinizi... Gördüklerim..."

Anthonios "Ne demek istiyorsun sen?" diyerek kızı susturdu. Leydi Marcilus'a dönüp "Seçilemeyenlere ne olduğundan bahsettiğimi sanıyorum. Bu kız neyden bahsediyor?" diye sordu.

Haberdar olmadığımız bir durumdan dolayı kendisine alenen ithamda bulunulduğunda dahi duruşundan hiçbir şey kaybetmeyen Marcilus, daha da dik ve daha da katı bir şekilde adamın karşısında durdu. Kendinden emin bir kararlılıkla ve sesini hiç yormadan "Bilmiyorum," diye gayet basit bir cevap verdi. "Hiçbir fikrim yok."

Kulaklarına inanamayan bogart kız son bir kez "Gerçekten mi? Siz ciddi misiniz?" diye sorarak teyit etmek istedi. Leydi Marcilus ise tek bir kelime etmiyordu. Konuşan kızın varlığını kabul etmediğini ziyadesiyle belli ederek ona bakmıyor, insandan saymıyordu.

Kız bunu fark ettiği an sanki daha çok yıkılmıştı. Belli ki pek güvendiği tehdidi bile Marcilus'a işlemeyince, geriye kalan umutları da yitip gitmişti. Üstüne üstlük son birkaç dakika içerisinde hayatında uğradığı hakaretlerin tümünden daha onur kırıcı bir tutumun hedefi olmuştu. Hem de bunca insanın önünde. Ölmemişti ama ruhunun bedeninden ayrıldığını izlediğimi söylesem yalan olmazdı.

"Asıl beni, bizleri hak etmeyen sizlersiniz."

Sahte projeksiyonlarla hayata gelmiş pencereden kendini geriye doğru bıraktı. Cam, kızın içinden geçmesiyle beraber bin bir parçaya ayrılarak, kendisine bağlı projeksiyonu yok edip yerlere, Marcilus'un ayaklarının önüne döküldü.Havada birkaç saniye umarsızca savrulduktan sonra kızın bedeni, hızlı ve sert bir şekilde, malikânenin arka bahçesine kafa üstü çakıldı. Kafatası yere değdiği an âdeta içi kan dolu bir balon gibi patlamış, bahçenin yerlerini, çiçekleri ve kendi hâllerinde yaşayıp giden haşaratları kana bulamıştı. Geriye sadece derisini kesen kanlı cam tanecikleri ve parçalara ayrılmış bir beden kalmıştı. Penceredeki projeksiyonun patlamasıyla da muhtemelen kendilerine bir anda aşırı yük binen şalterler attığı için

elektrikler gitmiş, salonun tavanındaki telgraf kablolarının bir kısmı ise yalnızca bir dekorasyondan fazlası olduğunu belli edecek şekilde kıvılcımlanarak alev almıştı.

Esrarengizlik her zaman, en basit gerçekliğin bile olağanüstü ve gizemli görünmesine sebep olurdu. Tutkuyu yükseltecek gücü bulunurdu ve en masumunu dahi olmadığı bir kişi hâline getirmek için daima ayartırdı. Fakat her ne kadar korumaya çalışıp yakınımızda tutsak da sırlarımız eninde sonunda açığa çıkardı. Tıpkı sahte illüzyonlarla kaplı cam, parçalara ayrıldığında yeniden yüz yüze kaldığımız karanlık manzara gibi. Sarayın çevresini sarıp sarmalayan o kapkara sisin, camlar kırıldığı anda yeniden içeriye yayılmaya başlaması gibi...

İşte oradaydık. Salona ilk girdiğimizde nasılsa şimdi de baştan aşağıya zifiri karanlığın içindeydik. Az önce yaşanan onca şeyden sonra çevremizde, bedenimizde ve ruhumuzda artık tam olarak karanlığı benimsiyorduk. Zira öyle görünüyordu ki o duvarların arasında olduğumuz müddetçe bizi, içimizi ürperten bir tebessümle bekleyen tek şey karanlıktan başkası olmayacaktı.

6. Bölüm
Şimdi Beni Görüyorsun, Şimdi Görmüyorsun

"Aynadaki yansımama bakıyorum.
Kendime bunu neden yapıyorum?
Neredeyse gerçek beni bir rafa bırakıyorum."

-Jessie J / Who You Are?

Derin bir umutsuzluğun içinde hayıflanarak "Onu tanımamış olmayı dilerdim," dedim kendi kendime. İllüzyonlarından arınmış camdan bahçeye bakıyor, görevlilerin daha birkaç dakika önce hayatına son vermiş gencecik kızın cansız bedeninden kopan parçalarını yerlerden temizlemesini izliyordum.

Salonda tanıştığım pembeli kız "Ne dedin?" diye sordu.

"Hani Marcilus içeri girdiği anda 'Onun kim olduğunu şimdi anlayacaksın,' demiştin ya, ondan bahsediyorum. Keşke nasıl biri olduğunu anlamamış, az önce yaşadıklarımıza da şahitlik etmemiş olsaydım."

"Bu daha ne ki... Benim şu ana kadar gördüğüm şeylerin yarısını görseydiniz demek ki sizin de bahçeden parçalarınızı topluyor olurduk."

"Komik değil."

Bu kadar mı? Benim tanıdığım Aurora, hiç yapılmaması gereken bir zamanda havaya savrulmuş bayat bir espriye karşı bu kadarla yetinmezdi.

"Hem bunlar ne kadar şahit olursak olalım görmeye alışabileceğimiz, azımsayabileceğimiz türden şeyler değil. Bugün bir kenara dursun, yaşadığımıza benzer bu olaya defalarca kez şahitlik etsem bile emin ol her seferinde aynı rahatsızlığı hissederdim ve her seferinde midem kasılırdı."

İşte şimdi olmuştu. Ben de hemen ona destek çıkıp, arkasında durmak isteyerek "Aurora'ya katılıyorum," dedim.

Yıllarımı, yaşanabilecek her şeye karşı kendimi hazırlayarak geçirmeme rağmen (özellikle de son günlerim) hâlâ her gördüğüm şeyle hayrete düşüyor, görebileceğim bir sonraki şey için de korkuyordum. Zira burada yaşanan hiçbir olay, belli ki benim kısıtlı hayal dünyamın ürünü olabilecek kadar küçük değildi ve öyle görünüyordu ki asla olmayacaktı. Beni dehşete düşüren asıl şey de buydu.

"Ayrıca aşağı kata izin vermeme meselesi de neydi öyle? Kim öyle bir anda bile çocukların üzerinde hâlâ hâkimiyet kurmaya devam edebilir ki?"

Bogart kız, zincirlerini koparark kendini serbestçe aşağıya bıraktığında salondaki herkes doğal olarak çıldırmıştı. Sonuçta hayatlarını gözlerimizin önünde sonlandıran insanlara şahitlik etmek, gündelik hayatımızın rutin bir parçası olmaktan çok uzaktaydı. Buna rağmen kaos anında bile bir hayli kontrol meraklısıymış gibi davranan Marcilus, yaşadıkları şoktan kurtulmaları için hava almaları önerilen çocuklara dışarı çıkmaları konusunda izin vermemek için uğraşmış, özellikle aşağı katlara inmeyi kesinlikle yasaklamıştı. Anthonios'un attığı şüpheli bakışlardan çekinerek en sonunda bu ısrarcı tutumundan cayabilmişti ancak. Korumaları yanına

toplayıp, herkesin en alt katlardan uzak tutulması gerektiğini net bir şekilde belirtmişti.

"Ben de onu soracaktım," diyerek konuya girdim. "Saraya ilk geldiğimde giriş katta birtakım tıkırtılar, sesler duymuştum. Sanki birileri duvarlara vuruyordu. Sizce sarayın alt katlarında yardım dileyen birileri olabilir mi?"

Aurora "Bana hiç bakma, Violet'a sor. Biliyorsa o biliyordur," dedi.

"İsmin bu mu?" diye sordum. "Violet?"

Pembeli kız "Evet," diye cevapladı. Sonunda ona böyle seslenmekten kurtulmuştum. Zira her seferinde aynı şeyi söylemek, bir hayli zor ve can sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Memnun oldum."

"Ben de."

Aurora kızın adını belirtene kadar çoktan sorulmuş olması gereken başka bir şeyi sorgulamamış olduğumu fark ettim. İsminden daha önemli bir konu vardı cevabının verilmesi gereken: Bunca şeyi nereden biliyordu? Kuzgunları, Marcilus'u, saray hakkındaki bilgileri... Sorumu hiç değiştirmeden aynı şekilde sordum ama açıklama onun yerine Aurora'dan gelmişti:

"Sahiden bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Bazen aynı köyde olduğumuza şaşırıyorum Victor. Bilmemen bir bakıma normal olabilir ama hiç duymamış olman tuhaf."

Aurora'yla aynı yerde yaşadığımızı çoğu zaman ben de unutuyor, kabullenemiyordum. Zira onun bilip de benim bilmediğim ilk şey bu değildi ve bunun son olmayacağından da adım kadar emindim.

"Asıl seçimlerden bir sene önce, diğerlerine göre aradan sıyrılmış olan kızlar önceden yetiştirilmek için toplanır. Büyük ihtimalle

bu yalnızca söz konusu kızlar olduğunda gerçekleşen bir durum olduğu için haberdar değilsin. Violet de saraya bizlerden önce getirilenlerden biri olduğu için hepimizden çok şey biliyor."

Aurora, kız sanki yanımızda değilmiş gibi onun hakkında bildiklerini açıklarken Violet "Ben mutfağa gidiyorum, susadım. Peşimden gelecekseniz gelin," diyerek sözümüzü kesti ve bir hışımla mutfağa doğru koşmaya başladı. Elimdeki şamdanı işaret ederek "Zaten biz gelmezsek önünü göremezsin," dedim. Sarayı temaya uygun olsun diye geçmiş yıllara göre dizayn ettikleri için malikânenin alt yapısı da bayağı eskide kalmıştı belli ki zira elektrikleri geri getirmeyi hâlâ başaramamışlardı.

Aurora "Hadi o zaman," dedi. "Benim de karnım guruldamaya başlamamıştı zaten. Hazır etrafta kimsecikler yokken gidelim, belki atıştırmalık bir şeyler buluruz."

Başka herhangi bir şey söylemeden, sabahtan beri hepimizin aklından geçen tek ortak şey buymuşçasına mutfağa doğru koşmaya başladık.

Sarayın mutfağında bizim evdeki gibi kesintisiz olarak bir radyo çalıyordu. Haberler ise aynıydı:

"Bu seferkinin çok daha farklı ve büyük olacağı söyleniyor. Yüzyılda bir gerçekleşen değil de bin yılda bir gerçekleşen türden. Üstelik yüzyılda bir meydana gelende bile teknolojinin az gelişmiş olmasından kaynaklı kablolar alev almış, telgraf merkezlerinde patlamalar meydana gelmiş.."

Violet, mutfaktaki dolapları karıştırarak hoşuna gidebilecek bir şeyler aramaya koyulmuştu. Aurora da yiyebileceği, ağzına atabileceği bir şeyler arayarak ona eşlik ediyordu.

"Peki nedir bu güneş fırtınaları? Hangi nedenden dolayı meydana geliyorlar?"

Violet "Bakın burada ne buldum," dedi. Dikkatimizi, mutfak masasının üzerindeki şeffaf paketlerin içinde duran pembe renkteki tozlara çekmeye çalışıyordu.

"Bunların burada ne işi var?"

"Onlar ne ki?" diye sordum.

Aurora "Sana bahsettiğim uyku yapan venolin tozları," diye karşılık verdi.

Violet "Normalde venolinlerin yetiştirilmesi yasak diye biliyorum. Fakat tozlarını elde edebildiğine göre Marcilus'a yasak değil demek ki," dedi.

"Neden yasak peki?"

Bu bana çok saçma gelmişti; bir bitkinin, daha doğrusu bir çiçeğin yetiştirilmesi neden yasak olabilirdi? Evden çıktığımdan beri sanki seçimlere katılmamıştım da ilkokula başlamışım gibi sürekli yeni bir şeyler öğreniyordum ve bundan fena hâlde sıkılmıştım. Böyle devam ederse zihnimde biriken fazla bilgi çöplüğü yüzünden kim olduğumu unutabilirdim.

"Nasıl ve ne kadar kullanman gerektiğini bilirsen karşındaki insanın beynini yıkayıp ona istediğin her şeyi yaptırabileceğini duymuştum, belki de bu yüzdendir."

Aurora birden "Yok artık!" dedi. Şaşırmıştım çünkü ilk defa bir şeye karşı şaşırarak tepki göstermiş ve insan olduğunu hatırlayabilmişti.

"Ben de venolinler hakkında bir sürü şey duydum ama bu kadarı bana biraz abartı gibi geldi."

Ne çiçekmiş ama! Yeri geldiğinde bayıltıyor, duruma göre zehirliyor, şimdi de beyin mi yıkıyordu? Çiçek, çiçek değildi de üçü bir arada yıkım paketiydi sanki.

"Güneş fırtınaları -ki bunlara güneş püskürtüleri de denir- güneşin gaz yuvarında gerçekleşen şiddetli patlamalarına verilen isimdir. Bu patlamalar insanın tahmin edemeyeceği bir kuvvette olup yine insanın hayal etse bile ulaşamayacağı hızda ilerler. Bu püskürtüler nedeniyle de atmosfere küçük, dalga boylu radyasyon parçacıkları girmektedir. Bu radyasyon dolayısıyla sözünü ettiğimiz bütün o iletişim ve güç ağları olumsuz şekillerde etkilenir."

"Siz burada ne arıyorsunuz?"

Arkamızdaki karanlıktan bize doğru yaklaştıklarında, yüzleri elimizdeki şamdanların alevinde beliren,tek bir bakışıyla bile köydeki çoğu kızın yüreğini kolayca eritebilecek kadar yakışıklı bir oğlan ve yılan bakışlı kız arkadaşı yanımıza geldi.

"Diğerlerinin burada olduğunuzdan haberi var mı?"

Çocuğun kahverengi saçları ve yemyeşil gözleri elimizdeki ateşte parıl parıl parlıyor, o alev dolu gözleriyle insan dışı bir varlığı andırıyordu. Kız arkadaşı da en az onun kadar güzeldi ve en az onun kadar öfkeyle dolmuş, olduğu yerde sekiyordu. Elimizde şamdanla duran bizlerdik ama onlar o kadar sinirliydi ki asıl sıcaklık onların bedenlerinden yayılıyor gibiydi.

Tuhaf yürüyüşlerine, burunları dik, korkusuz hâllerine bakılırsa bana ya da çevrelerindeki diğer insanlara düşündürmeye çalıştıklarının tam aksine, ikisinin de rahatlıkla incinebilecek insanlar olduklarını düşünüyordum. Ağızlarını açıp, çok ciddiye alınmaması gereken şeyler söyleyeceklerini tahmin ediyordum ki sahiden de öyle olmuştu.

Simsiyah saçlarını sıkıca bir atkuyruğu yapmış olan kız, yaklaşarak beni incelemeye başladı. "Fena sayılmazsın," dedi. Sinirli tavırlarından sonra bambaşka bir şey söyleyeceğini beklemiş olduğum için bir an afallamıştım. Ne tür bir karşılık vereceğimi şaşırarak sadece "Teşekkür ederim, sanırım" diyebildim.

Neredeyse bir gorili andıran, kalıplı vücuduyla kızın erkek arkadaşı olduğunu düşündüğüm çocuk ise "Yapma ama Cas," diyerek kızın sözünü kesti. Kız arkadaşıyla aynı fikirde olmadığını hâl ve tavırlarından anlayabiliyordum. Tam tersine sanki o benden -öyle hissetmesi için ne yapmış olduğumdan bir haberdim ama- iğreniyordu. Bana karşı sergilediği her hamlede benden tiksindiğini fark edebiliyordum.

"Arkasına almış olduğu tiplere baksana. Etrafta böyleleriyle dolaşan birinden bir şey beklemekle hata edersin."

"Eminim oğlu olduğun için senden bir türlü ümidini kesemeyen annene, sana rağmen sürdürüyor olduğu olumlu tutumları yüzünden baban da bunu söylüyordur," dedi Violet. "Annesinin tatlı kuzusu seni."

Violet'in ne söylediği hakkında o küçük beyninde en ufak bir ampul yanmayan çocuk, sırf kendisine yöneltilen cümlenin içinde "anne" kelimesi geçtiği için büyük ihtimalle annesine hakaret edildiğini zannetmiş ve "Ne dedin sen?" diye bağırarak kendisinden beklenen bir tepkide bulunmuştu. Bu çocuk sahiden de baştan aşağıya hayal kırıklığıydı.

Kız arkadaşı çocukla Violet'in arasına girip, göğsüne hafifçe dokunarak kalın kafalı sevgilisini sakinleştirmeye çalıştı. "Gerek yok," dedi. "Bunlar için değer mi?"

Onlar kendi kendilerini yiyip bitirirken masanın üzerindeki uyku tozlarından birine uzandım. Hiç hoş olmayan durumlar yaşandığı için ne olur ne olmaz diye onların üzerinde kullanmayı

planlıyordum ki Aurora da hızla benim elime uzanıp beni gözleriyle uyardı. Tüh! Hâlbuki Violet'in uyku tozlarının beyin yıkadığı hakkındaki teorisini deneme fırsatını yakalayabilecektik.

Herhangi bir tepki göstermeden, usulca geri çekilerek toz paketini cebime koydum. Çünkü şimdi kullanamayacak olmam, hiçbir zaman işime yaramayacakları anlamına gelmiyordu. Aklımda onları kullanabileceğim birden fazla sahne ve senaryo belirmeye başlamıştı bile. Hatta içlerinden biri öyle cazip geliyordu ki hemen o an uygulamaya geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Leydi Marcilus'a gidip burada olduğunuzu söyleyeceğim. Ondan izinsiz, başıboş bir şekilde gezdiğinizi öğrendiğinde sizce nasıl bir tepki verecek?"

Bu tehdit fazlasıyla yaşına uygun, zekice ve klas bir hareketti doğrusu. Hah!

"Sen de haklısın tabii. Ağlamayan 'bebeğe' kimse mama vermez. Bence de durma, hadi git söyle. Ana kuzusu olduğun gibi ispiyoncusun da."

Ben sessiz kalmayı seçmiştim ama Violet belli ki benimle aynı fikirde değildi.

Aurora da "Ayrıca sen on sekiz yaşına bastığına emin misin?" diye sorarak Violet'a katıldı. "O yaşta olamayacak kadar çocukça davranıyorsun da. Bence Leydi'n bunu da bir sorgulasın ha, ne dersin? Kim bilir, belki de bu sayede seçimlerden yırtarsın."

"Victor senden daha yakışıklı diye, defile gününün seçileni olacak diye korkuyorsun, öyle değil mi? Kıskanıyorsun. Sen de biliyorsun ki göz sağlığı yerinde olan herhangi biri senin yerine Victor'ı seçecektir."

Söylenen onca şeyin içinden ona en çok dokunan bu olmuştu. Aksini beklememiz zaten saçma olurdu. Kendisini geliştirme

konusunda yalnızca fiziki olarak yol katettiği, kişisel gelişimin yalnızca kas yoluyla olabileceğini sandığı her hareketinden belliydi.

Hemen histerik bir tepki vererek "Kazanacak asıl kişinin kendisine bakıyorsunuz," dedi. Tükürükleri etrafa fışkırıyordu. "Aksini ummakla ancak kendinizi kandırırsınız."

Aurora "Bunu senin söylüyor olman ne kadar ironik," dedi. Karşısında kim olursa olsun tahrik edici olduğunu kabul edebileceği türden bir kahkaha atarak

Çocuğun kız arkadaşı sert bir ses tonuyla "Bu kadar yeter!" dedi. Geldiğinden beri ağzından ilk defa mantıklı bir şey çıkmış ve olaya el atmıştı. Arından ellerini bana uzattı, galiba benden el sıkışmamı bekliyordu.

"Ben Cassie. Olur da bir gün fikrini değiştirirsen seni aramızda görmekten mutluluk duyarız. Fena olmayan herkesin aramızda yeri vardır."

Erkek arkadaşının tam aksine kendi inandıklarının arkasında durarak cümlelerini tamamladı. Aurora ise bir anlık hiddetle ellerimizi âdeta koparırcasına birbirinden ayırarak "İlgilenmiyoruz ve hiçbir zaman da ilgilenmeyeceğiz," dedi. Öfkesi şimdi çok başkaydı. Altında yatan nedenlerin neler olabileceği hakkında aklımda birkaç şey belirmiyor değildi ama her biri, yüksek sesle dile getirebileceğim şeyler olmaktan yine çok uzaktı.

"Buradan çıkmanız için beş dakikanız var," dedi gorilden bozma çocuk. "Sonrasında Leydi Marcilus'a söylerim."

Aurora her ne kadar sırf inat olsun diye orada sabahlamak istese de kendini riske atmaya değmeyeceği için "Gidelim," dedi. Ondan da en mantıklı hareketi yapması dışında başka bir şey beklenmezdi zaten.

"Siz gidin."

"Sen ne yapacaksın ki?" dedi Violet.

"Bilmiyorum. Hazır fırsatını bulmuşken sarayda gezebileceğim yerlere bir göz atmak istiyorum, tabii bu kadarına izin varsa."

Bu fikrimden pek memnun kalmayan Aurora "Emin misin?" diye sordu. Sesindeki endişeyi belli ederek ve beni belki de gecenin o saatinde verebileceğim en saçma karardan caydırmak isteyerek yanıma yaklaşıyordu, kollarıma uzanıp hafifçe okşadı. Ama ben kararlıydım. Başımda dikilmelerine daha fazla izin vermeden mutfaktan ayrıldım. Yüksek tavanlı geniş koridorlarda tek başıma yürümeye başladım.

Biliyordum ki onların planladığı başka bir olay vuku bulmadığı sürece başıboş gezmemiz bir kenara dursun, kontrollü bir şekilde bile dolanmamıza izin vermeyeceklerdi. Ama o duvarların potansiyelini, nelere şahitlik etmiş olabileceklerini, neler görebileceğimi merak etmeden duramıyordum işte.

Bir anlığına da olsa içinde kaybolup gittiğim hayal dünyamdan bir ses duyarak sıyrıldım. Leydi Marcilus'un sesiydi bu. Koridorun en sonunda yer alan, kuzgun desenleriyle kaplı kapının ardından geliyordu. Onun odası olmalıydı. Böylesine ihtişamlı bir kapının ardındaki oda başka kime ait olabilirdi ki?

Farkında olmadan hem olmak istemeyeceğim hem de en çok bulunmayı arzulayacağım yere gelmiştim. Olağanüstü bir şatoda olmama rağmen gezip de görmeyi dileyeceğim yegâne yerlerden birisi hiç şüphe yok ki onun odasıydı. Kürsüdeki davranışlarından sonra anlaşamayacağımı fark ettiğim bir insan olmasına rağmen beni, tasvir edemeyeceğim bir şekilde etkilemişti. Tam olarak ne olduğunu konduramıyordum ama tek bildiğim onu bir kez daha görmek için tuhaf bir şekilde heyecanlandığımdı. Onu, nedensizce bir kez daha görmek istiyordum.

Harıl harıl birileriyle tartışıyor, boğazı yırtılırcasına bağırıyordu:

"Bilerek yaptı, öyle değil mi? Bilerek yaptı. Sırf bana inat olsun diye emekliliğinin bu yıl olacağını duyurdu. Baktı ki bu sene elimde bulunan kadronun neredeyse tamamı ne idiği belirsiz, yüzüne dahi bakılamayacak derecede ucube olan bogartlardan oluşuyor, kazanamayacağımı anladı tabii. Hiç geri kalmadı ve emekliliğini direkt bu yıla çekti. Çünkü o da gayet iyi biliyor ki her sene bu kadar şanssız olmuyorum."

Odasının önünde dikildiğim her saniye orada bulunmamam gerektiğini daha iyi anlıyordum ama kendime de bir türlü hâkim olamıyordum. Kadının ağzından çıkan her bir sözcükle merakım artıyor, ona yenik düşüyordum.

"Fakat buna mâni olacaksın, öyle değil mi Douglas? Sen de gayet farkındasın ki buna ancak sen müdahale edebilirsin."

Douglas mı? Douglas, baş jüri Anthonios'un hizmetinde çalışan şu bodur alt jüri değil miydi?

"Benden ne yapmamı beklediğinizi anlamıyorum."

Marcilus nahif ve kendinden emin, tok bir ses tonuyla "Bence bu gayet açık," diye cevapladı. "Bana kaybedecek kişilerin isimlerini vereceksin, bu kadar basit. Defile gününde kimlerin eleneceğini biliyor olman lazım."

"Bunu yapamayacağımın siz de farkındasınız."

Yanlarında değildim, yalnızca seslerini duyuyordum fakat yanlarında olsaydım eminim adamın ağladığını, tir tir titremekten elinin ayağına dolandığını ve dizlerinin bağı çözülmüş hâlde kadının önünde yalvarıyor pozisyonda durduğunu göreceğime emindim. Zira sesi o kadar titriyordu ki odanın dibinde durmama rağmen Douglas'ın ne dediğini zar zor seçebiliyordum.

"Aklını kullan Douglas, senin için en mantıklı olanı yap. Kimse bu odadan dışarı çıktığında kendini umursaman gerektiği kadar

önemsiyor olmayacak seni. Ya da başına bir şey geldiğinde durup da yas tutmayacaklar senin için. İlk önce kendi çıkarlarını koruyarak hareket etmen lazım. Aksi taktirde olacaklardan ben sorumlu değilim."

Douglas en sonunda dayanamayarak "Tamam," diye bağırdı. "Tamam, istediğin isimleri vereceğim."

Leydi Marcilus tarafından ne kadar zamandır sorguya çekiliyor olduğunu henüz yeni geldiğim için bilemezdim ama yine de adamın çok erken ve kolay pes ettiğini düşünüyordum. Kadının adama uyguladığı baskıyı bir kediye uygulasalar muhtemelen kuyruğunu bile kıpırdatmazdı.

Douglas, bazılarını daha önceden köyümüzden duymuş olup da hatırladığım, bazılarını ise hiç duymadığım birkaç kişinin isimlerini sıraladı:

"Meredith, Kentucky, Karen, Andy ve Claudia. Bunlar ikinci aşamada elenecekler."

"Güzel," dedi Marcilus. "Akıllıca davrandın."

Onları görmüyordum ama o anlarda Marcilus'un, tıpkı bir köpeği tebrik eder gibi adamın kafasına yumuşak bir şekilde vurarak sevgi gösterisinde bulunduğunu tahmin edebiliyordum.

Bir kapının kapanmasıyla beraber başka bir kapının açıldığını duydum ve Marcilus'un kendi odasına geçtiğini gördüm. Kafamı biraz olsun uzatıp göz ucuyla baktığımda odasının içini az çok seçebiliyordum. İlk önce parfümlerle ve makyaj malzemeleriyle dolu tuvalet masasın üstüne eğilip nefesini yakalamaya çalıştı. Bir yandan da "Bunu yapmak zorunda olduğumu sen de biliyorsun," diyordu fakat yanında kimsecikler yoktu. Kiminle konuştuğunu çözemiyordum.

"Bana öyle bakma, bunu yapmak zorundayım."

Olduğu yerde yavaşça doğrulup yakasını düzeltti. Douglas'la artık nasıl hiddetli bir şekilde konuştuysa öfkeden açılan ceketinin düğmelerini ilikledi.

O an anlayabiliyordum ki aynasıyla konuşuyordu. Önündeki tuvalet masasının hemen sağında duran boy aynasına bakarak sarf ediyordu bu cümleleri. Öfkeyle yumruklarını sıka sıka konuşunca odasında benim göremediğim, kadrajıma girmeyen başka birilerini azarladığını zannetmiştim ama hayır, hiçbiri değildi. Muhatap olduğu şey yalnızca karşısında duran aynaydı.

"Sana, bana öyle bakma dedim!" diye bağırarak, boynundaki kırmızı yakut kolyesini koparıp sert bir hamleyle aynaya fırlattı. Tıpkı bogart kızın içinden geçtiğinde bin bir parçaya bölünen pencere gibi ayna da parçalara ayrılıp tuzla buz oldu.

Orayı terk etme zamanımın çoktan gelmiş de geçiyor olduğunu fark ettim. Koşarak uzaklaşmak, hatta kaçmak için arkamı dönmüştüm ki duvarda duran şamdanlardan bir tanesine elimin çarpmasıyla şamdanın yere devrilmesi bir olmuştu.

"Eyvah!" dedim içimden. "Şimdi yandık."

Arkamı dönmeye cesaret edemiyordum fakat kadının her geçen saniye daha da hızlanarak attığı adımlarının bana doğru yaklaştığını işitebiliyordum. Kollarımı tek bir hamleyle sıkıca kavrayıp kendine doğru çevirdiğinde bedenimi derinden sarstı. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Beni öyle kuvvetli sarsmıştı ki bir an için başımın döndüğünü hissettim. Bu tavrının aksine hiç beklemediğim bir ifade vardı yüzünde. Sanki az önceki kadın bambaşka biriydi. Bütün öfkesi dinmiş, suratına yerleştirmiş olduğu kocaman bir gülümsemeyle karşılamıştı beni. Odasının o dev gibi kapısını hızla çekip sıkıca kapattı.

Yüzündeki ifadeye uyacak kadar kibar bir ses tonuyla "Burada ne arıyorsun sen?" dedi. Sesi ciddi anlamda o kadar tatlı ve sevecendi

ki az önce fırtınalar estiren kadının nereye gitmiş olduğunu merak ediyordum.

"Be... Be... Ben..."

Nutkum tutulmuş, resmen basiretim bağlanmıştı. Sesimi çıkaramadan, dudaklarımı bile kıpırdatamadan, korkudan dizlerim titreyerek önünde duruyordum.

"Gecenin bu saatinde, böyle bir karanlıkta tek başına dolaşarak ne yaptığını zannediyorsun? Başına bir şey mi gelsin istiyorsun?"

Bu sahici bir uyarı mıydı yoksa bir tehdit miydi? Dehşete düştüğüm için bunu tam olarak kestiremiyordum.

Şiddetle "Muhafızlar!" diye bağırdı. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki bir an kulaklarımın kanayacağını zannettim. Birkaç dakika boyunca gözlerinin içine dahi yansıttığı tebessümle beraber, bakışlarını suratıma kenetleyip adamlarına seslenmeye devam etti. Ta ki en sonunda bir tanesi çıkıp gelene kadar. Yine hiç istifini bozmadan, geleni geciktiği için azarlamayarak sakinliğini korudu. Beni kolumdan kibarca tutup sürükledi ve adamın ellerine bıraktı.

"Çocukların hepsi toparlanıp yeniden ortak salona getirilsin. Seçilenleri açıklamanın vakti geldi."

Kadının yüzündeki tebessüm, arkamda bıraktığım her sütundan sonra daha bir soluyor, karanlığa karışarak gözden kayboluyordu. Yerini soğuk, duygusuz ve ruhtan yoksun bir simaya bırakıyordu. İnsanın tüylerini ürperten, içini soğutan, ruhunu emen ve bir daha değil odasının önüne gelmek, yüz yüze dahi gelmekten korkutacak bir simaya...

7. Bölüm
Kalpsiz Petek

"Sahte gülümsemeler ve reddetme seni belirli bir yere kadar götürebilir
Sonrasında, aldatıcı görüntü ortadan kalkınca yıkılırsın,
Kırılmış aynalarla ve güzel bir geçmişin parçalarıyla."

-Beyoncé / Pretty Hurts

Betonları titreten adımlarıyla hepimizi zaten pek de rahat olmayan uykularımızdan uyandırarak odaya girdi. Başka türlü yürüyemediğini kabul etmiş, yürürken ayakkabılarının topuklarıyla yerleri delmeye çalıştığına inanmıştım çünkü hiddetle atılan bu adımların başka bir açıklaması olamazdı.

Kalmamız için ayarlanan odaların belki de en talihsiz olanına denk geldiğimiz için hiçbirimiz doğru düzgün bir uyku çekememiş, sabahı zor etmiştik. Hoş, kendi adıma konuşmam gerekirse aksi olsaydı da adam akıllı uyuyabileceğimi sanmıyordum. Böyle bir zamanda rahat bir uyku çeken kişinin de duygularını, ayıklığını ve dudak ısırtan rahatlığını sorgulardım.

Arkasında birkaç tane muhafızla birlikte gelmişti. Son günlerde onlarla o kadar sık karşılaşmıştım ki "muhafız" kelimesini işitmekten ve ete kemiğe bürünmüş örneklerinin önüme çıkmasından bıkmıştım.

Eliyle yataklarımızı işaret ederek sebebini bilmediğimiz bir öfkeyle "Her yeri arayın!" dedi. "Bakmadığımız tek bir nokta dahi kalmasın!"

Önceki gece mutfakta karşımıza çıkan küstah çocuğun yanındaki kız, yatağından kalkıp, yorganını isyan edercesine yere fırlattı. Olması gerekenden yüksek bir ses tonuyla "Neler oluyor?" dedi. Birileri galiba ya tam olarak uyanamamış ya da sabahın köründe aptal cesaretini kuşanmıştı. Kızın tutumundan ben bile rahatsızlık duymuşken işlerin Marcilus tarafında kızışmaya başladığını tahmin etmek için müneccim olmaya gerek yoktu.

Yerini ve haddini bilmesi gerektiğini belli eden keskin bakışlarını hemen kıza çevirmişti. Öfkelendiği zaman gözleri neredeyse renk değiştiriyordu. Bir insan her seferinde, her şeye nasıl bu kadar kolay sınırlenebilirdi? Üstelik çabuk öfkelendiği gibi o sinir harbini gizlemeyi de ustalıkla başarıyordu. Göz bebeklerinde her ne kadar ateşli fırtınalar kopsa da ve bakışları her ne kadar herhangi birini yeryüzünden silebilecekmiş gibi dursa da öfkesini hiçbir zaman hareketlerine yansıtmıyor, hayal kırıklığına uğramış olduğunu belli edecek bir tavırda asla bulunmuyordu. O anlarda asıl yüzünü saklayarak fazlasıyla kibar, nahif ve cana yakın bir kadın oluyordu. Herhangi bir konuda duyduğu rahatsızlığı ifade etmek istediğinde bile kibarlıkla dile getiriyordu. Anladığım kadarıyla onun tarzı buydu; karşısındaki insanı kibarlıkla öldürüyordu. En azından onu gördüğüm zamanların neredeyse hepsinde benim için böyle olmuştu.

Yerlerde sürünen upuzun kuyruklu siyah elbisesiyle kızın üstüne yürüyerek "Birileri dün gece, korumalarımdan birini bayıltarak anahtarlarını çalmış. Kim olduğuna dair bir fikrin var mı tatlım?" dedi. Tavırlarıyla "Biraz daha konuşmaya devam edersen senden bilirim," diyerek kızı alenen tahrik ve tehdit ediyordu.

Cassie tam da tahmin edilebileceği üzere yataktan fırladığında sergilediği pervasızlığını yitirip, geri vites yaparak köşesine doğru çekildi. Marcilus yüksek sesle dile getirmemişti ancak kızın bu tutumuna bakıp içinden "Ben de öyle düşünmüştüm," dediğini tahmin edebiliyordum.

O, her zamanki hâliyle çevresindeki canlı ve cansız her şeye dehşet saçarken korumaları kendilerine söyleneni yapmaya başlayalı dakikalar olmuştu. Dip bucak karıştırıp tavaf ediyorlardı odamızı. Yastıklarımızın içini arıyor, yataklarımızın altını üstüne getirerek Marcilus'un da dediği gibi bakmadıkları yer bırakmıyorlardı. Bir yandan da bizlere göz bile kırptırmıyor, tepkilerimizi ölçerek, herhangi birimizin şüpheli bir harekette bulunup bulunmayacağına bakıyorlardı. Ama her ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, sonunda hiçbir şey bulamayıp yeniden kadının yanına geri döndüler.

Marcilus beklenenden farklı bir tepki göstererek "Önemli değil," dedi. Sonrasında birden ilgisini tamamen benim üzerime odakladı. "Ne de olsa bütün bunların kimin başının altından çıktığını gayet iyi biliyorum ben."

Ardından, sanki sabahın köründe bizi hırsızlıkla suçlayarak uyandırmamış gibi bir konudan başka bir konuya atladı ve bozuntuya vermek istemeden "Aslında prosedürde bir değişiklik olduğunu sizlere haber vermek için gelmiştim," dedi. Artık her ne gizliyorsa çalınan anahtarlarla birinin onları keşfetmesinden endişelendiği için değil de prosedürün değiştiğini söylemek için yanımıza gelmişti. Hepimiz de kelimeler kadının dudaklarından döküldüğü anda buna gönülden inanmıştık zaten!

"Yanınızda getirdiğiniz kıyafetlerle değil, sizlere atanacak kostümlerle bugüne hazırlanacaksınız. Giyeceğiniz kostümler isim etiketleriyle beraber arkamdaki askıda asılı. Ayrıca ismini sayacağım kişiler kendilerine verilen pekiştiricileri, elbiselerini ve takımlarını

giydikten sonra üzerlerine serpiştirmekleeklemekle yükümlüler. Bu isimler: Meredith, Kentucky, Karen, Andy ve Claudia."

Douglas'tan zorla aldığı, dedikleri eğer doğruysa seçilemeyecek olan kişilerin isimleri değil miydi bunlar?

Jelatin kaplamaların içerisinde bulunan altın renkteki, parlatıcıya benzer şeyleri bu beş kişiye uzatarak "Giyindikten sonra tüm vücudunuzu bunlarla iyice kaplayın, aksi taktirde isimleriniz listeden çıkarılacaktır," dedi. Saçmalığın daniskasıydı. Ama atanan kostümlerin tuhaf kostümler olmasına alışmıştık artık. Her yıl neler neler görüyorduk meydanlardaki ekranlarda.

Tam odadan çıkmaya yeltenmişti ki az daha unutuyor olduğu bir şey aklına gelmişçesine "Defilenin hazırlıklarında sizler de görev alacaksınız. O yüzden bir an önce giyinip süslenerek ortak salonda yerlerinizi alsanız iyi olur," diye ekledi.

"Bu arada, Xavier!"

Kadının bağırmasıyla odanın en arka tarafından, önceki gece tanışma şanssızlığına eriştiğim kahverengi saçlı, küstah, kendini beğenmiş çocuk ortaya çıktı. Dürüst olmam gerekirse Marcilus'un çağırmasıyla köşesinden çıkıp gelene dek onunla aynı odada kaldığımın farkında bile değildim. Mutfakta bana dalaşmadan bir saniye olsun rahat duramamışken nasıl olmuştu da bütün gece bana varlığını bile hissettirmeyecek kadar sessiz kalabilmişti?

"Benimle gel," dedi. "Seninle halletmemiz gereken bir durum var."

Xavier adlı ukala çocukla beraber korumalarını da aldığı gibi odadan çıkıp gitti. Bunu da başımıza herhangi bir şey gelmeden atlatabilmiştik ya gerisi bizim için önemli değildi. Kadın odadan çıktığı anda hepimizin yüzünde aynı rahatlama ifadesi belirdi. Hepimiz derinden bir iç çekmiş, o saniyeleri canlı olarak atlattığımız için şükretmiştik.

Yeniden oradaydım, demek ki orası sahiden de onun odasıydı. Ama bu sefer bir öncekinden farklı olacak şekilde kulaklarım davetsizce misafir kesilmemiş, bizzat çağrılmıştım. İsminin Xavier olduğunu yeni öğrendiğim ama ona daha çok "küstah" demek istediğim esmer çocuk yanından ayrıldıktan sonra beni çağırmış, adımı yalnızca bir kez haykırarak beni yanına getirtmişti.

Birtakım hareketlerinin sebeplerini çözebiliyordum. Herhangi bir kişinin ismini bir kere telaffuz etmemle o kişi benim de dizlerimin dibine getirilse büyük ihtimalle ben de insancıl duygularımla destekleyebildiğim hareketlerimin kontrolünü biraz olsun yitirirdim.

Beni bizzat kendisinin çağırmasına rağmen orada bulunduğum en son zamanı hatırladıkça kaslarım geriliyor, adımlarım odaya girerken hissettiğim yoğun tereddütten dolayı geri geri gidiyordu.

Ellerini önünde kenetleyip devasa masasının önündeki kırmızı koltuğuna oturmuş beni bekliyordu. Her zamankinden daha sakin olan tavırlarını gördükçe iyice çekiniyor, yutkunmam gereken kelimeleri geride tutmak, benim için her geçen saniye daha da zorlaşıyordu. Beni neden yanına çağırmıştı? Neden bu kadar sakindi? Kafamda dönüp dolaşan sorularla birlikte, tenimde fark ettiğim sıcaklıkla kavruluyormuş gibi hissediyor, kendimi korkmadığıma ikna etmeye çalışıyordum. Hâlbuki öfkeyle odamıza geldiğinde, kişisel olarak bize herhangi bir şey söylemediği için ne kadar da rahatlamıştım. Üstüne üstlük ukala Xavier'ı yanında götürdüğü için belirli bir süre kafamızı dinleriz diye düşünmüş, bizlere sunulan o

(kafeinsiz, glütensiz, şekersiz, yağsız) lezzetli olabilecek her şeyden yoksun olan kahvaltının tadını çıkarmaya koyulmuştum. Nitekim Leydi Marcilus'un beni yanına beklediği haberini almamla beraber olmayan sabah keyfim yarıda kesilmiş, kendimi yeniden bitmek tükenmek bilmeyen bir gerginliğin kıyısında bularak odasına gelmiştim. Fakat o, insana kendini sorgulatan, boşu boşuna gerildiğini hissettiren ve gözlerinin içi parlayan bakışlarıyla bana bakıyormuş, ağlamaması için küçük bir çocuğa şeker uzatırmış gibi tatlı bir yaklaşımla beni odasına alıyordu.

Beni içten bir şekilde kucaklayıp "Ah, Victor değil mi? Ben de seni bekliyordum," dedi. Ardından kapının önündeki Xavier'a dönerek "Seninle işimiz bitti canım, gidebilirsin. Dediklerimi sakın unutma olur mu?" diyerek çocuğu odasından defetti.

Xavier bir tuhaf görünüyordu. Gözleri boş bakıyor, baktığını sanki görmüyordu. Beti benzi atmıştı. Yalpalayarak yürüyor, daha doğrusu yürümeye çalışarak sarhoş insanları andırıyordu. Hatta Marcilus'un ona seslendiğini bile anlamamıştı. Marcilus, kapının önünde duran -neden o kadar çok olduklarını henüz çözemediğim- muhafız sürüsünden bir tanesine işaret edip, çocuğu kollarından sürüyerek odasından dışarı çıkartmıştı. Çocuğu zerre kadar umursamadığım hâlde "O iyi mi?" diye sormadan duramamıştım.

"İyi. Sen de anlamışsındır ki o biraz kalın kafalı bir çocuk. Algılarının pek açık olduğu söylenemez."

Küçük bir kahkaha atıp, içtenlikle kıkırdarken, muhafızlardan biri bize doğru iyice yaklaşıp "Emrettiğiniz gibi saraydaki tüm güvenlik görevlilerini topladık Leydi'm," dedi.

"Güzel, herkes burada mı yani?"

"Evet, bir kişi hariç herkes burada."

"Kimmiş o kişi?"

"Marvin. Şu yeni atananlardan. Her yere baktık ama bulamadık. Sarayın yakınlarında olmadığını düşünüyoruz."

"Önemli değil, onsuz devam edin. Yeterince geç kaldınız zaten."

Marcilus'un yüz ifadesinden, odada ben olmasaydım adamın bu kadar kolay yırtamayacağı anlaşılıyordu. Bense Marvin'in ismini duyduğum an çok şaşırmıştım fakat herhangi bir şey belli etmemek için kontrollü davranmaya çalışıyordum.

Adam hiçbir tepki göstermeden olduğu yerde öylece dikiliyordu. Marcilus doğal ve biraz da haklı olarak "Anlamadınız galiba?" diye çıkıştı. "Geç kaldığınızı belirtmiş olmama rağmen hâlâ karşımda dikilerek takdire şayan bir cesaret gösteriyorsunuz subayım."

İşittiği azarın karşısında gözlerini Marcilus'dan kaçırıyor, yüzü durduğu yerde renkten renge giriyordu. Kısık bir sesle "Leydi'm, anlayamadığımız bir şey var," dedi. Öyle görünüyordu ki ağzında durmaktan sırılsıklam olmuş baklaları en sonunda çıkarmakta kararlıydı.

Marcilus "Neymiş?" diye sordu. Hemen gardını almış, pençelerini çıkarıp meydan okuyan tavrını sesine yansıtmıştı.

"Leydi'm, siz de biliyorsunuz ki bugün defile günü ve yarın taç giyme töreni var. Yeni köye daha sonra gidip, bu iki gün sizin yanınızda durarak olabilecek herhangi bir şeye karşı hazırda bulunmamız daha doğru olmaz mı? Aksi takdirde saray da siz de fazlasıyla savunmasız kalacaksınız."

Marcilus emin adımlarla yürüyerek, kafası yere eğik olan adamın önünde dimdik durup kaşlarını kaldırdı.

"General, benim kararlarımı mı sorguluyorsunuz yoksa?"

"Tabii ki de hayır Leydi'm. Ben yalnızca..."

"Siz yalnızca benim zamanımı harcıyorsunuz. Dediğimi yapın. Bu gece bitmeden herkes yeni köye gitmiş olacak. İki üç kişiyi

arkanızda bırakın yeter. Benimle beraber ortak salonda toplanmaları kâfi. Geride kalacakların herhangi birine ihtiyacım yok."

"Peki Leydi'm, emriniz olur."

Generalin başka bir şey söylemeye dili varmadı. Onlarca askeri peşinde sürükleyerek, çıkıp gitti. Baş jüri olan Anthonios'la tanıştığımızda, Leydi Marcilus'un tam olarak hangi rolle sarayda bulunduğunu, otoritesini ve gücünün ulaşabileceği sınırları sorgulamıştım. Bunu yaparak hata ettiğimi yeni yeni anlayabiliyordum.

"Uygunsuzluklar ve vakitsizlikler yüzünden kusura bakma lütfen."

"Ne demek, rica ederim," diye yanıtladım. Bana karşı niçin bu kadar kibar davrandığını hâlâ çözemiyor, bana karşı olan bu yersiz samimiyetinin altında bir şey arıyordum. Üstelik bu nezaketi hoşuma mı gitmeliydi yoksa dehşet içerisine mi düşmeliydim tam olarak onu da kestiremiyordum.

"Bakıyorum da takım elbiseni giymemişsin. Neden?"

Beni görür görmez soracağı ilk sorunun bu olacağını tahmin etmeliydim.

"Hangisini? Gelirken getirdiğimi mi yoksa sizin bana verdiğinizi mi?"

İlk defa gözlerinin çevresi kırışacak kadar büyük bir gülümsemeyle "Senin gibi zeki bir çocuktan cevabını bildiği soruları sormamasını beklerdim," dedi.

Bakışlarını bir an olsun benden kaçırmadan tahttan bozma koltuğuna oturdu. Odasında, kraliyet mensubuna ait biriymiş gibi izlenim bıraktıran şeyler sadece bu devasa tahttan ibaret değildi. Eşyaların neredeyse hepsi bir kraliçenin süitinden koparılmış gibi duruyordu. Altın renkteki sinekliğin âdeta bir bulut gibi kapladığı kocaman yatağı, yılan motifleriyle bezeli, altından sarmaşıklarla

sarıp sarmalanmış gibi gözüken sarılı beyazlı masası ve o masasının üzerinde bulunan onlarca, belki de yüzlerce parfüm, makyaj malzemesi, hediyelik eşya, koleksiyon yaptığını belli edecek fazlalıkta olan dolma kalemler...

Her şey tek kelimeyle bir zenginin hatıra defterinden koparılmış ve o satırlara göre dizayn edilmiş gibiydi. Kendinizi müzede gibi hissediyordunuz. Odada uçuşan toz taneleri bile ayrı parlıyor, sanki kristallerden kopup, havaya savrulmuşlar gibi beni küçümseyerek önümde uçuyorlardı.

Etrafa bakarken ağzımın sulanmasını fark eden Marcilus "Eşimindi," dedi.

"Anlayamadım?"

"Bu oda eşimin zevkine, onun yönlendirmelerine göre dekore edilmişti. Yoksa ben, böyle şaşaalı ve abartılı şeylerin peşinde koşan bir insan değilim."

Nedense buna inanmakta bir hayli güçlük çekiyordum.

"Her şeyimiz birbirinden çok farklıydı. Ayrı dünyaların insanıydık biz. Ferdinand... İhtişamlı olmaya her zaman bayılırdı. Hoş, ihtişamla birlikte gelen sorumlulukların altından kalkamamıştı hiçbir zaman ve yanımda daima güçsüz kalmıştı. Nefes aldığı müddetçe kudretli görünmeye çalışmış ve ayaklarını yere bastığı ilk andan itibaren de hükmetmek kaderinde varmış gibi davranmıştı. Fakat gerçekte nasıl biri olduğunu en iyi ben biliyordum. Daha çok benim saf kardeşime benzerdi o. Saf, zayıf ve insanın dişlerini kamaştıracak kadar da deneyimsiz."

"O ne oldu peki?" diye sordum. "Hâlâ sizinle mi?"

"Hayır, uzun zaman önce aramızdan ayrıldı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim ama aynısını onun için kesinlikle söyleyemezdim. Zira kocasının ölümüne zerre üzülmüş

gibi durmuyordu. Adamı iyi anmak yerine, birkaç saniyelik kısa bir süre içerisinde bile sürekli onu eleştirmişti. Ben daha bunu söyle söylemez "Üzülme," diye karşılık verdi, ve sahici hislerini hiç de saklamaya çalışmadı.

"Dediğim gibi sorumluluklarının altından kalkamayan bir adamdı. İsmini her gün memnuniyetle, onurla taşıdığı makama hiç bir zaman layık olamamıştı."

"Peki bu sebepler, arkasından böyle konuşmanız için yeterli mi?"

"Pardon, anlayamadım?"

"Yani bazı konularda yetersiz kalmış olması, arkasından bu şekilde konuşulmayı hak edecek bir adam hâline mi dönüştürüyor onu?"

"Ah, tabii ki de hayır."

Onu bunca iğnelememe rağmen tek kaşı bile havaya kalkmamıştı henüz. Ya da ben iyi bir zamanına denk gelmiştim de bundan haberim yoktu. Bu kadar basit bir şekilde işin içinden sıyrılamayacağımın da gayet bilincindeydim. Sınırlarımın nerede başlayıp nerede bitmesi gerektiğini biliyordum. Daha fazla zorlamayacaktım. 0 saniyeye kadar şansım yaver gitmiş olabilirdi ama o noktadan ileri gitmeye hiç mi hiç niyetim yoktu.

"Onu sevmediğim anlamını çıkarmaya çalışıyorsan boşuna zahmete girmemeni öneririm. Çünkü onu sevdim, hem de iliklerime kadar. Lakin güç, kendisini elde edemeyen bir canlıya sevgi yoluyla atayabileceğimiz türden bir şey değil. Bu, nefes almak kadar sarsılmaz, basit bir kural. Sevgiye güçle sahip olabilirsin ancak güce sevgiyle sahip olamazsın."

Bu konuda ona katılmıyor olsam da sözlerine itiraz edecek bir konumda bulunmadığımdan çenemi kapalı tuttum. Kadının

sabrının sınırlarını ağzımdan çıkan kelimelerle yeterince zorlamıştım zaten. Basit bir "Peki," demek yeterli olacaktı, hatta belki fazla bile kaçabilirdi.

"Konunun buralara kadar geldiği iyi oldu. Şu an burada olmanın asıl sebebine dönerek bu söylediklerime naçizane bir örnek daha verebilirim böylece. Güzellik ... Güzellikle sevgiye de güce de sahip olabilirsin. Güç ve güzellik arasında çok ince bir çizgi vardır ve eminim ki sen, birinci elden tatma fırsatını yakalamışsındır bunu, öyle değil mi?"

Cevap veremedim; sessiz kalma hakkımı kullanmaya devam ediyordum. Çünkü bu sorunun doğru bir cevabı olduğunu düşünmüyordum ve yanlış cevaplar da büyük ihtimalle sonsuzluğa ulaşabilirdi.

"Yapma ama! Şurada biz bizeyiz. Çekinmene gerek yok, bana karşı dürüst olabilirsin. Bu yıl buradaki en güzel çocuğun sen olduğunun ikimiz de farkındayız. Birbirimizi kandırmayalım istersen, ne dersin?"

Ne bunu reddederek kendime hakaret ya da haksızlık edebilirdim ne de kabul ederek kendini beğenmiş biri gibi görünmeyi yeğlerdim. O saatten sonra kuşandığım sükûnet, ciddi anlamda en güzel cevabım olacaktı.

"Hiç şüphe yok ki bugüne kadar sana sahip olmak isteyen pek çok kişi olmuştur. Senin için kendini değiştirmeye razı olan, istediğini yapmaktan çekinmeyen ya da bir kere olsun seninle birlikte olabilmek için o tatlı mı tatlı gücü teklif etmekten geri kalmayan birileri ... İşte bahsettiğim şey tam da bu."

Yerinden kalkıp bana doğru yaklaştı ve kulağıma eğilip kelimelerini fısıltıyla sürdürdü:

"Güzel olmak, iyi bir fiziğe sahip olup arzulanan kişi olmak kuvvetli hissettiriyor, öyle değil mi?"

Marcilus'un bu sözleri, hazırlanıp evden çıkmadan önce aynada kendimi ilk gördüğüm anı anımsatmıştı bana. O sahneyi gözlerimin önünden hâlâ silemiyordum. Aynaya baktıkça hissettiklerimi, dünyaya daha önceden bakma fırsatını yakalayamadığım bir pencereden eriştiğimi unutamıyordum. Evet, söyledikleri karşısında o ana geri dönmeden edemiyordum ancak ne yapıp edip kendimi durdurmalıydım. Zira o hâlâ kulaklarıma fısıldamakla meşguldü.

"Açıkçası ilk defa hakkımda bu tür sözler duyuyorum. Şu zamana kadar kimse, sizin bu öne sürdüğünüz şeyleri söylemedi bana. Bu nedenle hiçbir zaman, birkaç küçük an hariç bunun nasıl hissettirdiğini tadabildiğim bir zaman dilimim olmadı."

Bunu dememin üstüne Marcilus hiç ummadığım, beklemediğim ve benliğimi bütünüyle sorgulatacak bir cümleyle karşılık verdi:

"Bana, beni anımsatıyorsun," dedi.

"Seni ilk gördüğüm andan beri bunu aklımdan çıkaramıyordum fakat şu an iyice anlıyorum ki sen ve ben, birbirimize benziyoruz. Muhtemelen kabul etmek isteyeceğinden çok daha fazla."

İşte en sonunda doğru bir şey söylemişti. Evet, böyle bir şeyi asla kabul etmek istemiyor, bunu neden söylediğine dair en ufak bir fikir de yürütemiyordum.

"Neden biliyor musun? Çünkü sen de en az benim kadar arzularını, asıl hissettiğin duygularını ve aklından geçen fikirlerini gerektiğinde yeterince gizleyebiliyorsun. Bunun örneğini gayet açık ve net bir şekilde az önce verdin."

Masasının üzerinde duran kutuların birinden uzun, ince bir puro çıkarıp yaktı ve usulca kıpkırmızı dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Herkes nasıl göründüğünü bilir. Tıpkı senin gibi. Nasıl göründüğünün, neler yapabileceğinin tabii ki farkındasın. Gergin hissetmene sebep olan şey de zaten bu. Az önce bana, doğru olduğuna

kendin de inanmadığın hâlde öyle bir cevap vermene sebep olan da buydu. Henüz ortaya çıkmamış fakat damarlarının gerisinde barındırdığın kuvvetinden, güzelliğinden, yapabileceklerinden ve ruhunun derinliklerinde sakladığın potansiyelinden korkuyorsun. Kendinden korkuyorsun."

Kendi başlattığı muhabbeti yine kendisi bitirmiş, ağzımı açıp da tek bir kelime etmeme izin vermemişti.

"Neyse, bugünlük bu kadar sohbet yeter. Defileyi, senin için bu kadar önemli olabilecek bir günü kaçırmak istemeyiz. Biz de yavaştan yerlerimizi alsak iyi olur. Hem biliyorsun ki sizler hazırlıklara da yardım edeceksiniz. Yoksa sabah söylediklerimi unuttun mu?"

Cümlesini tamamladıktan sonra yerinden fırladı. Tam da o anda öyle bir şey görmüştüm ki ağzımı açmaya niyetim olsaydı bile bundan kesinlikle vazgeçerdim.

Koltuğunun, daha doğrusu tahtının hemen arkasındaki pencerenin önünde bir silah vardı. Hiç aklımda olmayan, silahı görür görmez zihnimde beliren soruyu sordum:

"Kocanız nasıl öldü?"

Gözlerimin içine baktı. Âdeta avını sarmalayan bir yılan gibi meydan okurcasına gözlerime kenetlenerek "Zehirlendi," dedi. "Talihsizlik işte. Bazen yeterince dikkatli olmadığında başına hiç beklemediğin şeyler gelebiliyor. Akıllı davranmak lazım. Her şey doğru seçimleri yapmakta bitiyor."

Bütün bu nereden çıktığı belli olmayan, alakasız konuşmanın nedenini ben çok iyi biliyor vea nlayabiliyordum Önceki gün Douglas'la aralarında geçen tartışmanın ne kadarını duyduğuma dair ağzımı aramaya çalışıyor, bir açık vermem için uğraşıyordu. Fakat aslında bütün uğraşı boşunaydı. Odaya geldiğimden beri aklımda zaten Douglas'la aralarında neler geçmiş olduğunu sormak vardı.

Fakat şimdi net bir şekilde görüyordum ki buna gerek kalmamıştı; cevabımı yüzüme çarpılan bir tokat gibi almıştım.

Unutmam, o konuşmaları hiç duymamış gibi yapmam gerekiyordu. Aksi takdirde benim de başıma hiç beklemediğim şeyler gelebilirdi demek ki. Kendimi bitirmek istemiyorsam doğru seçimi yapmalıydım. Leydi Marcilus'la aynı havayı solduğum sürece bundan başka çarem de yoktu.

8. Bölüm
Kanlı Ay

"Tamamıyla kendi başınayken,
yatağında yatıyorken yansıman sana bakıyor.
Maskeli balodan kurtuldun.
İllüzyon ortadan kalktı.
Ve şimdi geriye soracağın tek bir soru kaldı:
Kendinle mutlu musun?"

-Beyoncé / Pretty Hurts

Hazırlıklar için bir hizmetçiyi aratmayacak şekilde çalışan; arı gibi etrafı süpürmek, süslemeleri yerleştirmek ve ortamı defileye uygun duruma getirmek için uğraşan insanları izliyor, hâlimize üzülüp, acımam gerekirken gülmekten kendimi alamıyordum. Çünkü ellerinde süpürgeyle yerlerdeki kurumuş pislikleri temizleyen insanların üzerindeki kıyafetler, olayı bir hayli komikleştiriyordu. Bu kadar şık giyinen insanların hep beraber bir baloya katılacağını falan zannederdiniz ama hayır, modern bir köleden farksız, kan ter içerisinde temizlik yapıyorlardı işte.

Madem diledikleri zaman her birimize ayrı takımlar alabilecek, duvarlarını altınlarla kaplayabilecek ya da böylesine şaşaalı bir sarayda yaşayabilecek kadar zenginlerdi de bizler neden hayatın acı yanlarını tatmış, pislik içindeki sokaklarda yaşama tutunmaya çalışmış ve her tarafından kıymık batan yataklarımızda uyumaya alışmıştık?

Leydi Marcilus'un da dediği gibi; cevabını bildiğim soruları dile getirmemeliydim. Fakat yine de kendimi engelleyemiyordum. Maalesef ki kontrolümde olmadan canımı yakıyordu bildiğim cevaplar. Aptal yerine konulmuş, birinin umarsızca etrafa savurduğu kukla gibi onuruyla oynanmış ve tabağındaki son lokmayı bitirmezse açlık perilerinin kendisine musallat olacağıyla tehdit edilen bir çocuk gibi kandırılmış hissediyordum. Zira iplerimizin onların elinde olduğunu sarayın içerisinde durmaya devam ettiğim her saniye daha da iyi anlıyordum.

"Biz istersek ayak bastığınız topraklar bile kaymaktan olur, dilersek de açlığınızı giderebilecek tek bir kırıntı dahi bulamazsınız."

Bu cümleyi hiçbir zaman dışından seslendirmemiş olmasına rağmen bizimle aynı ortamda bulunduğu her saniye içinden bunu tekrarladığına emin olduğum Marcilus bana bakarak "Sen de oyalanma daha fazla, işinin başına koyul. Seremoninin başlaması an meselesidir," dedi ve beni kendi gerçekliğimle bir başıma bırakıp, yanımdan hızla esip geçti.

Başka bir seçeneğim olmadığı için ikiletmeden diğerlerinin yanında yerimi aldım. Elime yerleri temizlemem için bir sopa ve duvarlara asmam için yeşilli, kırmızılı birkaç süsleme verdiklerinde kafamı kaldırdım. Başkalarına ne görevlerin verildiğine, onların ellerinde ne çeşit aletlerin olduğuna, her ne yapıyorlarsa nasıl uyguladıklarına bakmam gerekiyordu. Kısacası kopya çekmek için gözlemde bulunuyordum.

Bu yarışma ve defile olayları kafamı kurcalamış, iyice allak bullak olmuştum. Kendimi diğerleriyle kıyaslamadan duramıyor, temizlik yaparken dahi bir yarış hâlinde olacağımızı zannederek herhangi bir adaletsizlik yapılmış mı diye kontrol etmeye çalışıyordum. Bir an önce ne olacaksa olup her şey bitsin istedim. Yoksa aklımı yitirebilirdim.

O sırada bir el, tuttuğum temizlik sopasının ucundan beni kendisine doğru çekti. Her zamanki gibi Aurora'ydı çünkü hiçbir zaman normal bir şekilde yaklaşamıyordu yanıma. Bana sinsice yaklaşıp, söze dramatik hareketlerle başlamadan yapamıyordu galiba. Sürekli bir taraflardan fırlıyor, en olmadık yerlerde önüme çıkıyordu fakat bundan rahatsız olduğum da söylenemezdi.

"Nerelerdesin?" dedi. "Saatlerdir seni arıyorum."

"Marcilus'un yanındaydım. Beni çağırdığında sen de benimle beraber odadaydın, unuttun mu?"

"Tabii, doğru ya."

Nedenini çözemediğim bir şekilde garip tavırlar sergiliyor, gergin ve eli ayağı birbirine dolanmış bir hâlde hareket ediyordu.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim iyiyim," diye sıradan bir cevap vererek geçiştirdi. "Biraz benimle gelebilir misin?"

Beni hem meraklandırıyor hem de ziyadesiyle endişelendiriyordu. Hemen "Tabii ki gelirim," dedim. Merakımın, o bahsettiğim külkedisini öldürüp öldürmeyeceğini ise birazdan öğrenecektim.

Bıraksa sanki kaçıp gidecekmişim gibi sert bir şekilde kolumdan tutarak beni odanın tenha olan diğer tarafına doğru yönelttiğinde, arkasında sakladığı kutuyu çıkardı. Meraktan benim de kalp atışlarım hızlanmıştı. Heyecanla "Bu ne?" diye sordum.

"Sana," dedi sadece.

Çok büyük bir kutu değildi; avuç içi kadar anca vardı. Bu nedenle içinde ne olabileceğini az çok tahmin ediyordum ama hiç fark etmezdi; böyle bir şeyi aklından geçirmiş olması bile -laf olsun diye söylemiyorum bunu- sahiden yeterdi benim için. Kutuyu açtığımda hediyesiyle yüz yüze geldim. Benim ona aldığım hediyenin tam aksine gerçek olduğunu daha ilk saniyeden anladığım gümüş saat,

hayatım boyunca hiç tatmadığım bir mahcubiyeti hissetmemi sağlayarak bana göz deviriyor, gerekenden daha fazla utandırarak beni yerin dibine sokuyordu.

Bence dünyanın en haklı tepkisini vererek "Aurora, ne gerek vardı?" dedim.

"Babamındı," diye cevapladı. "Şans getirmesi için bana vermişti, umuyorum ki sana da getirir."

Maddi olarak ziyadesiyle pahalı olduğu yetmiyormuş gibi manevi değerinin de bir hayli fazla olduğunu öğrenmiştim şimdi de.

"Aurora, beni yanlış anlamanı istemem ama her anlamda değerli olan bir şeyi neden bana veriyorsun ki?"

"Çünkü sen de benim için değerlisin."

Dikkatimi kızarmaktan domatese dönmeye yüz tutmuş suratımdan farklı bir yere vererek, en başından yapmış olmam gereken şeyi yaparak saati ağır hareketlerle koluma takmaya koyuldum. Aurora konuyu değiştirmeme izin vermiyor, uzun zamandır beklettiğini düşündüğüm kelimelerinin önünü kesmek istemiyordu. Saati taktığım kolumu kavradığında ellerinin tir tir titrediğini fark ettim ama o umursamadan konuşmasını sürdürdü. Geri çekilerek onu dinlemeye koyuldum çünkü kesin bir şey vardı ki o dakikadan itibaren onu değil ben, kendisi bile durduramazdı.

"Senin yanındayken babamla olduğum kadar güvende hissediyorum kendimi. Nerede olduğumuzun bir önemi olmuyor. Birlikte olduğumuz sürece ne yaşarsak yaşayalım olacaklardan korkmuyorum. Babam bana bu saati, her baktığımda kendisini hatırlamam için vermişti. Ancak itiraf etmek istemesem de ve bunu kabul etmek benim için bir hayli zor olsa da babamı değil, daima seni anımsatıyordu bana. Saate baktığım her an senin yüzün beliriyordu önümde. Bu yüzden bu saati sana, değer verdiğim ya da verebileceğimi umduğum birine hediye etmek istedim. Dün sabah sizin evdeyken,

saraya gelince vereceğimi de bu yüzden söylemiştim. Bir nevi doğru zamanı kolluyordum yani."

Duyduklarım karşısında hem seviniyor hem de öyle korkuyordum ki anlatmaya kalksam kelimeler kifayetsiz kalırdı. Yüzümü ateş basmış, kalp atışlarımın sesinden Aurora'yı duyamaz olmuştum. Gözlerim, yanaklarım, ellerim, kısacası her yerim kıpkırmızıydı. Marcilus'un kuzgun bakışlarının üzerimizde olduğunu fark edince aklımdan geçen onlarca cümleyi bastırmak zorunda kaldım.

"Benim de dile getirmek istediğim çok şey var. Ancak burada olmaz."

Marcilus'un işleri savsakladığımızı zannedip, çirkinleşerek Aurora'nın başına bir şey getirmemesi için süslemelerden geriye kalan artıkları süpürmeye, bir yandan da yenilerinin oluşmasını engellemeye koyuldum. Benim yüzümden Aurora'ya herhangi bir şey olsa kendimi asla affetmezdim.

"Akşam herkes yattıktan sonra birlikte biraz dışarı çıkar, konuşuruz. Olur mu?"

Durumu anladığını belli edip "Bekliyor olacağım," dedi ve sakin bir tavırla yanımdan ayrıldı. Ardından ister istemez gözlerim Marcilus'a kaydı, onun gözleri ise kolumdaki saatteydi. Her şeyi anlamış gibi bir yandan da arkamda duran Aurora'ya bakıyordu. Belli ki saati koluma takarken de bizi izlemişti. Buna karşı nasıl bir yaklaşım sergilemem gerektiğini bilmiyordum. Kadının Aurora'ya yöneltmiş olduğu, arkasında hangi metnin yattığını çözemediğim bakışları beni fazlasıyla geriyordu. Bana odasında fısıldadığı şeyleri düşününce bu bakışların çok da iyi gitmeyecek bir sürecin başlangıcı olmsından endişe duyuyordum.

Her şeyi bir kenara bırakıp Aurora'yı kollarından tuttuğum gibi sürüklediğimin, buraları bir daha geri dönmemek üzere terk ederek arkamızda bıraktığımızın hayallerini kurmaya başladım. Bunun

mümkün olmayacağını biliyordum. Bu imkânsızlık ruhumu kemirerek esaretinden kurtulamayacağım zincirleriyle işkencelere maruz bırakıyordu beni. Maalesef iyi düşünüp iyi olmasını dilemekten başka bir seçeneğim yoktu.

Bozuntuya vermeden, niyeti her neyse belli etmekten çekinip, dikkatini bizim üzerimizden alıp salonun ortasındaki devasa avizeye verdi. Çaktırmadan avizenin üzerindeki kristallerden kontrol edecekti herhâlde yansımamızı, öylesine dikkatli baktığına göre...

Daha fazla uzatmadan, noktayı koymaya kararlı olduğunu belli ederek "Herkes toplansın," dedi. "Seremoni başlıyor."

"İşte bir kez daha, içerisinde geçirdiğiniz her anın sizlere büyük bir nimet ve lütuf olarak geri döneceği salonumdasınız. Hoş, burada yer almak için yeterli olmak da bir yere kadar. Zira bir insan, geri dönülemez talihsizliklerle doğarsa hepimiz gayet yakından tecrübe edebiliyoruz ki ne kadar uğraşırsa uğraşsın sizin sahip olduklarınıza ulaşamayabiliyor."

Bunları söylerken geriye koca bir boşluk kalmış camdan, bahçeye bakıyordu. Kimin hakkında konuştuğunu, bu örnekleri kimi düşünerek verdiğini hatırlamamızı sağlamaya çalışıyordu.

"Bugün, bu arkadaşlarımızdan bahsedeceğiz işte, kolay kolay ulaşılamayanlardan. Yarınki taç giyme töreninden sonra şehirdeki yeni hayatlarına başlayacak olan, bizlerin kalp atışlarını hızlandıracak güzellikteki beş arkadaşımızın isimlerini açıklayacağız."

Başlıyorduk...

Hepimizin doğduğu ilk andan itibaren beklediği, hazırlanmaya zorlandığı, o saniyeye kadar var olmamış hayatlarımızın dönüm noktası sayılacak kararın açıklanma anı en sonunda gelip çatmıştı. Gerçekten de salondaki herkes hayatı boyunca bu kararın sonucunu duyacakları günü beklemişti. Leydi Marcilus, ilk gün Anthonios'un elinde tuttuğuna benzer bir sandık alıp, bu sefer sandığın anahtarını herhangi bir kişiye verme zorunluluğunda kalmadan, kendi elleriyle açtı. İçerisinden çıkan isimleri teker teker okumaya başladı:

"Meredith, Kentucky, Karen, Andy..."

Bir saniye... Kazanamayacak olanların isimleri neden galiplerin adlarının bulunduğu sandıktan çıkıyordu ki?"

"Ve son olarak da Claudia."

Salonda doğal olarak birtakım çığlıklar ve alkış sesleri koptu hemen. İsimleri okunan kişiler anında kutlama havasına girmiş, çığlıklar atarak havalara uçuşmaya başlamıştı. Birbirlerine var güçleriyle sarılıyor, mutluluktan deliye dönmüş, sevinç naraları atıp etrafa tebrikler saçıyorlardı.

Marcilus onlar sevinirken "Bu kişiler, adları biraz sonra anons edilecek asıl beş galipten herhangi birinin başına bir şey gelmesi durumunda yerlerine geçecek olan yedek galiplerimiz," dediğinde hepsi kalplerinin orta yerinden vurulmuşa döndü.

Sanıyorum ki kadının o zamana dek meydana getirdiği en acımasızca şeydi bu. En başından doğru düzgün bir şekilde açıklayabilir, insanlar sahte umutlara kapılıp, sevinmeden önce bazı şeylere netlik getirebilirdi. Böylece birkaç saniyeliğine de olsa kimsenin hayalleriyle yok yere oynamamış olurdu. Ama hayır! Başka türlüsü kesmezdi onu. İnsanların yüzünde yitip giden mutluluğu görmekten zevk alıyordu. Bizle alay etmeden, umut tüccarlığı yapmadan duramıyordu Marcilus. Sütunlarından kan akan sarayın içerisinde

geçirdiğim her saniye örneklerine rastlayabiliyordum bunun. Bir nevi alışkanlık olmuştu bu onda, hatta bir bağımlılık ...

"Öne çıkınız lütfen."

Sözde yedek galiplerimiz, az önce başlarına gelenden sonra kadının suratına tükürüp, buradan defolup gitmek isteseler haklı olacakları yerde mecburen bir adım öne çıktılar.

Marcilus "Biraz daha," diye diretti. Şansını zorluyordu ama kendisi de biliyordu ki herhangi bir şeyi dilediği kadar zorlayabilirdi. Zira koskoca sarayda iki tane muhafızın kalmış olduğundan benden başka herhangi birisi haberdar değildi ya!

Bir yandan emin olmak için Marcilus'un eline bakıyor, bir yandan da zorla yürüdüklerini vücut hareketleriyle belli ederek ilerliyorlardı. Benim hemen arkama, tavanın ortasındaki avizenin ise tam altına geldiklerinde "Tamamdır, durabilirsiniz," dedi. Yanıma yaklaştıklarında burnumun direği kırıldı sandım. Marcilus'un onlara verdiği, üzerlerine sürme zorunluklarının bulunduğu parlatıcıların içerisinde her ne varsa bir çeşit yağ gibi kokmalarına sebep oluyordu. Kokuyla beraber fabrikalardaki makineleri yağlarken olan acınası hâllerimi hatırladım.

"Bir kişi daha var," dedi Marcilus. "Xavier Thomas. Altıncı ve son yedeğimiz."

Salonun büyük kapısı kulakları sağır edecek türden bir gürültüyle açıldığında, aklımda birkaç tane soru belirdi. İlki, Xavier hazırlıklara yardım ettiği hâlde hepimizin ilk önce getirildiği ortama neden sonradan geldiğiydi.Belki de bu, cevaplanması en kolay olan, problem yaratmayacak ilk ve tek soruydu. Zira Xavier'ın yine ruhu bedeninden ayrılmış bir ölü balık gibi hareket ettiğini görünce bundan çok daha önemli sorular canlanıyordu zihnimde.

Mesela Xavier'ın yedekte olması başlı başına bir saçmalıktı. Tamam, belki karakter olarak sorgulanabilecek, sergilemiş olduğu

hareketlerden dolayı çok da hazzetmediğim, ben de dahil olmak üzere çoğu kişiye sevilesi gelmeyen bir çocuk olabilirdi. Fakat bir şey kesindi: Kadrajıma giren erkek çocuklarının neredeyse hepsinden daha yakışıklıydı. Asil listeye girmemiş olup yedeklerde kalması bana son derece mantıksız geliyordu. Eğer o bile asil listeye girememişse o şerefe kim nail olmuştu ki?

"Asıl kazananlarımıza, onur kaynaklarımıza gelecek olursak ..."

Neyse ki bunun yanıtını birkaç saniye içerisinde alacaktım. Derin bir nefes alıp kontrolümü kaybetmemeye, bedenimi, ruhumu ve hayallerimi dizginlemeye çalışıyordum.

Her saniye başka bir kart çıkarıyor, başka bir isim okuyordu:

"Beşincimiz: Suzanne Delacor."

Bir gitmiş, dört kalmıştı ve bununla baş edebilirdim. Hâlâ şansım vardı ve hâlâ kazananlardan biri olarak eve dönebilirdim.

"Dördüncümüz: Amelia Perez."

Dördüncünün de açıklanmasıyla beraber umutlarım yavaş yavaş düşüşe geçmişti. İlk beşe girebileceğime kendimi inandırabilirdim, hatta belki de ilk dörde. Ama ilk üçe girebilecek kadar iyi görünüyor olduğuma yalandan da olsa inanmam bir hayli zordu.

"Üçüncümüz: Brian Kinney."

Şansımın kalmadığını kabullendiğim saniyelerdeydim. O çocuğun üçüncü olduğu bir yerde benim ilk ikiye girmem tek kelimeyle imkânsızdı.

"İkincimiz: Elaine Campbell."

Benim için her şey bitmişti. Son açıklanan ismin ardından beni nasıl bir hayatın beklediğini tahmin etmem zor değildi artık. İlk gün bizlere açıkladıklarına bakılırsa babamın istediği olacak; beni dış görünüşüme göre yargılamayacakları bir yere yollayarak fiziksel yeteneklerimi, kuvvetimi ne kadarını kullanabildiğimi test edeceklerdi

ve sonuca göre belirli bir işe atayacaklardı. Etraftan duyduğum kadarıyla bu işler genelde kömür madenciliği, inşaat işçiliği ve benzeri şeylerdi. Yani hangi işi yaparsam yapayım köle gibi çalışıp çürümemi izleyecektim. Annemle babamı bir daha görebilme ihtimalim de olmayacaktı. Belki de başıma ne geldiğini bile öğrenemeyeceklerdi. Muhtemelen bir zamandan sonra beni ölmüş kabul edecek fakat cesedime bile ulaşamadıkları için içi boş, temsili bir mezar kazacaklardı adıma. Ancak o sahte mezarda buluşarak kavuşabileceklerdi oğullarına.

Bütün bu saydıklarım yine iyi olasılıklardı tabii. Sonuçta bogart kız, kendini projeksiyonla kaplı sahte camdan aşağıya atarken kazanamayanlara gerçekte ne olduğunu bildiğini ima etmişti. Fakat ne demek istediğini hiç bilemeyecektim. Neden mi? Çünkü kazanmıştım! Leydi Marcilus ismimi duyuruyordu:

"Birincimiz: Victor Oliver Thorne!"

Bunun nasıl olduğunu düşünüp, kafa patlatırken Aurora ve Violet'ın çığlıklarının yükseldiğini duydum. Saniyeler, ara sıra meydanda izleyebilme fırsatına eriştiğim reklamlardaki izlediğim gibi ağır çekimde akıp gitmeye başlamıştı sanki. Aurora arkamdan gelerek bana sarılıyor, yavaşça kürsüye doğru itip "Ne duruyorsun? Çıksana!" diye haykırıyordu. Violet da beni çekiştirerek sürüklüyor "Kürsüye çık yoksa onlar öldürmeden seni şuracıkta ben öldürürüm," diyerek deli gibi kahkahalar atıyordu. Ben hâlâ inanamamakla meşguldüm. Bu yaşananlar gerçek miydi?

Marcilus, elini ilkbaharın ilk gününde narince açan bir lotus çiçeği gibi hassas ve kibar bir şekilde bana uzatıp "Kazandın Victor," dedi. Kadının elini, uçurum kenarında düşmekten kurtulmaya çalışan bir insan gibi kavradım. Beni yukarı doğru çekip, kürsüye çıkardığında ağır hareketlerle sırtımı sıvazlayıp "Tebrik ediyorum," dedi. "Birincimizi alkışlayalım lütfen."

Fakat kimse oralı olmuyor, alkışlamıyordu. Zaman bana o saniyelerde bir başka yavaş aktığı için bunu daha net görebiliyordum. İki kişi hariç hiç kimsenin eli havada değildi. O iki kişinin kim olduğunu da belirtmeme gerek yoktu zaten.

Herkes biliyordu ki bunu hak etmemiştim ben. Neden alkışlayacaklardı ki? Her ne kadar Marcilus o sene orada bulunan en yakışıklı çocuk olduğumu söyleyip dursa da ben buna nasıl inanmıyorsam diğerleri de benimle aynı fikirdeydi anlaşılan. Zira herkesin kafası en az benim kadar karışmış durumdaydı. İlk beşe girmem bir yana dursun, kürsüye çıkıp da diğer galiplerle yan yana durduğumda, üçüncü gelen çocuğun yanında resmen solda sıfır kaldığım herkesin fark edebileceği kadar açıktı. Belli ki bu, odasının önünde duyduklarımı açığa çıkarmamam için Marcilus tarafından bana verilen başka bir nedendi.

İçlerinden bir tanesi bu hayal kırıklığından dolayı fazla hiddetlenmiş olacaktı ki arkasından büyük bir silah çıkarıp bana doğrulttu: Xavier!

Silahın gözler önüne çıkmasıyla beraber herkes bir çığlık patlatarak çocuğun yanından uzaklaştı. Yedek listesinde isimleri okunmuş o beş kişi ise âdeta yere çivilenmişler gibi hiç kıpırdamadan duruyordu. Xavier, bir benzerine en son Leydi Marcilus'un odasında rastladığım silaha iki eliyle beraber sıkıca sarılarak kendisini tetiği basmaya hazır konuma getirmişti. Kız arkadaşı bile neden böyle yaptığına anlam verememiş bir hâlde "Ne bok yediğini sanıyorsun?" diye bağırıyordu. Fakat Xavier, dış dünyayla tüm bağlantısını kesmiş, hedefine odaklanmış bir hayvandan farksız şekilde gözünü kırpmayarak, bana kitlenip kalmıştı.

Aurora kapının önündeki muhafızlara dönüp, gözyaşları içinde boğazı yırtılırcasına "Ne duruyorsunuz?" diyerek avazı çıktığı kadar bağırdı. "Bir şey yapsanıza!" Arkamda duran Leydi Marcilus'a

dönerek "Bir şey yapın, lütfen," diye son bir kez çırpınıp kadının ruhuna erişebilecekmiş gibi yırtındı.

Marcilus "Evet," diye tekralardı. "Evet, lütfen Xavier."

Çocuk tetiği çekti. Aurora ve Cassie'nin aynı anda ona doğru koştuğunu gördüm. Caessie hedefine daha önce ulaşarak, hızlı bir manevrayla silaha vurup, silahın yukarı doğru patlamasını sağlamıştı. Sevgilisinin önüne atlayarak kendini feda etmişti. Silahın namlusundan şimşek gibi serbest kalıp, gerisinde hava dalgaları bırakarak savrulan kurşun, silahın yukarı doğru kaymasıyla beraber tavandaki devasa avizeye yönelmiş, avizenin demirlerini delip geçmişti.

Zincirlerinin bıçakla kesilmiş gibi ikiye ayrılmasıyla beraber serbest kalan avize, deprem oluyormuş gibi hissettiren bir gürültüyle çocuğun kız arkadaşının, yani Cassie'nin üzerine düştü. Cassie'nin çelimsiz ve kısa vücudu parçalara ayrılmış, etrafa saçılan kanlardan ilk olarak yine kendi erkek arkadaşı nasibini almıştı. Saçları, yüzü, göğsü, bacakları... Kısacası tüm bedeni, baştan aşağıya kana bulanmıştı Xavier'ın. Onun yanında dikilen o beş kişi için de farklı bir şey söylenemezdi tabii; onlar da kan dolu bir havuza girip çıkmışlar gibi tepeden tırnağa kan içinde kalmışlardı. Ne yazık ki tüm felaket bununla sınırlı kalmıyordu

Avizenin düşmesiyle beraber üzerindeki mumlardan bazıları etrafa saçılmış ve üstleri parlatıcı kaplı o beş çocuğa denk gelerek kana bulanmış bedenlerinin alev almasına sebep olmuştu. Alevlerin içinde diri diri yanmaya başlamıştı çocuklar. Hissettikleri dehşet ve derin acı yüzünden rastgele sergiledikleri hareketler ölümle dans ediyormuş gibi görünmelerine sebep oluyor, işkenceler içinde yanıyorlardı. Kül olup tepemizden dökülmelerine ramak kalmış derilerinin kokusunu alabiliyorduk.

Zaman artık yavaş ilerlemiyordu çünkü tam anlamıyla durmuştu. Gri yoktu artık; siyah ve beyaz vardı. Bir de ağır ağır, tüm ortama

hâkim olmaya başlayan kırmızı... Bir yılan gibi naifçe süzülüp boşluklara sızıyordu. Ayın yansıması, tıpkı serin bir mehtaba eşlik eden denizin üzerine düşmesi gibi kıpkırmızı göletin üzerine yansıyordu şimdi. Bedenleri kavrulmakta olan insanların yangısı... Vücutlarını kaplayan, sarıp sarmalayan azametli ateşin parıltısı...

Herkes saraya adım attığından beri içinde duyduğu dehşeti serbest bırakmaya başladı. Salonda bir kaos boy gösterdi. Xavier sanki derin bir uykudan uyanmış gibi kendine gelmişti, kız arkadaşının cansız bedenini koca bir avizenin altında görünce çığlığı bastı. Çığlık çığlığa bağıran tek kişi ne yazık ki sadece o değildi. Herkes bağırıyor, ne yapmaları gerektiğini bilemedikleri için etrafta koşuşturuyordu. Alev topuna dönmüş bedenlerden yukarıya doğru alevler uzanıyor, tavandaki kablolara değenlerden ayrı ayrı ateşler çıkıyor ve kabloların hepsi bir bir patlamaya başlıyordu.

Bir grup kendisini kapıya atmıştı, diğerleri ise öteki tarafı görünmeyen pencerelere saldırıyordu. Ben şoktaydım. Olduğum yerde kitlenmiş, öylece olanları izliyordum. Aklımda yine tek bir soru vardı: Muhafızlar neden hâlâ müdahale etmiyordu?

İkimizin de kalbinin artık ciddi ciddi birbirine eş olduğunu düşünüyordum çünkü Aurora da aynı şeyi tekrar sorgulamış olacak ki az önce de yaptığı gibi yürekten bir haykırış daha kopardı:

"Daha neyi bekliyorsunuz? Yardım etsenize!"

Bir şeyi unutuyordu. Askerler onun değil, tek bir kişinin emrine uyardı: *Marcilus*...

O ise her zamanki gibi kaostan besleniyordu. Suratına yerleşmiş, bütün bunlardan fazlasıyla zevk aldığını belli eden tiksinç bir tebessümle izliyordu yıkımı. Bir yandan da elleriyle kapıdaki muhafızlara durmalarını işaret ediyordu. Onlar da âdeta bir büyünün etkisi altındaymış gibi kadının sözünden çıkmıyor, gözlerinin önünde yaşananlara rağmen yalnızca sabit durmakla yetiniyorlardı.

Sonrasında bizler için ufak ama öyle görünüyordu ki Marcilus için büyük bir şey vuku buldu.

Cayır cayır yananlardan birinden küçücük bir alev parçası kopup Marcilus'un eteğinin üzerine kondu. Korkudan çarpılmışa dönmüş, nutku tutulmuştu. Konsantrasyonunu tamamen kaybederek, tüm odağını eteğinin üzerindeki o küçücük alev parçasına yöneltip histerik hareketler sergilemeye başladı. İnsanın bir kere gördükten sonra bir daha unutamayacağı, birlikte mezara götüreceği tebessümü ise salonunun kızıllıklarının arasında gitgide kaybolup siliniyordu.

Muhafızlar en sonunda seri hareketlerle yanan kişileri kurtarmaya koyulmuşlardı fakat her şey için çok geçti. Onlardan geriye bir beden, bir ruh bile kalmamıştı artık. Bir zamanlar yaşadıklarına dair küçücük bir kanıt, minik bir kül tanesi dahi sürdürmüyordu varlığını. Ama hayat devam ediyordu. Hiç umursamadan, çok fazla üzerinde durmadan herkesin salondaki diğer kapıya yönelmesi gerektiğini belirttiler. Herkes bunu bekliyormuş gibi koşarak salonun sol tarafında bulunan kapıya doğru ilerledi. Hep birlikte kapıyı âdeta kırarak kendilerini kömür bulutlarıyla kaplı, yanık et kokulu odadan kurtardılar. Marcilus ise bozuntuya vermeden, elbisesinin kuyruğunu arkasına attığı gibi korumalarının ortasından geçip salonun asıl kapısından çıktı.

Aurora'nın odanın sol tarafındaki kapıda beni beklediğini, bakışlarıyla beni yanına çağırdığını görebiliyordum ama yapamazdım. O an annemle babamı görsem onların bile yanına gitmez, Marcilus'u takip ederdim. Bu yaşananların, az önceki o saçma, korkunç manzaranın, daha bunlar gibi pek çok olayın bir açıklaması olmalıydı. Xavier, Marcilus'un penceresinin önünde gördüğüm silahla öldürmeye çalışmıştı beni. Bana bunun hesabını tabii ki verecekti.

Aurora'yla Violet'ın, büyük salondan ayrıldıklarını görüp tamamıyla rahatladıktan sonra bir hışımla Marcilus'un peşine düştüm.

Ya hayatımdaki en dâhice hamlem olacaktı bu ya da en aptalı.

Masasına yönelerek, teker teker çekmeceleri açmaya başladı. Öyle öfkeli görünüyordu ki sinirden gözleri dönmüştü sanki. Aradan birkaç saniye geçtikten sonra elinde kırmızı bir makas tuttuğunu gördüm. Elbisesinin alev sıçramış yerini bir çırpıda kesti ve makasla beraber elbisesinden düşen o kumaş parçasını aldığı gibi camdan dışarı fırlattı.

"Bana zarar gelmeyeceğini söylemiştin. Beni koruyacağını, her daim yanımda olacağını..."

Aynı cümleleri tekrar ederek yine kendi kendine konuşmaya başlamıştı. Saraydaki insanlara sanki bir duyuru yapıyormuş gibi bağırıyordu:

"Sana güvendim! Bana hiçbir zaman, hiçbir şey olmayacağına dair söz vermiştin!"

Kendini bu denli kaybedeceği kadar ne olmuştu ki? İnsanlar küle dönmüştü. Yanık et kokusuyla ortak salonun bir barbekü partisinden farkı kalmamıştı. Bunlara rağmen sanki başına çok büyük bir şey gelmiş gibi davranıyordu. Elbisesine sıçrayan o küçük kıvılcım parçasından bahsetmiyordu herhâlde, öyle değil mi?

İyice çığırından çıkarak odasındaki eşyaları bir bir yerlere saçmaya başladı. Kırılmayacağını düşündüğü şeyleri yere atıyor, kırılacağına inandığı eşyaları ise duvarlara çarpıyordu. Masasının üzerinde duran, şekil olarak bir kuğuyu andıran kristalden yapılma hediyeliği iki eliyle kaldırdığı gibi duvara fırlattı. Kırılan parçalardan bir tanesi de üstüne sıçrayınca iyice kendini kaybetmiş, akli dengesini

sorgulamaya başlayacağım şekilde dizlerinin üzerine çökerek, ellerine kapanıp ağlamaya başlamıştı.

Hıçkırarak "Sonunda benimle gurur duydun mu baba?" dedi. Son cümlesi bu olmuştu. Ardından ağır ağır kalkıp toparlandı, odasının tiyatro perdelerini andıran perdelerle kaplı diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Orası hep var mıydı yoksa olmadığı için mi ilk defa gözüme çarpıyordu? İki türlü de kendi kendime vereceğim herhangi bir cevap, odada arkaya doğru giden iki büyük sahne perdesinin bulunduğu gerçeğini değiştirmeyecekti.

O bahsettiğim büyük, kırmızı perdelerin olduğu tarafa doğru attığı her adımda kıyafetlerinden başka bir düğme açıyor, üzerinden başka başka şeyleri çıkararak serbest bırakıyordu. Kendinden gayet emin gözükerek kibar hareketlerle düğmelerini açmaya devam etti. Ardından büyük bir narinlikle elbisesinin içindeki omuzlukları çıkarıp yere bıraktı. Uzun, siyah elbisesinden kurtulmuştu. Geriye kalan siyah dantelli iç çamaşırlarından da arınıp çırılçıplak bir hâlde perdenin yanındaki ipe doğru uzandı ve usulca çekti. Perdeler iki yana doğru kayarak, en ufak bir ses çıkarmadan açıldı.

Derin bir çukur vardı ortada. Boş bir havuzu andırıyordu. İçindeki en ufak bir su damlasına kadar buharlaşıp tüm yüklerinden arınmış, kurak bir havuz boşluğunu... Öylesine derindi ki çukura doğru attığı her adımda aşağıya iniyor, gözlerden kayboluyordu. Havuzun tam ortasında durup tüm bedenini aniden dikleştirdi. Kafasını hafifçe kaldırdı ve topuzunu açıp saçlarını omuzlarına saldı. Saçları o kadar beyazdı ki gecenin karanlığında ay gibi parlıyordu. Bu da onun mutasyonlarından biriydi galiba. Çünkü saçlarına ak düşemeyecek kadar genç bir kadındı, en fazla otuz yaşında olduğunu düşünüyordum. Fakat saçlarını boyamış gibi de durmuyordu. Demek ki başka bir durum söz konusuydu.

Hayatımın sonuna kadar gözlerimin önünden gitmeyecek, bana musallat olacak bir şey yaptı ardından: Perdenin yanında duran ipe benzer kulpu çekip tavanda asılı duran konteyner kapaklarının açılmasını sağladı. Kapaklarının açılmasıyla beraber Marcilus'un üzerine oluk oluk kan akmaya başlamıştı. Belki de kovalar dolusu kan, bardaktan boşalırcasına dökülüyordu kadının bedenine. Birkaç saniye öncesine kadar boş olan havuz kanla dolarken, herhangi bir yaşam belirtisi göstermeden, duygusuzca tam ortasında duran Marcilus kızıllara boyuyordu kendini. Kıpkırmızı bir heykeli andıran bedeninden süzülen o karanlık damlaları gördükçe bu kadının daha ne kadar ileri gidebileceğini düşünüp korkuyordum.

İstediklerini almak için neler yapabileceğini kendisi de kestiremiyordu belli ki. Zira şahitlik ettiğim bu korkunç manzara, ne yaptığının bilincinde olan bir insana ait olmaktan ziyadesiyle uzaktı. O ana kadar Marcilus'un iyi bir yanının bulunabileceğini savunmuştum kendime. Fakat göründüğü gibi söz konusu bu kadın olduğunda bir umut, bir ışık veya bir çıkış noktası bulunmuyordu. Tünelin girişi ve çıkışı sonsuza kadar kapalı, sonu bu yüzden daima karanlık, duvarları ise her zaman kanlıydı. Her zaman da öyle olacaktı, bundan emindim artık.

Bir fener yakabildiği sürece karanlıkta da ilerleyebilirdi insan fakat karanlıktan tamamıyla kurtulabilmesi için önce bulutları yok etmeyi bilmesi gerekirdi. Bu yüzden ne yapmam gerektiği aşikardı.

9. Bölüm
Parmaklıklar Ardında

"O, onu mükemmel olarak görmüyordu.
Onun değerli olduğunu anlamıyordu.
Ya da güzelliğin dış görünüşten derine gittiğini..."

-Alessia Cara / Scars to Your Beautiful

Her şeyin başladığı noktadaydım. Çünkü günlerdir kafamda dört dönen olasılıkların yanıtlarını bulabilmek için onların zihnimde belirdiği ilk yere dönmek zorunda olduğumun bilincindeydim. Güvenlik görevlilerinin bizi kontrol ettiği, Aurora'nın hayatımda daha önce hiç karşılaşmadığım çiçeklerin ismini söylediği ve işlerin ciddiyetini iliklerime kadar hissettiğim ilk yere... Sarayın o ihtişamlı, göz alıcı tablolarıyla dolu girişine dönmüştüm işte.

Leydi Marcilus'un yanından ayrıldıktan sonra kafamda beliren planları ve kararları uygulamak için ilk olarak buraya yönelmemin belirli bir nedeni vardı tabii ki. Marcilus'un bir şeyler sakladığı kesindi ve son yaşananlardan sonra sakladığı şeyleri bulmaya ben de ant içmiştim. Yaşananlardan sonra dişe diş, kana kan hâline dönüşmüştü her şey. Birkaç dakika öncesine kadar resmen canıma kastetmişti. Tekrar bir hamle yapmadan önce artık benim bir adım atmam gerekiyordu. Ne yapıp edip, kirli çamaşırlarına ulaşarak bir şekilde onu durdurmalıydım. Ona ne gibi bir yanlış da bulunmuştum da

böyle bir şeye kalkışmıştı bilmiyordum ama bir şeyler yapmazsam o beni sonsuza dek durduracaktı.

Muhafızlar ortalarda yoktu. Bundan daha güzel herhangi bir zaman dilimi yakalayamazdım. Klozetin sifon kapağını açarak sakladığım anahtarlarla direkt sarayın girişine yönelmiştim ve evet, anahtarları da ben çalmıştım. Hani sabahın köründe odalarımıza gelip önceki akşam muhafızlarından birinin bayıltıldığından ve belirli başlı bazı anahtarların çalındığından bahsetmişti ya Marcilus, işte onların sorumlusu bendim. Bu fikir Aurora ve Violet'ın dediğine göre bayıltma tozlarından bazılarını mutfakta bulmamla beraber, âdeta patlamadan bir saniye öncesinde parlaklık bakımından doruk noktasına ulaşan bir ampul gibi gözlerimde canlanmıştı. "Tabii ya!" diye haykırmıştım içimden. Saraya geldiğimiz ilk andan beri malikânenin girişinde kulaklarımı çınlatan ve merdivenlerin basamaklarında kulaklarıma fısıldamaya devam eden tıkırtılar yüzünden kafamda belirmiş olan şüphelerim ve hiçbir şekilde nedenini bulamadığım o sesler... Bu yüzden en başından beri sürekli kendini hatırlatan, geceleri beni uykularımdan alıkoyan şüphelerim beni hiç terk etmemişti.

Malikâneye bizden önce geldiğini defalarca belirterek bizden çoğu konuda daha bilgili ve aydın olduğunu her fırsatta bahsetmekten geri kalmayan Violet'a sormuş fakat hiçbir şekilde akla ve mantığa yatan bir cevap alamamıştım ondan. O saatten sonra Marcilus bahaneydi aslında; öyle çok merak ediyordum ki o tıkırtıların kaynağını, sarayın altında neler olduğunu... Her şey bir yana, sırf içimi yiyip bitiren bu meraktan kurtulabilmek için bencil emellerle çalmıştım anahtarları ve yine olsa yine çalardım. Leydi Marcilus'un Douglas'a şantaj yaptığı akşam beni fark edip, odama eşlik etmesi için başıma diktiği adamı bayıltarak yapmamıştım tabii bunu. Benim yaptığım hemen anlaşılırdı.

Öyle bir aptallık yapmamak adına o gecenin sonuna kadar sabırla beklemiş, nihayetinde herkes uyumaları için odalarına gönderildiğinde kimselere fark ettirmeden bir köşeye saklanmıştım. Nefesimi sonuna kadar tutarak doğru zamanın gelmesini beklemiştim. Biraz uzun sürmüştü fakat en sonunda, beklediğim koridorda bir muhafızın silüeti belirmesiyle tek bir saniye şüphe etmekle vakit kaybetmemiş, hemen harekete geçip bayıltmıştım talihsiz adamı. Ardından da anahtarlarını almış, ertesi sabah durum ortaya çıkınca Leydi Marcilus'un çıldıracağını ve arama yaptıracağını bildiğim için anahtarı yattığım yere değil, ortak tuvaletlere gidip klozetlerden birinin sifon kısmının kapağını kaldırarak oraya gizlemiştim.

Şimdi ise yapmam gereken tek şey doğru karar vererek ilerlemekti. Zira böyle bir fırsat bir daha kolay kolay geçmezdi elime. Sarayın korumalarının neredeyse hepsi, Marcilus'un pervasız yönlendirmeleri yüzünden "yeni köy" dedikleri yere gitmiş, sarayı başı boş bırakmışlardı. Geriye kalan iki tanesi ise ortak salonda patlak veren kaosun kalıntılarını temizlemekle meşguldü. Bu kadar denk gelmesi harikaydı. Fakat yine de adımlarımı titizlikle atıyor, mümkün olabildiğince ses çıkarmamaya özen gösteriyordum. Fazladan dikkatli olmak, hiçbir zaman kaybettirmezdi.

Merdivenlerin son basamağını da geride bıraktıktan sonra tabloların gerisindeki duvarları teker teker kolaçan etmeye başladım. Görünürlerde herhangi bir kapı olmamasına rağmen nasıl oluyorsa hâlâ aşağı katlardan ses gelebiliyordu. Bu da demek oluyordu ki o görünürde olmayan kapıları bulmam gerekiyordu. Bunu da ancak önüme gelen her yeri tıklatarak keşfedebilirdim. Duvarların herhangi birinin arkası boşsa vurmalarım yankı yapacak, böylece hangisine yönelmem gerektiğini öğrenebilecektim. Her bakımdan fazlasıyla klişe bir durumdu ama böyle sahneleri klişe yapan tam da bu değil miydi? Yeterince meydana geliyor olmaları!

Tahminlerimin doğrulanması fazla uzun sürmedi. Bir tanesinin arkasının boş olduğunu yankı yüzünden anlamıştım. Giriş kapısının hemen sağında bulunan, doğru hatırlıyorsam "Lanetlilerin Düşüşü" adlı tablonun asılı olduğu duvara kulağımı dayayıp hafif tıklattığımda, vuruşlarımın arka tarafta minik yankılar bıraktığını kolaylıkla işitebiliyordum. Duvarın arkası boştu. Böylece asıl meseleye gelmiştim: Oraya ulaşmaya!

Parmak uçlarıma basarak göz gezdiriyor ve ellerimi uzatarak tabloların ulaşamadığım kısımlarına dokunmaya çalışıyordum. Girişin bulunduğu her yerde çıkış da varlığını sürdürdüğü için o çıkışın da bir girişi muhakkak olmak zorundaydı. Yukarısı görünmüyordu ama bir mekanizmaya bağlı olarak açıldığını sanmıyordum. Hem istenildiği zaman kolay ulaşabilecek kadar açık hem de birinin direkt bulamayacağı kadar gizli olmalıydı. Bu fikre de en uygun kaçanlar ne aşağıdakiler ne de en tepedekilerdi. Orta kısımda bulunanlarla temasa geçmem gerekiyordu.

Parmak uçlarımın üstünde durduğumda belirli bir yere kadar ulaşabiliyordum fakat dokunduğumda diğerlerine göre daha gevşek bir tanesini fark etmemle beraber bir umut ışığı doğmuştu içime. Hepsi neredeyse yüzlerce çiviyle duvara sabitlenmiş gibi sert bir konumdayken ortadakilerden bir tanesi dokunmamla beraber hareket eder gibi olmuştu. Giriş biletim o olabilir miydi? Denemekten zarar gelmezdi, nitekim başka bir seçeneğim de bulunmuyordu.

Yeniden merdivenlere yönelip birkaç basamak yukarı çıktıktan sonra dengemi kaybetmemek için yavaşça sağ taraftaki tırabzanın üzerine çıkmaya çalıştım. Üstelik sessiz olmak da çok zordu. Birkaç saniye debelendikten sonra dengemi kontrol altına alarak tırabzanın üzerinde ayağa kalktım. Ardından tabloyu hedef alarak, var gücümle kendimi yukarı fırlatıp zıplayabildiğim kadar zıpladım ve tam isabet! Oradaydım! İki elle tabloya sarılmıştım. Ayaklarım yerden

kesilmiş durumda, bir o yana bir bu yana sallanıyordum. Birkaç saniye sonra ağırlığımı taşıyamayan tablo, çivilerinden koptuğu gibi benimle beraber yere çakılmıştı. Yere düşmemizle birlikte yankılanan sese zerre aldırmadım çünkü amacıma ulaşmıştım bir kere. O azametli, tek bir tanesi bile benim tüm hayatımdan daha pahalı tablolarla kaplı devasa duvar, yer yerinden oynuyormuş gibi bir gürültü koparak sağa doğru kaydı. Derinliğinin ne denli olduğunu tahmin edemeyeceğim kadar karanlıktı. Cehennemine ilerliyor olduğumdan habersiz bir şekilde cennetime doğru açılmıştı.

"Başardım!" diyerek içten içe sevinç çığlıkları atarak düştüğüm yerden doğruldum. Çığlıklarımın her ihtimale karşı ağzımdan kaçmalarını engellemek adına da dudaklarımı sıkıca kapatıyordum. Duvarın gözlerden kaybolmasıyla beraber boy göstermeye başlamış olan demir parmaklıklarla karşı karşıyaydım artık. Anahtar kilidi hemen oradaydı ve çok iyi biliyordum ki cebimdeki anahtarlardan birisi o kilide girecek ve o kapıyı açacaktı. Herhangi bir saliseyi bile hiç etmek istemeden, olduğum yerden kalkıp emin adımlarla kapıya yöneldim. Cebimden çıkardığım anahtarları teker teker kilide sokarak, hangisinin kapıyı açıp açamayacağını denemeye koyuldum. Ya hiçbiri açmazsa? Ne komik olurdu ama! Violet bütün bunları bir hiç uğruna yaptığımı duysa büyük ihtimalle beni göreceği son güne kadar dalga geçer, asla dilinden düşürmezdi. Fakat daha anahtarlardan üçüncüsünü denememle birlikte kapı çoktan açılarak beni böylesine can sıkıcı bir olasılıktan kurtarmıştı. Her şey çok kolay bir şekilde mi ilerliyordu acaba? Bu kadarını planlamamış ve her şeyin bu derece pürüzsüz ilerleyeceğini asla ummamıştım.

Adım atan herhangi bir kişiyi, sarayın sırlarına doğru yönlendirdiğini düşündüğüm merdivenlere çıkıyordu o demir parmaklıklar. Merdivenler ise dairesel bir şekilde aşağıya doğru iniyordu. Basamakların üzerindeki kurumuş kan lekeleri, gecenin karanlığında bile gayet görülebilir durumdaydı. Gecenin karanlığı diyorum çünkü

belli ki o parmaklıkların arkasında bulunan herhangi bir pencereye, diğerlerine yaptıkları gibi sahte projeksiyonlar takmakla uğraşmamışlardı. Hepsi sahte illüzyonlarla değil, gerçeklerle kaplanmış durumdaydı. Gece demiştim ama gece mi yoksa gündüz mü olduğunu bile çıkaramayacağım karanlık dumanlarla, sislerle...

Tıpkı pencereler gibi çok fazla oda da bulunmuyordu. Denk geldiklerimin hepsi boş hücrelerdi. Tek ortak noktaları, ne yazık ki içlerinde kimseciklerin bulunmaması değildi. Her türden işkence aletleriyle dolu olmalarıydı. Tavandan aşağıya doğru salınmış demirler, halka şeklindeki yerden bitme kelepçeler, ne amaçla kullanıldığını tam olarak tahmin edemediğim dikenli toplar... Her biri, içlerinde pek de iç açıcı zamanların yaşanmadığı belli olan, bir saniyeden daha fazla yakınlarında nefes almak istemeyeceğim odalardı.

Biraz daha derinlere doğru gittiğimde ise işler değişmeye başladı. Her bakımdan diğerlerinden ziyadesiyle farklı bir odayla karşı karşıya duruyordum şimdi. Farklıydı çünkü içerisinde ne saçma sapan alet edevat bulunuyordu ne de herhangi başka bir şey. Bu oda yalnızca, onlarca kafes ve o kafeslerin içerisine kapatılmış kuzgunlar tarafından işgal edilmişti. Olayı dramatize etmekten kaçındığım hâlde gözlerine baktığımda acıdan ve kederden başka hiçbir şeye rastlayamadığım kuzgunlar görüyordum.

Hapsedildikleri dar kafeslerin içinde tepiniyor, onları bu ıstıraptan kurtarabilecek herhangi biri var mı diye aranıyorlardı. Beni fark ettikleri anda çok uzun zamandır bekledikleri kurtarıcıları gelmiş gibi çıldırmış, neredeyse kulaklarımı yırtacak kadar tiz bir sesle bağırmaya başlamışlardı. Hâlbuki ben kuzgunlardan oldum olası nefret ederdim. Onlara herhangi bir zarar vermek isteyecek türden bir nefret değildi tabii bu. Yalnızca o simsiyah gözleri, karanlık kürkleri ve iç gıcıklayan sesleri beni ürkütüyordu.

Kendimi onların yanında bulduğumda, içimde bir umutsuzluk peyda oluyordu. Sıradan bir insanın hayatındaki karşılaşılabileceği pürüzlerin temsilcileriydiler sanki.

Elimden bir şey gelebilmesini dilemekten başka bir değişim meydana getiremeyerek yoluma devam ettim. Çıkarken kapıları kapatmaya özen gösteriyordum. Ardımda iz bırakmamalıydım.

Derken ilerledikçe önüme çıkacağına olan inancımın azaldığı yegâne şeye denk gelmiştim: Bir insana...

Ancak bu, memnun olmam gereken bir durum değildi. Az önce tanıklık etme şanssızlığını yaşamış olduğum o aletlerin tam olarak ne gibi zamanlarda kullanıldığını belli eden, altmış yaşında gibi gözüken bir kadın, kolları tavana bağlanmış hâlde zindanların birinde duruyordu. Boğazına yüzlerce diken batıyormuş gibi çıkan nefesi, ona yaklaştıkça tüylerimi ürpertiyordu. Nefes almıyor da âdeta ölüm soluyordu sanki. Öne sarkıttığı kafasından omuzlarına dökülen, belki de yıllardır yıkanmıyormuş gibi gözüken saçları yerleri yalıyordu. Uzun zamandır orada olduğunu anlamam için bileklerine bakmam yeterliydi. Bilekleri tamamen morarmış, takılı olan demir halkaların şeklinde derin ve mor yaralarla kaplanmıştı.

Birdenbire kafasını kaldırıp gözlerini bana dikti. İşte o an, kalbimin sanki bir saniye kadar durduğunu hissettim. Böyle bir şeyi düşünürken bile kendime kızıyordum ama bu kadın, hayatımda gördüğüm en dehşet verici insandı. Öyle bir yüzü vardı ki en karanlık kâbuslarımda bile o tür bir surete yakın bir şey görebileceğimi zannetmiyordum. Kadının yüzü baştan aşağıya çiziklerle ve kabuk tutmuş yaralarla doluydu. Tıpkı uzun süre dışarıda kalmış bir peynirin üzerindeki küfler gibi yeşermiş, iltihaplı görünen yaraları da vardı. Evet, kadın canlıydı ama yüzü bir şekilde küf tutmuştu.

Az önceki hâlinin ardından beklenmeyecek kadar rahat bir şekilde konuşarak "Sen de kimsin?" dedi. Kelimeler belli ki aldığı nefes kadar zorlamıyordu onu.

Benim kim olduğum neyi değiştirecekti ki onun için? Ne işine yarayacaktı? Bence doğru soru kesinlikle bu değildi.

Bu yüzden onu duymazlıktan gelerek "Asıl siz kimsiniz?" diye sordum. Ellerini kelepçelerden kurtarmaya çalışırken, kollarının bağlı olduğu demirler sallanarak tavandaki bitiş noktalarını hareket ettiriyor ve o yarıklardan da kum taneleri yere düşüp duymuş olduğum tıkırtılara benzer sesleri oluşturuyordu.

Bunca zaman seslerin kaynağına indiğimde memnun olacağımı düşünmüş ve kendimi o şekilde motive etmiştim. Fakat sarayın girişinde duyduğum seslerin sebebinin bu acınası hâldeki mahlukattan bozma kadın olduğunu görmek, Tanrı'nın unuttuğu o lanet sarayın içinde kalabilecek tek ve son ışığı da alıp götürüyordu beklentilerimden.

"Benim ne olduğum artık o kadar da önem arz etmiyor. Senin ne olduğun daha mühim. Daha doğrusu kim tarafından yollandığın."

Tarafından yollanmama korkabileceği tek bir kişi vardı bu mahzende.

"Marcilus'tan mı bahsediyorsunuz?"

"Cevabını bildiğin soruları sormayacak kadar zeki bir çocuğa benziyorsun."

Bu yanıt bana bir yerlerden tanıdık gelmişti. Bir insanı demirlerle tavana bağlanmış acınası bir hâlde, Tanrı'nın unuttuğu bir zindanda bulduğunuzda durumunun dışarıdan göründüğü kadar vahim olacağını, son nefesini vermeden önce ağzını zar zor açacağını ya da ne bileyim, en kötü takatsiz kalacağını falan beklerdiniz. Fakat o, hiçbir şeyi yokmuş ve oraya geleli yalnızca dakikalar olmuş gibi şakıyordu. Kelimeler gayet kolay akıp gidiyordu kuru kanlarla kaplı dudaklarından. Hatta diksiyonunun çoğu insandan daha iyi olduğu bile söylenebilirdi.

"Size yemin ederim ki onunla herhangi bir bağım yok. Burada olduğumu bile bilmiyor."

Verdiğim cevaptan tatmin olmadığını ziyadesiyle belli ederek, "Beni kandırabileceğini zanneden ilk kişi sen değilsin ve son kişi de olmayacaksın," dedi. "Ama yine de biraz daha uğraşabilir, biraz daha inanabileceğim bir şeyle gelebilirdin bana. O olmadan, buraya gelip karşımda durabileceğine inanmamı beklemiyorsun herhâlde benden, öyle değil mi? O yüzden saçmalamayı bırak da açık açık söyle kim olduğunu."

Konuşmasına koyduğu son noktayla beraber kadının ağzından kan geldi. Ortam öylesine rahatsız edici bir karanlıkla çevrelenmişti ki kadının o ak düşmüş saçları olmasa onu bile zar zor seçecektim.

"Damızlıklardan biriyim," diye basitçe cevap verdim. "Leydi Marcilus'la ya da onun gibi herhangi biriyle uzaktan yakından alakam yok. Buraya da mutfakta bulduğum, bayıltma tozlarından birini muhafızların üzerinde kullanıp, anahtarlarını çalarak geldim. Yani korkmanızı ya da benden çekinmenizi gerektirecek bir sebep yok."

Kadın daha fazla şüphelenip, geri dönülmez bir harekette bulunmadan önce kendimi açıklamak için bir aptala tanıtır gibi tanıttım kendimi. Hoş, kadın bir şey yapabilecek durumda değildi ama beklediğim, aradığım cevapları vermesi için önce bana güven duymasını sağlamam gerekiyordu.

"Hatta içinizi daha da rahatlatacaksa birkaç saat öncesine kadar Marcilus'un beni öldürmeye teşebbüs ettiğini dahi söyleyebilirim. O yüzden kendimi korumak adına, ona karşı kullanabileceğim bir şeyleri aramak üzere geldim buraya."

Gülünecek bir şey söylediğimi sanmıyordum ama uzun zamandır öyle gülmüyormuşçasına kocaman bir kahkaha attı kadın.

"Marcilus seni öldürmeyi kafasına koymuş olsaydı eğer bunun bilincinde olmayı bırak, şu an karşımda asla nefes alıyor olamazdın."

"Benim de kendime göre yöntemlerim var."

Kahkahalarını sürdürerek "Neymiş o yöntemler?" diye sordu.

Hiç üşenmeden, gayet sakin bir tavırda venolin bitkileri hakkında Violet'dan duyduğum dedikoduları, o bitkiyi kullanarak, Marcilus'un nasıl da Xavier'ın beynini yıkayıp onu bana karşı kışkırttığını varsaydığımı ve oralara nasıl geldiğimi, ne yaparak ulaştığımı tek tek anlattım.

"Marcilus, ah!" dedi iç çekerek. Yılmışlığı sesinden belliydi.

"Bu arada evet, yeterince tecrubeli ve ne yaptığının bilincindeysen venolinleri insanların beynini yıkamak için kullanabilirsin. Kendi gözlerimle şahit oldum buna. Üstelik uzakta bir yerde değil, hemen burada, şuracıkta. Hem de defalarca kez. İnsanlara, dilimin söylemeye varmayacağı şeyleri yaptırmak için kullanıyordu onları. Ayık kafayla kimsenin yapmayacağını, yakınına dahi yaklaşmayacağını bildiği şeyleri..."

Heyecanla "Ne gibi?" diye sordum. Daha önce hiçbir şeyi duymak için bu kadar can atmamıştım hayatımda. Bir anda tüm vücudumu yoğun bir merak duygusu sarmıştı.

"Bakın, bu kadın hakkında bildiğiniz ne varsa tek bir tanesini bile atlamadan bana anlatmanız gerekiyor. Ona karşı kullanabileceğim ne kadar çok koz biriktirirsem benim için o kadar iyi. O yüzden sizden rica ediyorum ki her şeyi, hiçbir detayı atlamadan anlatın bana."

"O hâlde otursan iyi edersin."

İnat etmeden, hiç ikiletmeden sanki en başından beri bunu bekliyormuş gibi kadının karşısına usulca bağdaş kurdum. Gözlerimi onun gözlerine kitleyerek her ne söyleyecekse hazır olduğumu içtenlikle belli ettim. Sonuçta sınırlarımı ve haddimi aşıp, ayakta

karşılayamayacağım cevapları öğrenmek için aptal cesaretinde bulunarak gelmiştim buraya.

Kadın ilk önce "Ne kadar da tuhaf," diyerek başladı cümlesine. "Neredeyse şu an bir bakıma mutlu olduğumu söyleyebilirim. Bunca yıldır Marcilus dışında tek bir kişiyle bile muhatap olmadığım hâlde konuşmayı unutmadım. Yıllarımı tek başıma geçirdiğim bu karanlık, izbe, küçücük mahzende aklımı yitirmedim. Sence nasıl?" diye gayet mantıklı bir soru sordu.

"Yıllardır bu anı kolluyordum. Hiçbir zaman inanmıyordum ama bir gün bir kişi gelirse eğer diye, burada geçirdiğim her saniyeyi -birazdan yapacağım konuşmayı- kendi kendime tekrarlayarak sürdürmüştüm. Âdeta karşımda biri varmış da onunla konuşuyormuşum, ona anlatıyormuşum gibi hayal ederek. Hem buradaki tek eğlence aracımdı bu hem de başımdan geçenleri yüksek sesle dile getirip kendi kendime duyurmam, belirli bir süreden sonra yaşadıklarımı küçültüyor ve buna alışmamı sağlıyordu. Hep hayalini kurduğum anın gün gelip de gerçekleşeceğine dair inancım çok zayıftı fakat buradasın işte, karşımdasın."

"Evet, buradayım," dedim. "Artık yaşadıklarınızı, yardım çığlıklarınızı sahiden de duyabilecek birileri var. Can kulağıyla sizi dinliyorum."

Kim bilir gerçekten de kaç yıldır duymayı beklediği bir cümleydi bu. Bir kere daha tekrarlamayı arzuladım bilerek. Ruhunda yarattığı o tatmin olma duygusunu, yanına geldiğim andan beri ölü gözlerine yansıttığı parlaklığı fark etmiştim ya, bir kere daha dedim:

"Sizi dinliyorum."

"Beni yıllardır burada tutuyor," demesiyle başladı her şey.

"Marcilus... Gerçek ismi bile bu değil biliyor musun? Leydi Arinna Cordelia Marcilus değil, gerçek ismi Diana Madeleine Marcilus. Onu anlatmaya ne zaman yeter ne de kelimeler. İnsanın ruhuna işler o. Sahiden fiziksel olarak zarar verdiği anlar da olmuştur ama genelde insanın kalbine iner, manevi olarak zehirler."

Ağzından çıkan her kelimede daha da bir zorlanıyordu. Unutmak isteyip de unutamadığı anıların olması gerekenden fazla biriktiği belliydi.

"Örneğin benim bu hâlime acıyan, onun emirlerine karşı vicdanının sesini dinleme gafletine düşen görevliler olmadı mı zannediyorsun? Ya da yalnızca ben değil, söz konusu onun yönetim biçimi olduğunda yer yer onunla ayrı fikirlere düşen, onun karşısında duran insanların çıkmadığını mı düşünüyorsun?

O mutlaka hepsinin icabına bakardı. Ailelerine, çocuklarına ya da direkt olarak kendilerine zarar vermekletehdit ederdi insanları. Türlü türlü teknikler uygulayarak kendine has olan en mükemmel şeyi yapar, insanları ruhlarının derinliklerine kadar manipüle ederdi. Hiçbiri işe yaramadığında ise venolin tozlarına başvururdu işte. Emirlerine karşı gelme hadsizliğini gösteren insanların kendi fikirleri kalmayana, yaşayan bir ölü hâline gelene dek beyinlerini yıkardı.

Yeri geldi kardeşi kardeşe düşürdü, yeri geldi muhafızı muhafıza öldürttü. Bu gözler neler gördü neler! Kim bilir kaç kişinin kanı döküldü bu ayak bastığın yere ve kim bilir kaç kişi hayatını kaybetti bu küçücük mahzenlerde. Bense belirli bir zamandan sonra hiçbir şey hissetmez oldum, sanki uyuştum. Hiçbir şey yaralayamıyor artık beni, ruhum öyle çok yara iziyle kaplı ki hislerimin sızabileceği bir boşluk kalmadı geriye."

Kadının ağzından çıkan hiçbir kelimeden sonra şaşırmıyor, hayrete düşmüyordum. Çünkü ondan hep beklemiş olduğum, kalbinin derinliklerinde sezdiğim şeydi bunca kötülük.

"Yok edilmesi gereken, kalbi kötülükten kokuşmuş bir haşarattan, karanlıklarla dolu bir şarlatandan başkası değildir o. Zira kendi kardeşini bile gözünü kırpmadan öldürmüş bir mahlukattır."

Her zamanki gibi erken konuşmuştum. O son cümlesiyle beraber hayretler içine düşmüş, bağdaş kurduğum yerden kalkarak olduğum yerde dehşetle doğrulmuştum. En son dile getirdiği şey gerçek olabilir miydi? Bir insan, kendi öz kardeşini öldürecek kadar ileri gidebilir miydi? Ne denli bir şey yaşamış olabilirlerdi? Ya da ne yaşayabilmek için böyle bir şeyi yapardı? Kafamda yine milyon tane soru belirmişti. Kadın tek bir cümlesiyle allak bullak etmişti beni, temelinden sarsmıştı tüm bedenimi.

"Onun bu saraya geldiği ilk günü hatırlıyorum da... Ah, ne kadar da masum görünüyordu uzaktan. Çıtkırıldım, tatlı, ufak tefek genç bir kızdı. Hâlbuki kapılarımızdan içeriye hepimizin sonunun girdiğini bilmiyorduk. Hepimizden tek tek kurtuldu. İlk olarak da benden. Hoş, hayatına kıymadığı, geride bıraktığı tek kişi de benim ya, o da ayrı bir mesele. Hatta zaman zaman bana iyilik yaptığını bile söyleyebilirim.

Yaşamsal faaliyetlerimin devamı gelebilsin diye, sırf ölmemem için yeri geldi elleriyle besledi beni. Yedirip içirdi ki bana işkence edebileceği daha fazla zamana sahip olabilsin. Yeri geldi bir arkadaş edasıyla oturup derdimi dinleyen bir dosta büründü ki konuşmayı unutmayayım. Unutamayayım da günü geldiğinde acılar içinde yalvardığımı duyabilsin. Kısacası kötülük yapmak için iyilik yapardı o. Bu, onun en büyük bağımlılıklarından biri."

"Neden peki?" dedim. "Neden sebep oldu bütün bunlara? Amacı neydi?"

"Bunun cevabı çok basit. Onun gözünde ben ölümü değil, acılar içinde yaşamayı hak ediyordum. Çünkü yeterince güzeldim."

"Kız kardeşiyle beraber, tıpkı senin gibi basit bir damızlık olarak gelmişti bu saraya. İkiz kız kardeşiyle kol kola. Saraya adımını attığı ilk andan itibaren gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdüğünü daha dün gibi hatırlıyorum. Henüz tanıma şanssızlığına erişemediğim o genç kızın, bana karşı kafasında farklı planlarının olduğu o andan belliydi. Tıpkı onun pozisyonundaki, o yaştaki her genç kız gibi. Zira gerçekten güzeldim o zamanlar. Yaş farkımıza rağmen onun kadar, hatta belki de ondan bile daha güzeldim. En çok da bu kanına dokunmuştu ya zaten, en çok bu rahatsız etmişti onu. Çünkü o da tıpkı diğer bütün kızlar gibi hanımını henüz yeni kaybetmiş olan Ferdinand'ın, bu malikânenin beyinin peşindeydi. Fakat yeteri kadar şiirsel olacak şekilde, onca kızın arasında ne kendisine ne de başka bir kıza âşık olmuştu Ferdinand. Seçebileceği onca kişinin içerisinden belki de hayatında yapabileceği en büyük hatayı yapmış ve en sonunda Marcilus'un kız kardeşi Arinna'ya yüreğini kaptırmıştı.

Bunun üzerine, kendisi gibi sarayın yeni hanımı olma ümidiyle yanıp tutuşan bütün genç kızların hayalleri de suya düşmüştü tabii. Bu yüzden kardeşinden ve ben de dahil olmak üzere onun gibi güzel olduğunu farz ettiği herkesten olabildiğince nefret etti Marcilus. Sanıyordu ki ben de onlardan biriyim, onlar gibi Ferdinand'ı ayartmaya çalışıyorum. Yaşıma göre fazla göze batan güzelliğim de ne yazık ki bu konuda hiç yardımcı olmuyordu bana. İkiz kardeşinin ölümüne sebep olup, yerine geçerek ondan kurtulduğu yetmiyormuş gibi

sarayın hanımı konumuna geldiği daha ilk gün, ilk yaptığı şey benden de kurtulmak, beni bu mahzene kapatmak olmuştu. O günden beri de buradayım işte. Türlü türlü işkenceler yaptı bana. O çok kıskandığı, çekemediği güzelliğimi aldı ellerimden. Yapmadığım, izin verse de yapmayacağım suçlardan dolayı cezalandırdı beni."

Ağzım yaşadığım şaşkınlık ve küçük çaplı şok yüzünden açık kalmıştı. Kadın bir an olsun dur durak vermeden, her cümlesinden sonra biraz daha susmasını isteyeceğim şeyleri bir bir gün yüzüne çıkarıyordu. Âdeta taramalı bir tüfek gibi söylediği her cümle, bir kurşun gibi işlemişti yüreğime. Bir yere kadar da hak veriyordum ona. Böyle dehşet verici bir hikâyeyi ben anlatıyor olsam ben de kuşlar gibi şakırdım.

"Aynalarla konuşuyor, kendi kendine karşında babası varmış gibi söyleniyor ya da kanla yıkanıyor diye hayrete düşüyordum ben de. Hâlbuki bilmediğim daha ne çok şey varmış. Ne sırlar barındırıyormuş kanla kaplı duvarlarının arkasında da haberimiz yokmuş, ruhumuz duymuyormuş."

Dediklerimin arasından özel olarak bir tanesine odaklanıp "Onu hâlâ yapıyor mu?" diye sordu. "Hangisini?" diyerek sorusuna soruyla karşılık verdim. O noktadan sonra normal bir insanın yapamayacağı, öyle dudak uçuklatan eylemlerini öğrenmiştim ki Marcilus'un, büyük bir ciddiyetle soruyordum "hangisi" diye.

"Kanla yıkanmayı."

"Siz de haberdarsınız yani?" diyerek, son derece yersiz ve gereksiz bir soru sorarak doğrulamak istedim. Tabii ki haberdardı, o bilmeyecekti de kim bilecekti?

Kadın merdivenlerdeki kuru kan lekeleriyle kaplı, arka taraftaki bomboş odayı işaret ederek "Şu arkandaki odayı görüyor musun?" diye sordu. "Eskiden sırf bana inat olsun diye, gözlerimin önünde insanların kanıyla yıkanırdı o odada. Ondan öncesinde de kendi

sembolü olarak öne sürdüğü kuzgunların üzerine altın eritmekte kullanıyordu o odayı. Zavallıcıkları o gördüğün büyükçe tahtalara bağlıyor, daha sonrasında da kafalarından aşağıya kendi sembolü olarak uydurduğu eritilmiş, kaynar konumdaki altınları döküyordu. Sırf ihtişamlı ve güzel görünsünler diye. Sırf onun gözlemcisi olarak duyurduğu varlıklar, ona yakışır olsun diye."

"Peki, kanla yıkanmasının anlamı ne?"

Kadın bir konuya dair pişmanlığını anımsadığını en aptal insanın bile çıkarabileceği şekilde yansıtarak "Ah!" diye yeniden kocaman bir iç geçirdi. "Aslında oradan belliydi, o zamanlardan anlamalıydık bir şeylerin ters gittiğini."

Gözlerini o odadan bir saniye olsun ayırmadan konuşuyordu. İçinde bulunma şanssızlığını tattığı, ne yaparsa yapsın unutamadığı o kızıl karanlığı anımsıyor, içinde boğuluyor gibiydi.

"Kanın saf güzellik getireceğine inanıyordu çünkü. İlk olarak birkaç masum, yavru tavşanla başlamıştı her şey. Ölü hayvan cesetleri bulur olmuştuk çekmecelerinde. Kardeşi Arinna gibi güzel olmayı takıntı hâline getirmişti. Hâlbuki hiçbir zaman anlayamamıştı: Arinna'yı o denli güzel yapan şey nasıl göründüğü değildi, nasıl biri olduğuydu. Hiçbir karşılık beklemeden insanları sevmesi, merhameti, hayata dair tozpembe umutları... Tanrı aşkına! Tek yumurta ikiziydiler. Dış görünüş bakımından ne kadar farklı olabilirlerdi ki?"

Leydi Marcilus'un bir şeyleri gizlediğini hissetmiştim hep ama bütün bunlar çok fazlaydı. Merdivenlerden aşağıya inerken ona karşı kullanmak üzere bulacağımı sandığım kozların hiçbiri, yanından bile geçememişti bu duyduklarımın. Hayal gücümün ne kadar da yetersiz olduğu, bir kere daha vurulmuştu yüzüme. Ancak bunları akıl edemeyecek kadar masum olduğum için seviniyordum. Kendimi zorlayarak gece gündüz düşünsem bile bu tür şeyler gelmezdi aklıma. Hayatımın hiçbir anında bu kadar kötülüğe rastlamamıştım çünkü.

"Ben senin dileğini gerçekleştirdim, bildiğim ne varsa kelimesi kelimesine anlattım sana. Şimdi sıra sende."

"Tabii, ne istiyorsunuz?" diye sordum. Elbette bir karşılığı olacaktı. Bu durumdaki bir insanın karşılık beklememesi tuhaf kaçardı zaten. Bu konumda en minicik yardıma bile ihtiyacı vardı.

"Öldür beni."

İşte bu hariç...!

"Anlayamadım, ne?"

"Doğru duydun, öldür beni. Burada bırakıp beni yeniden ona teslim etme. Kurtar beni bu azaptan, bu işkenceden ve son ver acıma."

"Hayır. Asla. Ben bunu yapamam."

"Ben yaparım."

Marcilus...

Leydi Marcilus her zamanki hiddetiyle mahzenden içeriye girdi. Kadının önüne geçerek onu göremeyeceğim bir şekilde kapattı.

"Bakıyorum da benim çok sevgili minik sırrımı bulmuşsun. İzninle sorabilir miyim, neden bu kadar uzun sürdü?"

"Ne?"

Arkasında sakladığı sağ elini gün yüzüne çıkararak, avucunu açıp elinde bulunan pembe renkteki tozu bana doğru usulca üfledi. Havada umarsızca süzülen her bir toz tanesini soluduktan sonra biraz daha bulanıklaşan görüş açımla beraber, ne olduğunu bile anlayamadan yere yığıldım. Tüm bedenim derin bir karanlığın içine çekiliyordu. Zaman, benim için varlığını yitirmeye başlamıştı. Bakışlarımın her geçen saniye daha da sönüp gittiğini fark ettim. En sonunda tamamen bıraktım kendimi. Hiçliğe doğru uzandım. Belki de başka bir yarın olmayacaktı zaten. Başka bir yarın bulunma-

10. Bölüm
Kraliçe Öldü, Yaşasın Kraliçe!

"Senin krallığının anahtarlarını beğenmiyorum.
Onlar bir zamanlar bana aitti.
Sen, benden yatacak yer isterdin.
Beni kilitledin ve bir şölen düzenledin.
Ve şimdi, bak bana ne yaptırdın."

-Taylor Swift / Look What You Made Me Do

Görüşüm son derece bulanıktı. Muhtemelen yan etkilerini yeni yeni öğrendiğim bayıltma tozundan kaynaklanıyordu bu durum. Göz kapaklarımı çok az kontrol edebiliyor, gözlerimi ağır ağır açabiliyordum fakat kendime geldiğimi hissediyordum. Tıpkı suyun altından yukarıya, yüzeye doğru yükseliyormuş gibi her şey hafif hafif berraklaşıyor, önüme seriliyordu.

Oraya nasıl ulaştığıma dair herhangi bir fikir yürütemiyordum ancak perdesiz, hatta camsız bir pencereden insanın tenine değdiğinde cayır cayır yakan güneşin girdiği, her tarafı eski püskü tahtalarla inşa edilmiş bir evin, daha doğrusu bir harabenin içindeydim. Olduğum yer evimi hatırlatmıştı bana, kendimi tamamıyla evimdeymiş gibi hissedebileceğim bir ortamdı burası. Zamanla kendi evimle buranın arasındaki farkları görecektim tabii.

O daracık odanın ortasında bir kadın vardı. Paslanmış demirleri kendisini ancak tutmuyormuş da ağırlığını birazcık daha verse

ortadan ikiye yarılacakmış gibi duran bir yatağın üzerinde, işkenceler içinde kıvranıyordu. Hemen yanı başında da ellerini sıkıca kavrayarak kendi terinde boğulmasına ramak kalmış, vahim hâlde görünen bir adam bulunmaktaydı. İkisinin hemen önünde ise kadının ıkınması için uğraşan, âdeta dili ağzından fırlayacakmış gibi bağıran bir kadın duruyordu.

Kadın "Ikın, az kaldı," diye bağırdıkça yataktaki kadın daha da tepiniyor, adamın ellerine, uçan balonunu kaçırmaktan korkan bir çocuk gibi çaresizlikle sarılıyordu.

O dakikadan sonra ebe olduğunu anladığım kadın "Geliyor," dedi. Saniyeler sonra ağlaması kulaklarımızda çınlayan bir bebek doğdu. "Gözünüz aydın," dedi ebe. "Bir kızınız oldu."

Yataktaki kadının çığlıkları en sonunda dinmişti. Dünyadaki bütün dertlerinden bir anda arınmış, o zamana kadar içinde çırpındığı tüm endişelerden kurtulmuş gibi tebessüm etti. Ebenin uzattığı bebeği narin bir şekilde kollarına aldı. Hayatında daha önce hiç görmediği hâlde aldığı ilk nefesten beri tanıyormuş gibi hissettiği bebeğini kucakladı. Fakat aradan bir dakika bile geçmemişti ki ne olduğunu çözemediğim bir şekilde yeniden yırtınmaya başladı. Perdesiz pencerelerden içeri dalan güneş, koca bir bulutun arkasında kalmış gibi bir anlığına sönerek ışığını kesti.

Ebe hayretle "Bir tane daha geliyor," dediğinde, anneyle baba hayatlarındaki en karanlık haberi almış gibi birbirine baktı.

"İkiz bebekleriniz olduğunu bilmiyor muydunuz?"

Karısının ellerini bırakıp sessizliğini bozan adam "Nereden bilecektik ki?" dedi. Yakarışı andıran bir çaresizlikle çıkmıştı sesi. "Etrafına, nerede ve nasıl bir yerde olduğuna bir bak. Seni bile zar zor karşılıyorken herhangi bir doktora gidebileceğimiz fikrini sana tam olarak ne verdi?"

Her ne kadar istemeseler de onlar konuşurken, ikinci bebek doğduğu için annesinin üzüldüğünü, anne ve babasına yük olduğunu bilmeden geliyordu. İlk defa bir bebeğin, doğar doğmaz ağlamak için gayet geçerli bir sebebi vardı.

"Öyle görünüyor ki bilmediğiniz tek şey ikiz oldukları değil. Karnınızda mutasyonlu bir bebek taşıdığınızdan da habersiz bir hâlde geçirmişsiniz tüm hamileliğinizi."

Evet, doğan ikinci bebek mutasyonluydu. Neredeyse tüm vücudu kahverengi, büyük ve yoğun lekelerle kaplı çıkmıştı annesinin rahminden. Anne ve babanın suratı şimdi tamamen düşmüş, umutları da ölüme karşı ne kadar direnirlerse direnşinler haftalarca sulanmamış leylaklar gibi solmuştu.

"Bana öyle bakma," diyordu kadın. "Böyle bir şey yapmamı asla bekleyemezsin benden."

"Ne olacak peki Cassandra? Kendimize bile adam akıllı bakamazken iki çocuğun altından nasıl kalkacağız? Hadi ilk çocuğu bilerek yapmadığımız hâlde kabul ettik, ondan da vazgeçemedik ama bu..."

Ben, ebe ve isminin Cassandra olduğunu birkaç saniye önce öğrenmiş olduğum kadın, adamın ağzından çıkacak bir sonraki cümleyi tepkisiz bir şekilde, korku ve aynı zamanda merak içinde bekliyorduk.

"Üstüne üstlük mutasyonlu doğdu. İleride seçmelere sokabilmek gibi bir seçeneğimiz de bulunmayacak yani."

İkinci doğan bebeği henüz kucaklarına bile almamışken böyle şeyleri konuşmaya başlamış olmaları ne kadar rahatsız edici bir vaziyetti. Sahiden biraz abartmıyorlar mıydı? Kimsenin durumu, yeni doğmuş bebeklerini ellerine aldıkları ilk anda böyle bir tartışmanın içine girecek kadar kötü olamazdı, olmamalıydı da.

"Ne yapacağız peki Conrad? Ne istiyorsun benden? Ne yapmamı bekliyorsun?"

Adam öyle deli bakıyordu ki aklımda beliren şeyi yapacak olmalarından korkmaya başlamıştım. Bunu yapmaya cesaret edemezlerdi, öyle değil mi? Akıllarından geçirmiş olmaları bile kabul edilemezdi. Neyse ki kadın da benimle aynı fikirde olmuş olacak ki "Saçmalama, o kadar da değil. Aklından bile geçirme," diyerek adama ağzının payını verdi.

"O zaman sen bir çözüm öner. Benim aklıma bundan başka bir yol gelmiyor çünkü. Elimiz kolumuz bağlandı, görmüyor musun?"

Kadın "Bilmiyorum," dedikten sonra vermesinden çekindiğim yanıttan kaçınarak sustu. "Şu an bilmiyorum ama bir çaresine bakacağım. Fakat şundan emin ol ki kendi canımdan, kendi evladımdan asla vazgeçmeyeceğim."

Bu yaşananlar için öne sürebildiğim tek mantıklı açıklama ise bütün bunların bir rüyadan ibaret olduğuydu. Rüya görüyor olmalıydım. Anımsadığım kadarıyla en son Leydi Marcilus'un üzerimde kullanmış olduğu bayıltma tozu yüzünden derin bir uykuya dalmıştım. Şimdi ise buradaydım. Madem böyle bir rüyanın içindeydim ve öyle görünüyordu ki her şey kontrolümün dışında gerçekleşiyordu, o saatten sonra durumu kabullenerek ayak uydurmaktan başka bir şey düşmezdi bana. Olaylara müdahale edebilecek bir konumda da değildim. Kendimi uyandırabilecek hâlim yoktu ya! Üçüncü kişi olarak herkesten uzakta duruyor, yalnızca yaşanan olayları izlemekle yetiniyordum zira elimden başka bir şey gelmiyordu. Tuhaf bir şekilde dokunabileceğim kadar yakınımda fakat aynı zamanda da bağırsam sesimi duyuramayacağım kadar da uzağımda duruyorlardı.

Olanları benden farksız, dilini yutmuş gibi izleyen ebe kadın, ortamdaki gergin havayı değiştirebilmek ve Cassandra'yla Conrad'ı derin dertlerinden çekip çıkarabilmek adına iç ısıtan bir soruyla

sessizliğini bozdu. Yeni anne ve baba olmuş herkesin duymak isteyeceği, ebeveyn olmanın en eğlenceli ve en zevkli yanlarından birine değindi:

"İsimleri ne olacak?"

İkisi de o ana kadar duydukları endişenin usandıran esaretinden birazcık da olsa koparak heyecanla ebeye baktı. Ancak Cassandra'nın yanıtı belli ki önceden hazırdı. Emin adımlarla yerinden kalkıp, çocuklara doğru yaklaşarak "İlki doğarken odamıza sonu gelmeyecek bir nehir gibi akıyordu güneş, diğeri doğarken ise hava kapandı, bir saniyeliğine de olsa kapkaranlık oldu her yer," dedi.

Hayret etmiştim. Daha birinci çocuğunun kendisine hissettirdiği onca fiziksel acıdan tamamıyla arınamamışken doğmuştu ikinci çocuğu. Fakat kadın öyle bir anda bile ortamdaki hava değişimini fark etmiş, bir de üstüne böyle şiirsel şeyleri düşünebilecek fırsatı elde emişti. Nereden bakılırsa bakılsın ziyadesiyle abartılı ve edebi düşünce biçimi gerçekçilikten bir hayli uzaktı.

"İlk doğanın adı Arinna olacak, diğerinin ise Diana."

Arinna ve Diana mı? Ancak şimdi oturmaya başlamıştı taşlar yerlerine. Rüyamın içinde kalıp, uyanmayarak Leydi Marcilus'tan uzakta, güvende olacağımı zannetmiştim ama yanılmıştım işte.

İkizler. Biri Arinna, diğeri ise Diana...

Leydi Marcilus'a hiç de umduğum gibi öyle uzak değildim. Tam tersi, daha önce hiç olmadığım kadar yakınındaydım onun. Onun ta kendisinde, hayatının içindeydim. Büyük ihtimalle tozun etkisinden istifade edip rüyamın içinde bana hayatını gösteriyor, yaşadıklarını izletmek zorunda bırakarak bir mahkûmdan farksız kılıyordu beni. Öyle görünüyordu ki az önce onun ve kardeşinin doğumuna şahitlik etmiştim. Ellerim kollarım bağlı, başka herhangi bir seçeneğim olmadan, oturup da onun hayatını mı izleyecektim yani şimdi ben?

Leydi Marcilus'un o tozu üfleyip de beni bayılttığı saniyelerde, neler yapabileceği hakkında sonsuz tane olasılık belirmişti kafamda. Ama bu, bana yapabileceği açık ara en zalim şeylerin başında gelirdi büyük ihtimalle. Kadının hakkını vermeliydim; işini gerçekten de iyi biliyordu.

Diana hayal kırıklıklarıyla harmanlanmış hâlde, belki de yaşına göre gereğinden hüzünlü bakışlarla kaplamaları yırtık pırtık olmuş koltukların üzerinde duran elbiselere odaklanmıştı. Kız kardeşine ait olan çeşit çeşit elbise... Çeşit çeşit diyorum fakat koltuğun üzerinde en fazla beş adet elbise duruyordu. İçlerinden bir tanesi öylesine güzel, öylesine farklıydı ki Diana'nın, hayatının o evresine gelene kadar görmüş olduğu hiçbir elbiseye benzemiyordu.

Bu arada evet, bebek değillerdi artık, büyümüşlerdi. Artık bir şeylerin üzerine düşebilecek, sorgulayabilecek ve kendi fikirlerine sahip olabilecek yaşa gelmişti ikisi de.

Anlaşılan rüya âleminde gerçek hayatta işlediğinden farklı işliyordu zaman. Korkutucu bir hâlde, önünü kesemediğiniz bir ışık tanesi kadar da hızlı ilerliyordu. Saniyeler içinde bebekliklerinden genç hâllerine gelmiş, birkaç saniye öncesine kadar doğumlarını izliyorken şimdi bir anda gençliklerine şahitlik etmeye başlamıştım.

Diana'nın başında bostan korkuluğu gibi dikilen annesi Cassandra, "Lütfen artık surat asmayı bırak," diye söylenerek kızının saçlarını usulca tarıyordu. "Bunu neden yaptığımızın farkındasın. O yüzden surat asmayı bırak da kardeşin için biraz sevin. Hiç değilse onun sayesinde, hayalini bile kuramayacağımız bir gelecek için

şans elde edebiliyoruz. İleride bir gün kardeşin kazanırsa bizi şehre yerleştirecekler ve sen de ekmeğini yiyeceksin. Şimdi kıskançlığın sırası değil."

"Kıskanmıyorum. Ben sadece..."

Leydi Marcilus'un gençliğini karşımda görmek bir yana, kadının gençlik zamanlarındaki o toy, tiz sesini duymak bile bir tuhaf geliyordu bana. Hatta herhangi birinin ona Leydi Marcilus demek yerine, bize söylediği ismiyle değil de gerçek ismiyle hitap etmesine, "Diana" demesine dahi alışamıyordum.

Nereden çıkıp geldiğini anlayamadığım babası "Sen sadece bencillik yapıyorsun," dedi. "Kuralları biz koymadık Diana. Farklı olan bazı yanların yüzünden seni okula kabul etmiyor olabilirler, bu onların kaybı ama sen okula gidemiyorsun diye kardeşini de yollamayacak değiliz."

Kardeşi kanepenin üzerindeki okulda giymesi için kendisine alınmış elbiseleri denerken Diana sadece "Peki," diyebildi. Onu bu durumda görmek beni şaşırtıyordu. Saraya geldiğim ilk günden beri dik duruşundan bir an olsun ödün vermeyen, kendinden üst mevkilerdeki insanlara bile boyun eğmeyen kadın, şimdi önümde boynu bükük, çaresiz bir hâlde duruyordu.

O sırada evlerinin kapısı çaldı. Yine perdesiz fakat bu sefer camı olan pencerelerden birine yaklaşan Diana "Daniel geldi," dedi. Ablasına ait elbiselerin yanında duran, paçavraya dönmüş hırkasını kaptığı gibi kapıya yöneldi. Hırkayı giyip, en azından lekelerinin olduğu birkaç yeri (özellikle boynunu) iyice kapadığından emin olup kapıyı açtı. Aklıma başka şeyleri getirecek türden bir heyecanla kocaman gülümseyerek "Daniel!" dedi.

Daniel'ın ağzından çıkan tek şey "Arinna burada mı?" olmuştu. Arinna ise içeriden kaş göz işaretleri yaparak ne cevap vermesi gerektiğini anlatmaya çalışıyordu kardeşine.

"Hayır, yok," dedi Diana.

"Rica etsem donduğunde bu notu ona verir misin?"

"Tabii."

Kapıyı çocuğun suratına sertçe kapatarak, içeri gelip notu kardeşine uzattı. Arinna bir an bile düşünmeden, notu yırtıp yere attı. Diana "Onu neden istemiyorsun?" diye sorduğunda "Belirli bir nedeni yok, istemiyorum işte," diye cevapladı. Ardından da herhangi bir açıklama gereğinde bulunmadan, ruzgâr gibi esip gitti yanımızdan. Giderken de arkasında bıraktığı ruzgâr, yemyeşil yaprakları uçuşturmaya başlamıştı. Bir yılan gibi boşluklara suzulen, dokundukları yerlerden de yaprakların fışkırmasına sebebiyet veren ...

Duvarlara, kanepelere, ayak bastığımız evin betonlarına, kısacası görüş açımdaki her şeye dokunarak bizi yapraklarla kapladı. Birkaç saniye boyunca sarıp sarmaladıktan sonra her şey gözden kayboldu ve o esnada kendimi bambaşka bir yerde, bir ormanda buldum. O yaprakların nereden geldiğini anlamıştım; kalın gövdeli ağaçlarla kaplı, kocaman, yemyeşil bir ormandan. Diana, Arinna, Cassandra ve Arinna'nın arkadaşıyla annesi, ormanın derinliklerine doğru giden uzun bir yolda yürüyüp birbirleriyle sohbet ediyorlardı bu sefer. Diana en öndeydi. Diğerleri ise onu takip ediyordu. Hepsi de Arinna'yla arkadaşını yalnız bırakmak ister gibi davranıyordu. Hatta Cassandra, kızı Diana'nın yanına gelmiş ve "Biz önden gidiyoruz tatlım, sen de kardeşinle arkadaşını biraz yalnız bıraksan olur mu? İleride buluşur, eve döneriz. Arinna'ya göz kulak ol," diyerek bu tahminimi doğrulamıştı.

Diana ne zaman kardeşine dönüp baksa yanındaki çocukla ne kadar samimi ve yakın göründüklerini düşünüyordu. Arinna'nın yanındaki çocuk, klişe aşk romanlarında tasvir edilen anlardan birindeymiş gibi kızın rüzgârda uçuşan saçlarını âdeta havada kapıyor, dokunmaya kıyamıyormuş gibi usulca seviyor, Arinna her ne kadar

kendini geri çekmeye çalışıyormuş gibi gözükse de kızın yanaklarına ulaşarak küçük buseler kondurmak için elinden geleni yapıyordu.

Diana onlara aldırış etmeden aralarındaki farkı açabildiği kadar açmaya başladı. O kadar hızlı adımlarla yürüyordu ki geriye dönüp baktığında ikisinin de epey geride kalmış olduğunu gördü. O esnada kardeşi Arinna'nın şiddetli bir gürültü çıkararak çalılıkların arasından ormanın içindeki büyük gölete düştüğünü duydu. Ne olduğuna, hangi arada böyle bir şey yaşandığına anlam veremeden, basireti bağlanarak birden ne yapacağını şaşırdı. Dakikalardır aralarında açmak için uğraştığı farkı resmen bir saniyede kapatarak, koşa koşa gölete indi. Tek koşan kişi o değildi. Kardeşinin erkek arkadaşı da diğer tarafa, ormanın derinliklerine doğru koşuyor, kısacası kaçıyordu.

Evet, ormanda değildik artık, evlerine dönmüştük. Arinna'nın göle düşmesinin ardından ağaçların arasından bana doğru yaklaşmakta olduğuna denk geldiğim karanlık bir sis bizi alıp götürmüş, matruşka bebekleri gibi teker teker yeniden onların evlerine dizmişti.

Babaları Conrad "Neler oldu?" diye bağırdı. Diana'yla muhatap bile olmuyordu. Adamın yüzü yalnızca Arinna'ya dönüktü.

"Beni öpmeye çalıştı baba. Kalçalarımdan tutup kendine doğru çekti. Yapmamasını söyledim ama dinlemedi. En sonunda da hiçbir şekilde pas vermediğim için beni birdenbire çalılıklardan aşağıya itti. Diana olmasaydı ve beni kurtarmasaydı az daha boğuluyordum."

Arinna sanki kardeşinin onu kurtardığını söylememiş gibi Conrad daha yüksek bir sesle "Arinna'nın başına böyle bir şeyin gelmesine nasıl izin verirsin? Nasıl kardeşini korumazsın?" diye bağırdı. "Hadi itiraf et Diana, kıskançlığından bu olanlara göz yumdun, öyle değil mi?"

"Ne? Çıldırdınız mı siz?"

Bir anlığına benim tanıdığım Leydi Marcilus'a dönüp, etrafına kıvılcımlar saçarak bir hışımla yerinden kalktı Diana. Duvarları titretircesine "Ben olmasaydım öleceğini, onu benim kurtardığımı söylüyor. Siz de hâlâ onu kıskandığımı düşünerek benden şüphe ediyorsunuz. Ben kurtardım onu, ben!" diye bağırdı.

Babası onu duymazlıktan gelerek, başka bir şey söylemeye tenezzül dahi etmeden Arinna'yı da aldığı gibi odanın çıkışına yöneldi. Diana kafasını yerden kaldırarak bir umut annesine baktı. Başka bir şey daha söyleyeceğini, kendisine sarf edilen son cümlenin bu olmayacağını umut ediyordu. Ancak annesi de gözlerini ondan kaçırıp "Kardeşini korumalıydın," diyerek babasının peşinden gitti.

Diana yapayalnız kaldı odada. Kutu kadar küçük bir odaydı ama eminim ki içinde kaybolup gittiği koca bir boşluk gibi gelmişti ona. İşte o koca boşluk, ne kadar kaçmak istese de başaramadığı bir sıcaklığın altında ezilerek, suya dönüşmekte olan bir buz kütlesinden farksız olarak erimeye başlamıştı. Eski ahşap duvarlar kahverengi, bizim gibi onların da hayatlarında parke yüzü görmemiş betonları siyah, odanın geriye kalanını dolduran eşyalar ise kendi renklerinde eriyerek karışıyordu birbirlerine. Bir anda bir renk cümbüşünün içinde yüzer olmuştuk.

Renkler ayaklarımın altından kayarak beni bembeyaz bir arka plana bıraktılar. Fakat yolculuğumuzun bitmediğini, çoktan almaya başlamış oldukları yeni şekillerle bildiriyorlardı bana. Birbirlerinden bir saniye olsun ayrılmayarak, toplu hâlde hareket eden bir kelebek sürüsü gibi bir araya gelip bir çöp konteynerini oluşturmaya başlamışlardı. Onca çeşit renk kaybolmuş, geriye yalnızca tek bir renk sağ kalabilmişti: Gri. Bu çöp konteynerinin önünde, genç bir kız çocuğuyla annesi belirdi yine. Cassandra'yla Diana, yaptıklarına inanamadığım, beni hayal kırıklığına uğratan, fazlasıyla da şaşırtan bir şeyle haşır neşirlerdi. Diana çöpün içine olabildiğince

uzanarak içindekileri didik didik karıştırıyor, annesi de etrafı kolaçan ediyordu.

Bu hayatta en yoksul biziz diye düşünüyordum ama benim ailem bile bu kadar yokluk içinde değildi. Ne kadar fakir bir köyden geliyor olduğumuz da herkesçe bilinirdi ama böylesine bir yoksulluğu ben bile tecrübe etmemiştim. Diana ikinci çocuk olarak doğduğunda, onu neden istemedikleri işte bu manzaranın karşısında aklıma yatıyordu. Empati dahi kuramayacağım kadar durumları yoktu belli ki.

Diana çöpte bulduğu ekmek parçalarından bir tanesini, çöpün yakınında duran kedilerden birine uzatarak kafasını nahifçe okşadı. Annesi bu tatlı anı hiç umursamadan, araya dalıp "Oyalanma, daha bir sürü işimiz var," dedi. Kızının çöpün kenarına atılmış şeker kaplamalı çöreklere, az önceki kedinin ekmek parçasına baktığı gibi odaklandığını görünce, iyice çığırından çıkarak "Seçimlere çok az bir zaman kalmışken o tür zararlı şeyler yemeyi aklından geçirmiyorsundur umarım, değil mi?" diye çemkirdi.

Diana'yı kollarından tutup, yer yer çöpün tozuyla kaplanmış suratını kendisine doğru çevirerek "Ben senin için söylüyorum kızım. Zaten şansının yeterince düşük olacağı bir yere gideceksin. Bir de üzerine az bir vakit kalmışken, kendini iyice salıp olur olmadık şeyler tüketirsen sonu ne senin için ne de bizim için iyi biter," dedi. Bir yandan da kızı çekiştirip çöpün kenarından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Diana birden "Neden?" diye sordu. "Neden beni tuttun?"

"Neyden bahsediyorsun sen?"

"Hiç boşuna numara yapma anne. İkiz çocuk beklemediğinizi, size sürpriz geldiğimi Arinna çoktan anlattı bana."

Kadın verecek bir cevabı olmadığı için Diana'nın ellerini bırakarak sessizce olduğu yere gömülmeyi seçti.

"Keşke beni bıraksaydınız da ölseydim. Zira böyle bir hayatı yaşamaktansa kesinlikle ölmeyi yeğlerdim."

Cassandra böyle bir cümlenin ardından ne söyleyebilirdi ki? Susmaktan başka ne yapabilirdi?

O büyük gün gelip çatmıştı. Hangi yılda düzenlenirse düzenlensin, seçimlerin şimdi olandan hiçbir farkının olmadığının kanıtları çok net bir şekilde önümdeydi. Herkes yine kendi imkânları doğrultusunda olabildikleri en güzel hâlleriyle gelmiş, elbiselerini âdeta bir zırh gibi kuşanmış, geriye kalan tüm boşluklara da sahte mücevherleri takıp takıştırmışlardı.

O günün, benim bulunduğum seçim gününden tek farkı, daha aydınlık bir alanda gerçekleşiyor olmasıydı. Çünkü sarayı çevreleyen o ürkütücü, karanlık dumanlardan, siyah sislerden bu kez eser yoktu. Demek ki bu, Leydi Marcilus'un icat etmiş olduğu bir şeydi. Üstelik malikânenin önündeki heykelin tepesinde hatırladığım gibi Marcilus'un kafası değil, büyük ihtimalle sözünü ettikleri Ferdinand'ın kafası vardı. Leydi Marcilus demek ki sonradan onu da değiştirmişti.

İnsanlar dağın en altından yukarı doğru çıkıp son noktaya ulaştıklarında Diana'yla Arinna'yı inceledim. İnanması ne kadar da zordu. Tepeden tırnağa, göz bebeklerinin rengine kadar aynıydılar. Hayatımda sadece birkaç kez tek yumurta ikizi olan insanlarla karşılaşmıştım ve her seferinde, aynı şekilde etkilemişlerdi beni. Çünkü daima doğanın bir büyüsüymüş gibi ve sanki gerçek olamazmış gibi geliyorlardı bana. Karşıma dikildiklerinde ise olağanüstü

güzellikleri karşısında şapka çıkarmak isteyeceğim bir doğa mucizesi olarak görüyordum onları.

Tepeden tırnağa aynı olduklarını söylüyordum fakat gerçekten de öyle olsaydı muhtemelen böyle bir rüyayı görmek zorunda kalmazdım. Diana kahverengi lekeleri dışında üzerindeki eski püskü, bazı yerlerinde ufak tefek delikler bulunan elbisesiyle de ayrışıyordu kardeşinden. Zira Arinna'nın üzerinde kırmızı, enine siyah çizgilerle kaplı, yüksek dekolteli bir elbise varken ve bu elbise üzerine yorum yapılabilecek bir sürü detay varken Diana'nın elbisesi üzerine tek bir kelime dahi edilemezdi. Bu yalnızca basit, düz, hiçbir esprisi olmayan, pespaye bir elbiseydi.

Rüyanın başından beri denk geldiğim üzere Diana yine yalnızdı ama Arinna'nın kollarında başka bir çocuk arzıendam ediyordu yine. Rüyanın içinde zamanın nasıl ilerlediğine ya da ormanda gerçekleşen o boğulma olayının üzerinden, içerisinde bulunduğumuz noktaya gelene dek ne kadar vakit geçtiğine dair en ufak bir fikrim yoktu fakat yine de Diana'nın kardeşi bana çok hızlı bir kız gibi geliyordu. Ne zaman kendisine yeni bir erkek arkadaş bulmuştu da koluna takıp seçim gününe katılmak üzere yanında getirmişti?

Dağın altındaki oyuğa ilerleyerek sarayın girişine yönlendirilmek üzere sırasıyla mekanizmanın üstüne çıktılar. Ben de hiç vakit kaybetmeden, kendimi aralarında bulduğum boşluğa sıkıştırıp arkalarından gitmeye başladım. Dağın tepesine çıkan cihazı bir kere daha kullanma fikri bile midemi bulandırmaya yetiyordu. İlk seferinde yeterince rahatsız olmuştum ama ne yazık ki bundan başka bir seçeneğim de yoktu.

Sarayın çoğu görevlisi girişin hemen üst katındaki balkonlarda toplanmıştı. İsminin Ferdinand olduğunu düşündüğüm adam hepsinin ortasında yerini almış, Leydi Marcilus'un odasında gördüğüm, tahtı andıran o altın renkli koltuğunun üzerine kurulmuştu. Bir baykuş edasıyla herkese yukarıdan bakıyor, başka hiçbir çaresi olmadığını bilen umutsuz gençlerin çekine çekine saraya girişlerini büyük bir keyifle izliyordu. Büyük ihtimalle eskide kalmış bir gelenekti bu çünkü bizim günümüzde böyle bir şey yaşanmamıştı. Ancak o anlarda başka bir şey daha çarpmıştı gözüme. Üstelik yalnızca benim değil, Diana'nın da ilk andan beri fark ettiği bir şeydi bu.

Ferdinand, içeri akın eden gençlerin neredeyse hepsine göz gezdiriyordu ama içlerinden birine özellikle odaklanmış olduğu, o kadar uzaklıktan bile rahatlıkla anlaşılıyordu. Üstelik aynı şey Arinna için de geçerliydi. Yanında erkek arkadaşı olmasına rağmen kafasını yukarıya doğru kaldırmış, o da tüm dikkatini bakışlarının kesiştiği Ferdinand'a vermişti. Neredeyse gözünü dahi kırpmadan, önüne bile bakmadan yürüyordu.

Arinna, Ferdinand tarafından tepeden tırnağa süzülürken mahzende gördüğüm o yaşlı kadının ilgisi ise Diana'nın üzerindeydi. O da Ferdinand'ın koltuğunun hemen arkasında, olduğu yere çivilenmiş bir hâlde duruyor, insanı rahatsız eden bakışlarıyla Diana'yı gözlemliyordu. Gerçekten de onu mahzende gördüğüm hâlinden çok farklıydı. Anlattığı kadar güzeldi. Tek yumurta ikizi olmaları saraya girdiklerinden beri herkesin ilgisini çekiyordu ve büyük ihtimalle kadının dikkatini çeken de bu olmuştu. Ferdinand'ın da o kadar kişinin içinde ilk olarak Arinna'ya bakması muhtemelen bu yüzdendi. Fakat bakışlarını ondan başka bir yere çevirmemesinin altında bambaşka bir nedenin yattığını hepimiz anlıyorduk.

İçinde bulunduğum rüyanın nasıl işlediğini çözmüş, buna alışmaya başlamıştım. Sahnenin değişme zamanının geldiğini

anlıyordum artık. Görmem gereken şeylerin sonlarına doğru yaklaştığım zaman, tüm bedenimi tam olarak açıklayamayacağım tuhaf bir his kaplıyordu. Tüylerim diken diken oluyor, gözle görülemeyen ufak tefek şeyler sanki cildimde geziniyordu. Bu hissin hemen ardından çevreme bakınca mutlaka olağanüstü bir şeyin oluşmaya başladığını fark ediyor ve olmam gereken bir sonraki sahnede beliriyordum. Galiba bunların sırasını Leydi Marcilus ayarlıyor, bayıltma tozunu nasıl kullanması gerektiğini gerçekten de iyi biliyordu.

Bayıltma tozu demişken şimdi de etrafımdaki her şey toza dönüşmeye başlamıştı. Aklımdan ne geçiyorsa ona benzer bir şey vuku buluyordu anlaşılan. Leydi Marcilus'un kontrol ettiği, kendi hayatını özetlediği bir rüya olabilirdi bu ama günün sonunda, benim kafamda gerçekleşiyordu her şey. Bilinçaltımdan etkilenerek ilerlemesi çok normaldi.

Bahsettiğim toz zerreleri kuvvetli bir fırtınada yağan kar gibi yığınla akarak, önümden geçip gitti. Perdeleri iki yana açılan bir tiyatro sahnesi gibi yeni bir sahneye götürdüler beni. İkiz kız kardeşler bu sefer sarayın koridorundaydı. Yanlarında da Arinna'nın erkek arkadaşı hariç, daha önce hiç görmediğim insanlar vardı. Arinna, koridorlarda ileri geri dolaşarak bekçi köpeği gibi etrafta dolanan Ferdinand'ı her gördüğünde, erkek arkadaşından olabildiğince uzaklaşıyor, adam kaybolunca da yeniden çocuğa sırnaşıyordu.

"Dalmaçya köpeği, hey!" diye içlerinden bir çocuğun bağırdığını duydum. "Dalmaçya köpeğini andırıyorsun, daha önce sana bunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Sen de kahverengi orman ayısına benziyorsun. Peki daha önce sana bunu söyleyen oldu mu hiç?"

Arinna "Diana!" diye bağırarak kardeşini susturmaya çalıştı.

"Ne? O bana istediği her şeyi söylüyor ama!"

Arinna kardeşini kolundan tutup, sürükleyerek çocuklardan uzaklaştırdı. "Hep böyle yapmak zorunda mısın? Declan'ın arkadaşları olduklarını biliyorsun," dedi. Declan dediği kişi sanırım erkek arkadaşıydı. "Beni sürekli zor durumda bırakmandan ve arkadaşlarımla kesintisiz olarak senin hakkında tartışmaktan çok sıkıldım. Seni yalnız bırakmak istemiyorum ama gerçekten beni fazlasıyla zorluyorsun."

Diana kız kardeşinin söylediklerini duymamış gibi hızlıca ona omuz atıp, yanından geçerek yeniden çocukların üzerine doğru gitti. Az önce kilolu olduğunu ima ettiği çocuğa bakarak "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim, Arinna gibi kibar biri olamadığım ve sana gerçekleri söylediğim için. Seni kahverengi orman ayısına benzeterek kahverengi orman ayısına haksızlık ettiğim, koridora adımını attığın anda duvarlardaki şamdanların sarsıldığını düşündüğüm, Arinna da dahil olmak üzere buradaki herkes nefesinin ölü somon balığı gibi koktuğunu bilse de bunu söyleyecek cesareti sadece ben gösterdiğim için. Hepsi için özür dilerim. Dalmaçya köpeğini andırıyor olabilirim ama en azından göbeği neredeyse ayak tırnaklarına değen bir yaban domuzuna benzemiyorum. Ve hiç değilse insanlar bana bir şey söylemek istediğinde benim arkamdan konuşmuyor, suratıma haykırıyor. Bu, senin hiçbir zaman sahip olamayacağın bir lüks."

Başka bir şey söylemeden, arkasını dönüp, boynu dik bir şekilde emin adımlarla ilerleyerek gitti. Tanıdığım kadını en sonunda yavaş yavaş görmeye başlamıştım. O emin adımlar, kim olduğunu belli ediyordu.

Sahne yeniden değişti. Her şey birbirine karışıp, bulanıklaşarak saniyeler içinde yeniden berraklaşıp yerine oturdu. Gece yarısıydı şimdi. Arinna'nın erkek arkadaşı Declan, koridorda Diana'yla fısıldaşarak bir şeyler konuşuyordu. Arinna ise görünürlerde yoktu.

Diana "Nasıl yani, gidiyor musun?" diye sordu.

"Başka çarem yok. Apar topar yolladılar beni, ne olduğunu ben de anlamadım."

"Kimse sebebini söylemedi mi?"

"Hayır. Kovulmam ve sarayı derhâl terk etmem gerektiği dışında kimse bir şey söylemedi."

"Peki ya Arinna, o bilmiyor mu? Neden seni uğurlamaya gelmedi?"

Sevgilisiyle arası bozulmasın diye kendi öz kardeşini karşısına alan Arinna, şimdi de sevgilisinin saraydan kovulduğunu bile bile onu uğurlamaya gelmemişti, öyle mi? Bir yanlışlık olmalıydı.

Declan çantasını alıp saraydan çıktığında, Diana da odasına dönmek üzere yürürken karşısında Arinna'yla Ferdinand'ı buldu. Ferdinand ellerini Arinna'nın omuzlarına koymuş, yaptığından gurur duyduğunu ziyadesiyle belli edecek şekilde gülümsüyordu. Diana ise ona değil, hayal kırıklığıyla yalnızca kardeşine baktı. Arinna "Ne olur benden nefret etme" demek dışında bir şey söyleyemedi.

Her şey yeniden değişti. Kendimi malikânenin başka bir odasında, bir yatakhanede buldum.

"Onu sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum ama bunun sevgiyle alakası yok."

"Peki neyle alakası var Arinna?"

Arinna kardeşinin kollarından nahif bir şekilde kavrayarak onu yatağın üzerine oturttu.

"Beklentilerle alakası var."

"Tanrı aşkına, ne diyorsun sen? Daha düne kadar sırf onunla ya da onun arkadaşlarıyla aran bozulacak diye bana kızıyordun. Şimdi de bana gelmiş, çocuğu saraydan attırdığını söylüyorsun. Bunun karşısında ne gibi bir tepki vermemi bekliyorsun Arinna?"

Cevap veremeyeceğini bildiği için sessizce doğrularak pencereye doğru ilerledi. Muhtemelen Declan'ın gittiğinden emin olmak istiyor, çocuk bahçede ya da sarayın yakınlarındaki herhangi bir yerde mi diye kontrol ediyordu.

"Başka bir seçeneğim varmış gibi konuşmayı bırak Diana. Ya o gidecekti ya da biz. Evlenmek istediğini, benimle birlikte olmak istediğini söyledi bana."

"Sen de buna inandın mı? Biz buraya geleli daha kaç gün oldu? Seni ne zaman evlenmeyi dileyecek kadar tanımış ve sevmiş olabilir?"

"Böyle adamların seni istemesi için tanımasına gerek yoktur. İlk bakışta beğenirlerse sahip olmak isterler, ötesi yok bunun. Sana da ya kabul etmek düşer ya da yok olup gitmek."

"Declan'ı da bu yüzden mi yollattın yani?"

Diana yatağından fırlayarak odanın içinde dört dönmeye başladı. Daha öncesinden de çok kez görme şanssızlığını yaşadığım histerik yürüyüşlerinden birini sergiliyordu. Fakat çok geçmeden kardeşi tarafından durduruldu.

"Ben senin gibi görünmüyorum Diana. Senin aksine benden beklenen bazı şeyler var. Çocukluğumuzdan beri beklentilerini ve umutlarını tamamen bana yüklemiş olan annemle babama gidip sıradan bir çocuk için tüm hayatımızı mahvetmeyi göze aldığımı mı anlatacaktım? Hiçbir şeyi riske atmamak, Ferdinand'ın evlilik teklifini kabul edip, sarayın hanımı olmak varken geleceğimizi bile göremediğim bir çocuk için her şeyden vazgeçmeye değer mi?"

"Bütün mesele bu, öyle değil mi? Bu lanet sarayın hanımı olmak."

Arinna o ana kadar sürdürdüğü suçlu ifadesini bir kenara bırakarak, kaşlarını meydan okurcasına dikleştirdi. Hiç çekinmeden kardeşini köşeye sıkıştırdı ve hafiften korkutucu olmaya başladı.

"Biliyor musun, annemle babam belki de haklıydı. Beni duymayı, anlamayı bilerek istemiyorsun. Bir kere de beni yargılamak yerine arkamda dursan, beni desteklesen olmaz mı? Bir kere de gerçekten bir kardeşim olduğunu hissetsem ve senin tarafından bir saniye de olsa sevildiğimi fark etsem olmaz mı? Çok mu zor bir şey istiyorum Diana?"

Onun bu sorusuna verilecek çok güzel bir cevap vardı ve bunun için herhangi birinin onun kardeşi olmasına da gerek yoktu. Diana söylemeyecekse rüyada olmasaydım konuşmaya dahil olup ben bile söyleyebilirdim ama Arinna ne bana ne de kardeşine fırsat tanımadan hızlı bir şekilde, neredeyse koşar adımlarla odayı terk etti. Ancak yine de kaçamadı bizden. Odayı terk ettiği gibi kendisini başka bir odada, yine bizimle birlikte buldu. Çünkü sahne yeniden allak bullak edilmişti. Yatakhanenin kapısının açmasıyla beraber kapının ardında âdeta bir girdap belirmiş gibi ayaklarım yerden kesilmiş, arkaya doğru uçar vaziyete geçmiştim. Ayaklarım tekrar yere değdiğinde ise kendimi Ferdinad'ın yatak odasında, öyle görünüyordu ki Arinna'nın sahip olmak üzere olduğu odada buldum.

Arinna, Leydi Marcilus'un kendi kendine kavga ederken parçaladığı aynanın karşısındaydı ve Marcilus'un zindana kapattığı kadınla beraber gelinlik denemeleri yapıyordu. Kadının adını hiç kimse telaffuz etmediği için ona sürekli "Leydi Marcilus'un zindana ya da mahzene kapattığı kadın" diyordum. Her seferinde ondan bu şekilde bahsetmek yorucu ve can sıkıcı olmaya başladığı için ona kısaca "mahzen kadın" demeye karar verdim.

Odadaki yatağın üzeri, tek bir boşluk dahi kalmayacak kadar çok gelinlikle doluydu. Arinna içlerinden beğendiklerini seçiyor, ufak kıkırdamalar sergileyerek, hepsini büyük bir memnuniyetle teker teker deniyordu.

Arinna aynadan gülümseyerek "Sence en çok hangisi yakışıyor?" diye sordu. Mahzen kadın çok klişe bir cevap vererek "Size hepsi yakışıyor efendim, hepsinin içinde ayrı bir güzel duruyorsunuz," dedi.

Arinna, kadının bu klişe ama kibar cevabına karşılık ona iyice yaklaşarak ne olduğu ilk başta anlaşılamayacak bir şey söyledi:

"Sana bir şey sormama izin ver: Daha önce hiç evlendin mi?"

"Ha... Hayır."

Hayatı boyunca, belki de kendisine sorulmasından en çok nefret ettiği soruyu duyunca canının sıkkınlığı kadının yüzüne yansımıştı. Arinna yatağın üzerindeki gelinlikleri işaret ederek "Öyleyse içlerinden birini seç," dedi.

"Anlayamadım efendim. Neden?"

"O mutlu gün geldiğin de ki eninde sonunda kapını çalacağına eminim, senin de beğendiğin bir gelinliğin içinde olmanı istiyorum. O yüzden çok konuşma da seç birini, bu bir emirdir."

O sırada, hakkında yavaş yavaş endişelenmeye başladığım Diana odaya girerek "Beni çağırmışsın, ne oldu?" diye sordu. Kafasını kaldırıp, kardeşini gelinliğin içinde görünce "Arinna, muazzam görünüyorsun," diye eklemekten de kendini alıkoyamamıştı.

"Teşekkür ederim, biliyorum."

Mahzen kadın kendisini imalı bakışlarla süzüp, pis pis sırıtırken Diana "Ne oldu? Neden çağırdın beni buraya?" diye sorusunu yineledi.

"Seninle konuşmam gereken önemli bir konu var."

"Nedir?"

"Chester. Hani şu kilosuyla dalga geçip koridorda tartıştığın çocuk."

"Ee, ne olmuş ona?"

"Senin hakkında şikâyette bulunmuş. Declan'ın arkadaşları da ona destek olmuş tabii. Zaten Declan'a yaptıklarımdan dolayı ve Ferdinand'la evleniyorum diye yeterince öfkelilerdi bana. Sinirlerini senden çıkarmışlar işte."

"Ne olacak peki?"

"Normal şartlarda büyük ihtimalle saraydan atılırdın ama ben bir çaresine bakacağım."

Diana içtenlikle gülerek "Beni bunun için mi çağırdın?" dedi. "Bana bunları söylemek zorunda değildin ki Arinna. Madem halledecektin, bana bunu duyurmadan da harekete geçebilirdin. Ama yok, yaptığın iyiliği illaki yüzüme vuracaksın, öyle değil mi?"

Arinna onu duymazlıktan gelip, yanlarındaki mahzen kadına dönerek "Sen de onunla beraber çık Moria," dedi. "Ayakkabılarım gelmiştir artık. Diana'yla birlikte kaldığım eski yatakhaneye git, orada olacaklar."

İlk defa birinin ismini öğrendiğim için bu kadar çok seviniyordum. Şu kadının da ismini telaffuz etmişlerdi ya, bir daha arkama bakmamak üzere o rüyadan uyanabilirdim artık. Fakat rüyanın henüz bitmeyeceği konusunda maalesef emindim.

Moria "Önden buyurun," diyerek Diana'ya yol verdi. Arinna'ya son bir bakış attıktan sonra aşağıya inmek üzere yol aldı.

Düşünmeden edemiyordum; Arinna diğer herkese çok farklı davranırken söz konusu Diana olduğunda bambaşka bir insana dönüşüyordu. Diana hariç herkese karşı korumacı, güler yüzlü ve iltifat eden bir kadınken kardeşine karşı nasıl ve neden böyle davrandığını bir türlü anlamıyordum. Ya Leydi Marcilus bana yaşananları olduğu gibi göstermiyordu ya da bu sadece Arinna'yla alakalıydı. Belki de altında başka bir neden aramamalıydım.

Etrafımız yine dokunduğu her yeri kendinden bir parça hâline getiren siyah dumanlarla kaplanıyordu. Ne olduğunu anlayamadan bizi içine aldı ve sarayın arka bahçesine savurdu. Diana'yı en sonunda kendini daha fazla tutamayıp, ağlarken bulmuştum. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama onu o şekilde görmek içimi parçaladı. O an ona dokunmak, yanında olduğumu hissettirmek istedim. Ancak Moria bunun ne kadar imkânsız olduğunu bana hatırlatıp, varlığı olmayan bir ruhmuşum gibi içimden geçerek Diana'nın yanına oturdu.

Tek bir saniye bile kaybetmeden, direkt konuya girerek "Kardeşiniz," dedi. "Herkesten farklı, özel bir kız. Gülüşü hiç eksik olmayan, etrafındaki herkese neşe saçan, tatlı bir kız. İyi biri."

Buruk bir tebessümle "Öyledir," dedi Diana. "Öyledir."

"Senin tam aksine."

Hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaşan Diana, afallamış bir şekilde başını kadına çevirdi. Kalbinden vurulmuşa dönerek "Anlayamadım, ne?" dedi.

"Gerçekten çok yazık. Tek yumurta ikizi olan iki kız kardeş, birbirinden nasıl bu kadar farklı olabiliyor?"

Diana aynı boş bakışlarla durmaya devam ettiği için Moria ona müsaade etmeden konuşmasını sürdürdü:

"Kardeşine ne denli sorun çıkardığının, ona ne denli yük olduğunun farkında mısın?"

Diana "Benimle nasıl bu şekilde konuşabilirsin?" dedi. Her geçen saniye içine düştüğü hayret daha da derinleşiyor, kendisini daha da tüketiyordu.

Karşısındakini küçük gören Moria, küstah bir tavırla "Ah, hayır! Bana bununla gelemezsin," dedi. "Kız kardeşinin belediye başkanıyla evlenmesinden başka herhangi bir vasfı olmayan birisin sen. Bu

sarayda tek kalma nedenin de bu. Yani kendini sakın Arinna'yla karıştırma. Ben hizmetçisi gibi davranıyor olabilirim çünkü gerçekten de onun hizmetlisiyim. Fakat sana tatlım, istediğimi söyler, istediğim gibi davranırım."

Diana "Orasını göreceğiz," diyerek ayağa kalktı. Arinna'nın odasına çıkmak için saraya girerken Moria arkasından "Hiç boşuna zahmet etme," diye seslendi. "Ne söylersen söyle sana değil, bana inanacaktır. Onun ya da Bay Ferdinand'ın farklı düşündüğünü mü zannediyorsun? Herkes senin hakkında ortak fikirde buluşuyor, herkes gitmeni istiyor. Peki neden biliyor musun?"

Moria ellerini Diana'ya doğru uzatarak kanlar içindeki tavşan cesedini ortaya çıkardı. Doğal olarak neye uğradığını şaşıran Diana "Bu ne?" diye tiz bir sesle bağırdı. Dehşet içinde kalmış, korkudan çenesi titremeye başlamıştı.

"Bir de soruyor musun? Bu ve bunun gibi daha birçok hayvan ölüsünü senin yatağının altında bulduk."

Diana elleriyle ağzını sıkıca kapayıp daha da fena bir şekilde ağlamaya başladı. Gözlerinden sicim gibi akan yaşlara hâkim olamıyor, kafasını sağa sola sallıyordu. Zor çıkan sesiyle "Hayır!" dedi. "Bunu ben yapmadım!"

Moria "Ben niye burada oturup seni dinliyorum ki? Günün sonunda senin sözünün bir önemi olmayacak zaten," diyerek saraya doğru yöneldi. "Bay Ferdinand bu konu hakkında ne karar verecek acaba? Hep birlikte göreceğiz."

Diana'yı yeterince kırmadığını düşünmüş olacak ki gitmeden önce Diana'yı baştan aşağıya son bir kez süzüp "Acıyorum sana," dedi. "İçinin pisliği dışına vurmuş."

Bu sefer doğrudan kızın lekelerine bakıyordu. Elindeki tavşanı köpeğin önüne atar gibi Diana'nın önüne fırlatarak, hışımla saraya girip ardından da kapıyı sertçe kapattı. Diana tavşanın cesedine

çekine çekine yaklaştı. İlk aklına gelen şey üzerinde kendisinin değil de bir başkasının yaptığına dair bir kanıt aramak olmuştu herhâlde zira dikkatle, parmaklarının uçlarıyla dokunarak tavşanı inceliyor, başka bir hayvan tarafından saldırıya uğrayıp uğramadığına dair herhangi bir belirti var mı diye kontrol ediyordu. Onun yerinde ben olsam böyle yapardım çünkü. Hâliyle onun da bunu yaptığını düşünüyordum.

Diana bir anda, tavşana dokunduğunda ellerine bulaşan kanın vücudundaki kahverengi lekeleri, sanki en başından beri hiç orada değillermiş gibi açtığını, âdeta buharlaştırıp uçurduğunu fark etti. Tavşanın cesedine önce parmak uçlarıyla dokunuyorken şimdi bir şey denemek ister gibi elleriyle avuçlamaya başladı. Aynı şeyin yaşanmaya devam ettiğini görünce ne yapacağını şaşırdı. Ellerini hayvanın ölü bedeninin üzerinde gezdirerek, olabildiğince kana buluyor, ardından da bir losyon sürer gibi kollarına sürüyordu. Evet, sonuç harikaydı. Alevle yakılıp, buhar olarak havaya karışmışlar gibi geriye tek bir iz bile kalmayacak şekilde yok oluyordu lekeleri.

Eyvah! İyice kontrolünü kaybediyordu. Gözleri dönmüş gibiydi. Şahit olduğum onca şeyden sonra hiç istemesem de Moria'ya birazcık hak vermiştim. Zira o anlarda akıl sağlığı yerinde olmayan bir deli gibi görünmeye başlamıştı. Histerik hareketleri yüzünden nefes almayı dahi unutmuştu. Ellerini hayvanın karnına, gözlerine, derisinin altına seri bir şekilde sokarak daha fazla kanın çıkmasını sağlıyor, daha sonra da o çıkan kanları bir bir vücuduna yedirerek -tek bir nokta bile kalmayana kadar- bedenini kana buluyordu.

Doğduğundan beri kendisine musallat olan, tüm hayatını etkileyerek onu türlü türlü zorbalığa ve ayrımcılığa uğratan, kendinden nefret ederek taşıdığı tüm lekelerden saniyeler içinde arındı. Bu nasıl bir mutasyondu böyle? Aklım almıyor, kabul etmek istemiyor, gördüklerime zerre kadar inanmıyordum.

O sırada bir ses duyuldu:

"Diana!"

Arinna'dan başkası değildi bu. Öz kardeşinin bir hayvanın kanıyla neredeyse banyo yapmasını izliyordu dehşetle.

Diana panikleyerek "Açıklayabilirim!" dedi.

"Söylenenler doğruymuş yani? Moria gelip yatağının altında hayvan cesetlerini bulduklarını anlattığında inanmadım. Ne olursa olsun benim kardeşim böyle bir şey yapmazdı. Fakat şimdi görüyorum da..."

"Arinna, lütfen açıklamama izin ver."

"Neyi açıklayacaksın Diana? Şu anda kendini savunabilmek için ne söyleyebilirsin ki bana?"

"Kan... Kan bir şekilde lekelerimden kurtulmamı sağlıyor. Bak! Bak, lekesizim. Tek bir lekem bile kalmadı. Ben de güzelim artık, ben de güzelim!"

Konuşurken bir yandan da Arinna'nın üzerine yürüyordu. Ona ne kadar yaklaşırsa Arinna da "Uzak dur benden!" diye bağırarak kardeşinden o kadar uzaklaşıyordu. Büyük ihtimalle hayatı boyunca unutamayacağı bir travmaya şahitlik etmişti. Arkasından bağıran kardeşini kanlar içinde bahçede bırakıp, odasına dönmek üzere koşarak kaçtı.

Sahne yeniden bulanıklaştı. Kendimi kapkaranlık, içinde altın çerçeveli bir ayna hariç hiçbir şey olmayan siyah bir odada buldum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bir an bile sorgulamadan aynaya doğru yürümeye başladım. Penceresi açık bir yerden içeriye giriyormuş gibi çıkmak istediğimde aynanın camı kırılarak parçalara ayrıldı. Bu sefer de başka bir odadaydım. Onca zamandır Leydi Marcilus'un odası olduğunu zannettiğim fakat o anlarda Arinna'nın odası olan yerdeydim.

Arinna saçını yapmış, makyajını tamamlamış, mücevherlerini ise takıp takıştırmıştı. Sahiden de bir içim su gibi görünüyordu ama gelinliğini henüz giymemişti. Gelinlik kırışmaması için özenle, dik bir şekilde yatağının üzerinde duruyordu. Evet, düğün günü gelmişti belli ki.

Diana, kardeşinin giyiniyor olma ihtimaline karşın kapıyı kibarca çalarak içeriye girdi. Onun görevi buydu herhâlde rüyada: Önceden içinde bulunmadığı odalara girmek!

Arinna, kardeşinin içeri girdiğini görünce "Kolyemi takmama yardım eder misin?" dedi.

"Tabii," dedi ve Arinna'nın elindeki kırmızı yakut kolyeyi alıp kardeşinin boynuna taktı. Daha sonra Arinna'yı kendisine doğru çevirip "Güzel kolyeymiş, tıpkı senin gibi. Sen de çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim. Bunu yürekten söylüyorum ki sen de öylesin."

Gözleri doldu. Diana, birinin ona güzel olduğunu söylemesi için hayatı boyunca kim bilir ne kadar beklemişti. Arinna, kardeşini bu kısacık süren mutluluğun içinden çekip çıkararak "Düğün bittikten sonra eşyalarını toplaman gerekiyor. Yarından tezi yok saraydan gidiyorsun," dedi. Diana bu durumla karşı karşıya kalacağının bilincindeydi ama yine de bir umutla "Bir şekilde halledeceğini söylemiştin. Olmadı mı?" diye sordu.

"Halledecektim ama hayvanların kanıyla yıkandığını görünce tahmin edersin ki o iş o kadar da kolay olmadı. Zaten herkes senin hakkında konuşuyor, bir tanesinin şikâyeti bitse diğerininki başlıyordu. Dün de Ferdinand'ın kulağına, yatağının altında bulunan onlarca hayvanın cesedi gitmiş. Üzgünüm ama böyle bir olayın içinden seni ben bile çıkaramam kardeşim. Artık benim de elimden bir şey gelmez."

"Elinden bir şey gelecek olsa uğraşır mıydın ki?"

Arinna elleriyle alkışlar gibi yaparak sert bir şekilde yanındaki masaya vurdu. Ters bir ses tonuyla "İşte tam da bu yüzden gidiyorsun ya saraydan," dedi. "Şu sivri diline hâkim olmayı bilemediğin için gidiyorsun. Senin için yaptığım onca şeyden sonra hâlâ nankörlük edip böyle bir şeyi sormaya cüret ediyorsun."

"Bu zamana kadar benim için ne yaptın ki Arinna? Söylesene, ne yaptın? Sürekli benim iyiliğimi istiyormuş gibi davranmandan bıktım usandım artık. Beni koruduğunu söylediğin insanlar gibi düşündüğünü, arkamdan onlar gibi konuşup yüzüme güldüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Eliyle susması gerektiğini işaret ederek "Daha fazla tartışmaya gerek yok Diana. Odamdan çık lütfen," dedi. Masayla koltuğun arkasındaki büyük pencereyi açarak, derinden bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

Diana kapıya doğru yönelip "Zaten çıkıyordum," dedikten hemen sonra duraksadı çünkü yerde dikkatini çeken bir şey görmüştü. Küçük, noktacık hâlindeki bir kan damlası ve hemen onun üzerinde duran beyaz, bembeyaz bir tüy... Tüyü eline aldı. Gözleri dolmuştu. Çenesi tir tir titreyerek Arinna'ya döndü ve sakin bir ses tonuyla "Bu ne?" diye sordu fakat bu sorunun cevabını öğrenmeye hazırmış gibi görünmüyordu.

Arinna panikle kekelemeye başladı. Bu yaşına kadar kendini savunması gereken bir durumun içinde kalmadığı için kriz anlarında ne yapması gerektiğini bilmiyordu tabii.

"Bir dakika, bir dakika!" dedi Diana. "Sen... O ölü hayvanları yatağımın altına sen mi koydun?"

"Bunun benimle ne ilgisi var? Moria senin ne halt yediğini gösterebilmek için tavşanı yukarıya çıkarıp yanıma getirmişti. O zaman düşmüş olmalı."

"Yalan söyleme Arinna! Kadın hayvanı önüme fırlatıp senin yanına çıktı. Hem tavşan olduğunu nereden biliyorsun? Onu da geçtim, peki neden karşımda kekeliyor, ağlamamak için kendini zor tutuyorsun?"

"Ne cevap vermemi bekliyorsun?"

"Gerçeği itiraf etmeni bekliyorum," dedi Diana. Konuşurken çenesi hâlâ titriyor, daha fazla hâkim olamadığı gözyaşları usulca süzülüp çenesinin altından akıyordu. "Gerçeği bekliyorum. Bir insan neden kardeşinin yatağının altını hayvan cesetleriyle doldurur da saraydan yollamak için ona iftira atar? İşte bunu öğrenmek istiyorum."

Arinna'nın bu kadar ufak bir baskıyla, bu kadar kolay bir şekilde kırılmasını beklemiyordum. Artık kekelemeden "Dediğin gibi saraydan gitmen için yaptım," diyerek gerçeği itiraf etti. "Çünkü sen iyi biri değilsin Diana ve hiçbir zaman da öyle gelmeyeceksin bana. O yüzden gitmen gerekiyor ki ben yoluma rahatça devam edebileyim."

Eteğindeki tüm taşları dökmüştü işte. Artık korkacak veya çekinecek bir şeyi kalmadığı için bu kadar rahat konuşuyor olabilirdi. Sonuçta birkaç dakika sonra sarayın hanımı olacaktı. Diana'dan korkması için bir sebebi yoktu.

"Ben iyi biri değilim, öyle mi? Bunu, kendi öz kardeşine iftira atmak için masum hayvanları öldüren kız mı söylüyor?"

Arinna, sanki yaptığı şeyi biraz olsun hafifletebilecekmiş gibi "Onları tabii ki ben öldürmedim," dedi. "Sarayın etrafı, önüne çıkan ilk şeyi sırf oyun niyetine boğmakla meşgul olan köpeklerle dolu. Ben yalnızca olmam gereken zamanda, olmam gereken yerde bulundum o kadar."

"Yine de onca hayvanı üşenmeden, gocunmadan benim yatağımın altına koymakla uğraştın. Ne fark etti? Hatta dur, tahmin edeyim. Moria sana yardım etti, öyle değil mi? Ona ne yaptığını

bilmiyorum. Kadına beni nasıl anlatıyor, nasıl yansıtıyorsan nedenini anlamadığım bir şekilde benden ölesiye nefret ediyor."

"Hayır, onun hiçbir şeyden haberi yok."

"Hayır, anlamıyorum. Neden bu kadar zahmet ettin? Beni zaten tek kelimenle yollayabilirsin buradan. Sarayın sahibiyle evleneceksin."

"Evlenir evlenmez, gidip öz kardeşimin saraydan gönderilmesini rica etmeyecektim herhâlde! Bu, beni nasıl bir insan gibi gösterirdi farkında mısın?"

"Kendini kötü göstermemek adına beni günah keçisine çevirdin yani?"

"Hayır, hiç de öyle değil. Hayatım boyunca anlattıkları gibi bir insan olmadığına ikna etmeye çalıştım kendimi. Duyduklarımın aksine beni kıskanmadığını görmeye çalıştım yüzünde ama annemle babam haklıydı. Beni hep kendinle kıyasladın ve hiçbir zaman da benim için tam anlamıyla mutlu olmadın. Ne zaman sevinebileceğim bir şey olsa o onaylamayan bakışlarınla hevesimi kursağımda bırakarak hemen seçimlerimi yargıladın. Çünkü bu seninle ilgili, senin nasıl biri olduğunla. O yüzden seni günah keçisine çevirmeme gerek yok Diana. Sen zaten öylesin."

Diana yumruklarını sıkarak, gözlerini kardeşinden kaçırıp "Evet, seni kıskandığım doğru," dedi. İtiraf etmekten kaçınacağı bir şeyi en sonunda kabul etmişti. "Kim kıskanmazdı ki? Benim okula gitme hayallerini kurmadığımı mı sanıyorsun? Sen erkekleri elinin tersiyle iterken âşık olmayı dilemediğimi, güzel elbiselere sahip olmak istemediğimi düşündün hep? Kim koşmaz ki bunların peşinde? Fakat bütün bunlar hiçbir zaman benim için olmadı, bana layık görülmedi. Daima sana bahşedildi bu tür şeyler."

Arınna sinilerine hâkim olamayarak "Bunların hiçbirini ben seçmedim ki!" dedi. "İkiz olmamıza rağmen sen lekelerle doğarken

tertemiz bir ciltle doğmayı ben seçmedim. Bu nedenle sen okula gidemiyorken okula gitmeyi, sana kıyafet alınmıyorken bana kıyafet alınmasını, Ferdinand'ın bana âşık olmasını, bu düzenin böyle ilerlemesini ben istemedim. Bunların hiçbirini ben ayarlamadım. Fakat bana nasıl davranacağını hep sen seçtin Diana.

Bugün, işte buradayız. Bana ve arkadaşlarıma davranış biçimin, dün gördüklerim... Evet, hayvanları yatağının altına ben koymuş olabilirim ama ciltlerini yüzerek kanlarında yıkanmayı sen seçtin. Bu korkunç bir şey ve hiçbir açıklaması yok. Geri dönüşü de olamaz. Bu bile senin nasıl bir insan olduğunu gösteriyor işte."

"Sen benim nasıl bir insan olduğumu nereden bilebilirsin ki?"

Arinna deli gibi bir kahkaha attı ve arkasına dönerek "Nasıl biri olduğundan emin olmasam her şey çok farklı olurdu," dedi. "Saraydan gitmene gerek kalmazdı mesela ve hep beraber uyum içinde yaşardık. Şu beğendiğin kolye var ya, birkaç dakika sonra o kolyeden yüzlerce, hatta binlerce alabilmemi sağlayacak biriyle evleniyorum. Eminim bu da senin değil de benim elde ettiğim bir şey olduğu için özür dilememi beklediğin şeylerden biridir."

Diana'nın ciddi anlamda öfkelendiğine, tırnaklarını geçirdiği ellerini sıkmaktan kanatmaya başladığına şahitlik ediyordum. Anthonios'un ona anahtarı verdiği sahneyi hatırlatmıştı bu bana. Anahtarın nasıl da ellerinde morluk bıraktığını anımsatmıştı.

Arinna "Gitmeden önce son bir şey daha," diyerek sözlerine devam etti. "Hani dün o lanet lekelerinden arındığında artık güzel olduğunu söyledin ya. Üzgünüm ama değilsin Diana ve hiçbir zaman da olmayacaksın. Birkaç gün önceki lekeli görüntünle bugünkü görüntün arasında ufak bir kar tanesi kadar bile fark yok."

Diana daha fazla kendini tutmayarak "Ne diyorsun sen? Ne diyorsun he?" diye bağırarak kardeşinin üzerine doğru yürümeye başladı. İyiden iyiye hatırladığım kadına dönmeye başlamıştı. O öfke

dolu, kıvılcım dolu bakışları nerede görsem tanırdım. Diana'nın içinden yavaş yavaş Leydi Marcilus doğmaya başlamıştı.

"Hiçbir zaman anlamadın, hâlâ da anlamıyorsun. Gerçek güzellik içten gelir. Ne mücevherlerim, ne pek yakında kalmaya başlayacağım şu oda ne de hayatım boyunca benim elde ettiğim ve senin elde edemediğin şeyler... Hiçbiri değil! Senin sahip olamayacağın asıl şey hiçbir zaman iyi biri olamamak! Doğal olarak da güzel bir insan olamayacaksın. Seni hiçbir zaman sevmeyecekler!"

Diana usulca geri çekildi. Ağır hareketlerle üzerini düzelterek kendine gelmeye çalıştı ama yüzündeki soğuk tebessüm varlığını sürdürmeye devam ediyordu. Sonsuz bir kibarlıkla "Haklısın," dedi. "Belki de daha iyi biri olmak için çabalamalıyım. Böylece ben de güzelliği ve sevilmeyi hak edebilirim, öyle değil mi?"

Arinna en sonunda kardeşine biraz olsun ulaştığını zannederek onu onaylarmış gibi memnuniyetle kafasını salladı.

"Hatta daha iyi bir fikrim var," dedi Diana. "Belki de ben, direkt seni olmalıyım."

Diana cümlesini noktaladığı gibi hızlı bir şekilde, tüm kuvvetiyle Arinna'yı aşağıya doğru itti. Dengesini kaybeden Arinna, açık camdan aşağıya düşerken boynundaki yakut kolye perdenin kulpuna takıldı. Ellerini uzattı. Yalvaran yaşlı gözlerle kardeşine baktı ve can havliyle "Diana!" dedi. Onun hakkında her ne düşünmüş, her şeye inanmış olursa olsun böyle bir şey yapacağını ummazdı. Her şey için çok geç olduğunu fark etmiş, geri dönülmez karanlık bir boşluğa girdiğini istemese de kabullenmişti. Çaresizlik kokan, yeni bir şans dileyen, o ana dek hissetmiş olduğu tüm hayal kırıklığından daha da derin bir buruklukla harmanlanmış olan kırık sesiyle son bir kez "Lütfen," dedi.

Diana da kardeşinin gözlerine baktı. İkinci kez düşünmedi. Perdenin kulpuna takılan yakut kolyeyi kopardığı gibi dengesini

tamamen kaybeden kızın aşağıya düşmesini sağladı. Arinna tutunacak başka herhangi bir şey arasa da bulamadığı için acınası bir çaresizlikle savrularak saniyeler içinde gözden kayboldu.

Diana hiçbir tepki vermeden, tek bir kaşı bile oynamadan korkutucu derecedeki soğukkanlılığı ve sakinliğiyle usulca aynanın karşısına geçti. Kardeşinden geriye kalan elindeki yakut kolyeyi ağır hareketlerle boynuna taktı. Bir yandan kolyedeki o devasa kırmızı yakutu okşuyor, bir yandan da boynunda ne kadar güzel durduğuna bakarak aynadaki görüntüsüne tebessüm ediyordu.

O sırada odanın kapısı birdenbire açılarak yaşananlardan sonra Diana'nın belki de görmeyi en son isteyeceği kişi çıktı karşısına: Ferdinand. Eli ayağı titremeye başladı ve dizlerinin bağı çözülerek ne yapacağını şaşırdı. Kontrolünü yitirmemek adına masadan destek alarak öyle ya da böyle ayakta durmaya çalıştı. Adamı gördüğü an başından aşağıya kaynar suların döküldüğüne emindim ama hisseden kişi ben olmadığım için bunu kanıtlayamıyordum. Hiç beklemediği bir anda içine düştüğü derin korku gözlerinden okunmuştu. Oyunu hiç başlamadan hemen oracıkta bitebilirdi ve bu yüzden endişelenmesi çok doğaldı. Fakat Ferdinand tek bir cümlesiyle hiç ummadığı kadar rahatlattı onu:

"Neden hâlâ hazır değilsin Arinna?"

Oturup önceden planlasaydı hiçbir şey bu kadar pürüzsüz ilerleyemezdi herhâlde.

"Şimdi hazırlanıyorum. Birkaç dakika sonra aşağıda olurum hayatım."

"Bu arada, kolyeyi beğendin mi?" diye sordu Ferdinand.

"Bayıldım."

İlk defa bu denli içten gülümserken görüyordum onu. Mutluluğu âdeta gözlerinin içine yansımıştı. Adam başka hiçbir şey demeyip

odadan çıktı. Diana yeniden aynaya döndü. Kendine, lekelerinden arınmış ve artık güzel olan hâline bakıp coşkuyla konuştu:

"Kraliçe öldü, yaşasın kraliçe."

Odanın içinde varlığını sürdüren her şey tek tek patlayıp, pembe gül parçaları olarak havaya savrulmaya başladı. En sonunda Diana'yla beraber görüş açımdaki her şey patladı ve etrafımı pembe gül yapraklarıyla çevrelenmiş bir hâlde buldum. Bütün o yapraklar, düğün geçidinde yürümekte olan Diana ve babasının üzerine dökülerek beni yeni bir yere götürdü.

Koca bir düğün salonundaydık şimdi. Diana'yla babasının yürüdüğü yolun dört tarafı, onlar için tezahürat yapan insanlarla çevriliydi. Geçitte yürüyen Diana'nın üzerine, ellerindeki sepetlerden avuç avuç çıkararak pembe gül yaprakları fırlatıyorlardı. Ferdinand'ın ağzı kulaklarındaydı. Nikâhı kıyacak olan rahibin yanında durmuş, aşk dolu bakışlarla gerçekte Diana olduğunu bilmediği Arinna'ya bakıyordu.

Mutlulukla yürürlerken babası "Kardeşinle konuştun mu?" diyerek yılın sorusunu sordu. "Umarım bir sorun çıkarmamıştır."

Diana "Gitti," diyerek basit bir şekilde cevapladı.

"Kendi öz kardeşinin düğününe kalmadan mı?"

"Lütfen baba, onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

"Evet, sen de haklısın."

Diana birden durdu. Muhtemelen o saatten sonra benim de ona Arinna demeye başlamam gerekiyordu.

"Söyler misin peki, sence Diana nasıl biri? Yani nasıl biriydi?"

"Arinna, şimdi bunun sırası mı kızım? İnsanlar bize bakıyor, yürüsene."

"Bana cevap ver baba. Madem biliyorsun, söyle bana. O nasıl biriydi senin gözünde?"

Ne yapmaya çalıştığını çözememiştim bir an. Bu kadar erken ve kolay kaybetmeyecekti kontrolünü herhâlde.

"Nasıl biri olacak," dedi babası. "Korkunç biriydi. Baksana, kendi kız kardeşinin düğününe bile kalmamış. Açıkçası gittiğine de sevindim. Daha fazla ne sana ne de bize ayak bağı olacak. Gölge dahi etmesin artık, yeter."

"Dışarıda yalnız. Başına bir şey gelirse diye korkmuyor musun?"

Conrad, Diana'nın yanaklarını okşamaya başladı. Gülümseyerek "Ah canım Arinna'm. Yine ona kıyamadın, öyle değil mi? Her zamanki gibi o seni umursamamış ve gitmiş. Ama sen hâlâ onu düşünüyorsun. Hatta vicdanını rahatlatmam için onun ne kadar rezil bir insan olduğunu sana hatırlatmam adına böyle şeyler soruyorsun. Lakin ben senin gibi olamıyorum kızım. Üzgünüm ama ona ne olabileceği zerre kadar umurumda değil. Başına ne gelecekse muhtemelen hak ettiği için gelecektir. Her zaman fazlalıktı; çoktan gitmiş olması gerekiyordu da annenin duygusallığı yüzünden katlanıyorduk ona."

Odasından çıktığı andan beri yüzünden düşmeyen tebessüm bir anda solup gitti. Gözyaşlarının birikmeye başladığını fark edebiliyordum. Tam o esnada ilerlemedikleri için endişelenen bir adam yanlarına gelerek "Leydi Arinna, iyi misiniz efendim?" diye sordu. Elindeki gelin çiçeğiyle adamın omzuna sertçe vurup "Bana Leydi Marcilus diyeceksin seni kalın kafalı herif!" diye bağırdı. Ardından da neredeyse ayak bastığımız yerleri titretecek kadar sert adımlarla yürümeye devam etti. İşte benim bildiğim Marcilus...

Sert adımları, nefret dolu bakışları ve çatık kaşlarıyla yine tüm azametiyle karşımda duruyordu. Ferdinand'a çaktırmamak için suratına yansıttığı, genelde benim üzerimde kullandığı sahte gülümsemesi bile yerini almıştı yüzünde. Evet, her şey tamamdı artık.

Yumuşak ve tatlı ses tonunu bir kenara bırakıp tok, keskin ve öfkeli bir ses tonuyla son bir şey geveledi ağzında. Son bir cümle döküldü o buruk gülümsemesinin ardından:

"Onun, o gölde ölmesine izin vermeliydim."

Böylece her şey bitti. En sonunda uyanabilmiştim sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen rüyadan. Başka birinin, Arinna'nın ya da Diana'nın yatakhanesinde değil. Kendi yatakhanemde, kendi odamda uyanmıştım. Görebildiğim kadarıyla her şey yerli yerindeydi. Herkes, hiçbir şey olmamış gibi mışıl mışıl uyuyor, kim bilir benden farklı ne tür rüyalar görüyordu.

Leydi Marcilus da oradaydı. Kapının hemen önündeydi. Başını duvara yaslamış, öylece bana bakıyordu. İşte o an ona sarılmak, her şeyin geçeceğini, iyi olacağını söylemek istedim. Ama gözümü kırpmadan, boğazına yapışarak onu öldürmek de istedim. İçimde sebebini bilemediğim, güçlü bir bağ vardı ona karşı hissettiğim. Aynı zamanda da ondan ölesiye nefret ediyordum.

Dudaklarını bile kıpırdatmamıştı ama gözlerimin içine bakarak aklımın derinliklerinde benimle konuştu. Son olarak benim de cevabını veremeyeceğim bir soru sordu bana:

"Şimdi anladın mı?"

11. Bölüm
Lanetlilerin Düşüşü

"O yalnızca güzel olmak istiyor,
Fark edilmeden gidiyor, sınır tanımıyor.
Dikkat çekmek için can atıyor, bir imajı övüyor.
Bu yüzden acısını örtmeye, dertlerini kesmeye çalışıyor."

-Alessia Cara / Scars To Your Beautiful

Uyandığım andan itibaren sessizce yatağın içinde kalarak, Leydi Marcilus'un tamamen uzaklaşıp gitmesini bekledim. Bunu beklerken zaman, bana inatmış gibi daha önce hiç olmadığı kadar ağır ilerliyordu. Resmen dakikaları değil, saniyeleri sayar olmuştum. Aslında bu durum işime yaramıyor da değildi zira bu sayede sakin bir kafayla yeterince düşünme fırsatı bulmuştum. Önceden aklıma gelmeyen fikirleri, sonlarının benim için ne kadar kötü bitebileceğine göre karşılaştırarak süzgeçten geçiriyordum. Fakat her biri, aklımda beliren bir önceki fikirden daha riskli, geri dönülemez ve ölümcül kalıyordu. İçlerinden tek bir tanesi bile güvenli değildi benim için.

Beklediğim o yegâne anın hiçbir zaman gelip çatmayacağını fark ettim ve ses çıkarmamak için bir salyangoz gibi ağır hareketlerle yatağımdan ayrıldım. Ufak adımlarla, neredeyse parmaklarımın uçlarında yürüyerek, içerisinde bulunduğumuz günlere rağmen nasıl bu kadar derin uyuduklarını sorguladığım Violet'la Aurora'yı uyandırmak için yanlarına gidip onları dürttüm. Gözlerini açtıklarında beni

görüp durumu hemen anlasınlar diye dudağımın önüne koyduğum işaret parmağımla sessiz olmaları konusunda uyarıda bulundum.

Aurora uyandığı an ne halt ettiğimi merak ederek "Neler oluyor?" diye sordu. Fakat Violet kalktığı gibi peşimize düşmüş, bize hiçbir şey sormamıştı. İkisinin arasındaki fark da buydu ya zaten. Violet'ın vurdumduymaz tavrını bazen sevdiğim de oluyordu.

Diğerlerini uyandırmamak için gerçekten de bir salyangozdan farksız adımlar atarak yatakhaneden dışarı çıktığımız gibi aşağıya doğru koşmaya başladık. Birkaç saniye daha bekleyemeyen Aurora sabırsızlıkla "Ne yapmaya çalıştığını artık anlatacak mısın Victor?" dedi. Biraz daha beklerse başımın etini yemeye devam edecekti.

"Dışarıya çıkınca öğreneceksiniz," diyerek daha fazla soru sormasını engellemeye çalıştım fakat nafile, Aurora susmamakta kararlıydı. Neyse ki Violet "Bütün korumalar nerede?" diye sorup bu mantıksız duruma dikkatimizi çekmişti ki birazcık olsun nefes alabilmiştim. Sahiden de etrafta tek bir tane bile güvenlik görevlisi yoktu. Biz de zaten bu yüzden piknik yapmak üzere gittiğimiz geniş çe bir kırdaymışız gibi özgürce koşuşturuyorduk.

Aurora "Bu işte bir terslik var, kötü bir şeyler oluyor. Hissedebiliyorum," dediğinde ona hemen "Sen daha anlatacaklarımı bekle," diyerek cevap verdim. Hâlbuki kaleden çıkmamıza çok az kalmıştı ama ben yine de biraz sonra anlatacaklarım için onların merakını arttırmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Duyacaklarından sonra ikisi de şaşkınlıktan adlarını unutacaktı. Bu nedenle onları önceden hazırlamaya çalışıyor, anlatacaklarıma son noktayı koyduktan sonra bunu kaldıramayıp bayılırlarsa diye endişeleniyordum.

En nihâyetinde malikhâneden çıkabilmiş, şiddetli bir fırtının habercisi olan öfkeli rüzgârlarla birlikte gelen temiz havayı ciğerlerimize çekebilmiştik. Rüzgârda dalgalanan bayrak seslerinin nereden geldiğini anlamak için kafamı yukarıya doğru kaldırdım.

Oradalardı. Malikânenin çevresini kuşatan dağların birinin en tepesinde, o an yalnızca beş tane sayabildiğim devasa boyutlarda zeplinler vardı. O bayrak sesleri de onlardan geliyordu. Hızla esip kulaklarımızda tiz bir uğultu bırakan rüzgâr, zeplinlerin üzerindeki Leydi Marcilus'un yüzüyle bezenmiş olan bayrakları hareketlendiriyordu.

Aurora "Gecenin bu saatinde bizi uykumuzdan kaldırıp buralara getirtecek kadar önemli ne olabilir?" dedi.

"Venolinler."

"Anlayamadım, ne?"

Sarayın bahçesini baştan sona kaplayan ve ilk gün, bir insanın bahçesinde neden aynı bitkiden bu kadar çok yetiştirdiğini bana sorgulatan venolinlerden bahsediyordum. Hepsi gitmişti. Boş, kuru ve çatlak bir düzlüğe bırakmışlardı yerlerini. Hiçbirinden bir iz yoktu şimdi bu kocaman bahçede.

"Bu kadar çok venolinle ne yapmış olabilirler ki?" dedim. Hâlbuki bunu içimden geçirdiğimi düşünmüştüm.

Violet hemen atlayıp "Marcilus bu; tam olarak ne yapacağına asla akıl sır ermez," dedi. Fazlasıyla yerinde bir tespitte bulunduğu aşikârdı. Sabaha kadar oturup, neden bütün çiçekleri toplattığını düşünüp kafa yorabilirdik ancak muhtemelen yine de Marcilus'un düşüncesiyle çakışan tek bir tane bile açıklama bulamazdık. Ayrıca konumuz ve odaklanmamız gereken şey de bu değildi zaten.

Violet "Sizce yarın kutup ışıklarını buradan görebilir miyiz?" diyerek Aurora'nın da benim de sebebini anlayamadığımız, bize son derece saçma gelen bir soru sordu.

"Bunu da nereden çıkardın? Ne alakası var şimdi?" dedim.

"Şuradaki kopuk kabloları görünce aklıma geldi."

Görünüşe göre malikânenin sağ tarafında duran yer yer elektrik, yer yer de telgraf kablolarıyla kaplı direkten bahsediyordu. Elektrik

direği olduğunu ise üzerinde duran, sarayın içine doğru ilerlediğini rahatlıkla görebileceğimiz büyükçe kablolardan anlayabiliyordum. Bir de aynı kabloların yanında, ortak salonun tavanında da denk geldiğimiz kalın telgraf kabloları vardı. Hoş, günün sonunda ne kablosu oldukları önemli olmayacaktı. Çünkü Violet'ın da dediği gibi yere doğru sarkık olan kısımları ortadan ikiye ayrılarak koparılmış durumdaydı.

Violet küstahça, yüzündeki ukala gülümsemeyle "Büyük ihtimalle sarayı yarınki güneş fırtınasından korumak için kesmişlerdir. Böylece malikânenin elektriğinin neden olmadığı da anlaşıldı. Demek ki tek nedeni, Leydi Marcilus'un dediğinin aksine 'Geçmiş Yıllar' konsepti değilmiş," dedi ve bahsettiği şeyin alakasının ne olduğunu açıklamış oldu.

Doğru! Zamanında, güneş fırtınası gerçekleştiğinde telgraf merkezlerinin patladığını radyodan duymuştum. Unuttuğumu ise ancak şimdi fark edebiliyordumtmiştim. Zaten böyle bir bilgiyi neden aklımda tutmalıydım ki?

"O çok meşhur olan güneş fırtınası yarın mı gerçekleşecek?"

"Sen hiç radyo dinlemez misin?"

"Saraya geldiğimden beri hayır," diyerek usulca cevapladım. Hemen ardından da "Peki kutup ışıkları ne alaka?" diye sordum. Bence milyonluk bir soruydu bu. Diğerlerinin hepsine mantıklı bir yanıt bulmuştu ama bunun, içerisinde bulunduğumuz durumla ne gibi bir ilgisi vardı acaba? Bunu da kolayca açıklayabilecek miydi diye çok merak ediyordum.

O esnada Aurora'nın "Dünyanın belirli başlı yerlerinde, güneş fırtınaları patladıktan sonra kutup ışıkları görülüyor ya. Yarın gerçekleşecek olanın da tarihin en büyük güneş fırtınası hâline geleceği tahmin edildiği için bu kutup ışıklarının bazı kısımlarda değil, dört bir tarafta, her yerde meydana geleceğini öngörüyorlar. Violet da

bundan bahsediyor işte," demesiyle cahilliğimin yine hiç acımadan yüzüme sert bir yumruk olarak çakılması beni biraz bozmuştu. Âdeta morarmış bir sebze gibi öylece kalakalmıştım. Yine Aurora'nın bilgeliği karşısında ezilmiş, bazı konularda ne kadar yetersiz olduğumu yeniden fark etmiştim.

Derhâl konuyu değiştirmek isteyip, işin aslında önemli olan konumuza dönerek "Bırakın şimdi kutup ışıklarını, güneşi ya da çiçekleri. Bizim daha önemli meselelerimiz var; sizi buraya bunları konuşmak için çağırmadım," dedim. Ardından da her şeyi bir an önce göğsümden atmak isteyip, tek bir detayı bile atlamadan, teker teker anlattım.

Aurora "Bu kadının içinde, her zaman dışarıya yansıttığından fazlasını barındırdığını biliyordum," dedi. "Üstelik görünen bile fazlasıyla rahatsız ediciydi."

"Demek ki doğruymuş," dedi Violet. "Bayıltma tozlarını gerçekten de o gün size mutfakta anlattığım gibi beyin yıkamada da kullanıyormuş."

Duyduklarından sonra hiç dehşete düşmemişti Violet. Anlattığım onca şeyin içinden tek bir noktaya takılıp kalmış, haklı çıktığı için sevinmişti. Gözlerinin içi gülüyordu, hatta memnuniyetle kaplı gülümsemesini hiç umursamadan yüzüne de yansıtmıştı.

Kabul etmek istemeyerek "Evet," dedim. "Yalnızca bunlarla da bitmiyor ama. Kadının bu bitkiyi kullandığına inandığım bir yer daha var."

İkisi de bana iyice yaklaştı. Kulaklarını dört açmış, merak içinde beni dinlediklerini yüzlerindeki heyecandan anlayabiliyordum. Son birkaç dakikadır tahmin bile edemeyecekleri şeyler söyleyerek onları şaşırtmakta bir hayli başarılı olmuştum. Bir şey anlatmaya başlamış ve birkaç saniye sonrasında ağzımdan döküleceklerin nasıl

devam edeceğini asla kestirememiş, her seferinde beklediğim tepkilerden fazlasına şahit olmuştum.

"Marcilus'un Xavier'ın da beynini yıkadığına inanıyorum."

"Neden?"

"Beni öldürmesi için."

Aurora sertçe "Saçmalama, bunu da nereden çıkardın" diyerek ani bir tepki gösterdi. Söyleyeceklerimi hemen kabul edip bir kenara çekilmesini beklememiştim tabii ama bu kadar tepki göstereceğini de düşünmemiştim. Bir an irkilerek geriye doğru sektiğimi fark ettim.

"Neden böyle bir şey yapmak istesin ki? Sen seçimlerde birinci oldun. Böylesine değerli birini kaybetmeyi riske atmaz. Atsa bile bu derece göz önünde bulunan biriyle yapmayacaktır bunu."

Aurora her zamanki gibi zekâsını konuşturuyordu. Yalnız atladığı birkaç ufak nokta vardı ki ben de zaten onları aydınlatmak için oradaydım.

Hiç vakit kaybetmeden "Birinciliğimi onun ayarlamadığından da şüpheliyim. Gerçek bile olsa fark etmez," diyerek açıklamaya koyuldum. "Her türlü kaybetti zaten. Siz de gördünüz; bu sene çok fazla bogart katılımı olduğu için kazananlarının sayısı diğer köylere göre az kaldı. O yüzden birincisinin başına ne geldiği ya da kaç tane kazananının çıkacağı bir şeyi değiştirmez. Ayrıca senin bu söylediklerinin hepsinin o da farkında. Göz önünde bulunduğum için kirli işlerini Xavier'a yaptırmak istedi."

Violet da "Evet," diyerek bana katıldı. "Eğer sonradan senden kurtulmayı planlamıyor olsa neden kendini sana bu kadar açsın? Neden bütün sırlarını, bütün geçmişini bu denli ileri giderek sana anlatsın veya göstersin?"

Sürekli etrafımızdaki tek zeki Aurora'ymış gibi konuşup duruyordum ancak Violet'a da bu konuda haksızlık etmemek gerekiyordu.

Aurora "Peki nereden vardın bu kanıya?" diye sordu. Bunun yanıtını da hiçbir şeyi atlamayıp, anlatarak verdim. Xavier'in Marcılus'un odasından çıkarken tuhaf hareketler sergilediğini, salonda bana yönelttiği silahı daha önceden Marcilus'un odasında gördüğümü ...

Violet "Şimdi anlaşıldı," dedi ve en başından beri bunu söyleyeceğimi biliyormuş gibi hiç şaşırmadı. "Zaten çocuğun hareketlerinden belliydi. O gün gerçekten de bir tuhaftı Xavier. Yürüyen ölü gibiydi. Her zamankinden daha aptal ve daha embesil görünüyordu."

İyi ki Violet'ı da uyandırıp yanımızda getirmiştim. Söylediğim her şeyi sanki en başından ona haber vermişim gibi onaylıyor, ne desem hemen arkamda duruyordu. Aurora'yı ikna etme konusunda benden daha iyi bir iş çıkardığı kesindi. Kıza "Ne yapmayı planlıyorsun peki?" diye sormaktan başka bir şey bırakmamıştı.

"Bilmiyorum, bir şeyler var aklımda ama-"

Violet bir anda lafımı keserek parmağıyla ağzımı kapattı. Diğer işaret parmağıyla da sarayın çatısını gösteriyordu. Aurora'yla aynı anda o tarafa döndük ve sessizce ne olduğunu anlamaya çalıştık. Leydi Marcilus'un altın kuzgunlarından biri çatıya tünemişti. Dikkatimizi ona verdiğimiz an, âdeta orada olmaması gerektiğini bilip de gizlenen bir insan gibi fark edildiğini anlayıp, kanatlanarak gözden kayboldu.

Aurora "Çatının altına doğru ilerleyin, orada konuşalım," dedi.

Parmak uçlarımızda yürüyüp çatının alt tarafına geçtik. Bizi burada herhangi bir kuş türü de dahil olmak üzere hiçbir göz göremezdi.

"Hah, ne diyordun?" dedi Violet.

"Onu öldürmek zorunda kalabileceğimi söylüyordum."

Tam da ondan beklenebileceği üzere hayret etmediğini belli edip tepkisiz kaldı. Aurora ise kontrolünü kaybetmeye başlamıştı.

"Sen aklını mı yitirdin Victor? Yıllardır âdeta bir kraliçe gibi yaşamış, bizim haberimiz olmadan bir dağın tepesine kendi çapında bir krallık kurmuş, görevinde yüzlerce muhafızın çalıştığı, çoğunluk tarafından ilah gibi görülen birini sen mi öldürecek, sen mi alt edeceksin?"

"Elimden geleni yapacağım," dedim. "İş artık bit ya da bitir hâline gelmiş durumda Aurora, farkında değil misin? Az önce anlattığım gibi Xavier aracılığıyla beni çoktan bir kez öldürmeye çalıştı ve siz de biliyorsunuz ki bir kere yapan, bir daha yapar. Kim bilir ne zaman kendimi yine öyle bir durumun içinde bulacağım. Sürekli bir sonraki an ne zaman gelebilir diye kollayarak, tetikte durarak devam edemem ki hayatıma.

Ayrıca o gün Xavier'ın sevgilisi koşmasaydı ya da sen olmasaydın benim için çocuğu durduran kim veya ne olacaktı? Beni kurtarabilecek birileri bulunmasaydı yanımda, o sahneden sağ çıkabilecek miydim? Her zaman günü kurtarmak için birileri atılmayacak ki önüme. Sürekli buna güvenerek de hareket edemem zaten. İnsanların benim için kendini feda etmeye kalkmasına göz yumamam. Daha fazla ne sizi riske atabilirim ne de kendimi. O kadın bir şekilde durdurulmak zorunda."

"Ne yalan söyleyeyim, benim yerime böyle bir şeye ilk sen cesaret ettiğin için bir bakıma seni kıskanıyorum. Sizden çok daha uzun bir zamandır buradayım ve sizden çok daha fazla tiksiniyorum ondan. Bir de üstüne şimdi bunları duyunca o cadıyı öldürebilmeyi ben isterdim."

Dürüst olmak gerekirse o saniyelerde Violet'ın ne söylediğini duymuyor, pek de umursamıyordum. Çünkü benim kulaklarım hâlâ Aurora'daydı. Ben ona bakıyordum, o da bana. Fakat ikimiz de hiçbir şey söylemiyorduk. En sonunda başarmıştım. Görünen o ki en sonunda onu ikna edebilmiş, susturabilmiştim. Ancak şimdi de bir şey demesi için can attığım bir noktadaydım. Heyecanla kızın dudaklarından dökülecek bir sonraki cümleyi bekliyordum. Ne diyeceğini merak ediyordum zira tanıdığım en zeki ve en bilge insanlardan biriydi o. Beni, bizi böyle bir durumdan kurtarabilmek adına bir seçenek, bir çözüm yolu bulabilecek mi diye belki de umut ediyordum. Ben de farkındaydım ki bahsettiğim yola girersem bir daha geri dönüşü asla olmayacaktı. Beni bir şekilde o yoldan çıkarabilmesini, elimi tutup geri çekebilmesini diliyordum galiba. Fakat hiçbir şey söylemeyip, susmaya devam ederek sessizliğini sürdürdü. Zira gerçekler apaçık ortadaydı. Arkasına sığınabileceğimiz, bizleri etrafımızdaki umut yoksunu ortamdan kurtarabilecek herhangi bir kelime varlığını sürdürmüyordu zihnimizde.

En sonunda çaresizlikle Violet'a dönüp "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" dedi.

"Tabii. Siz aşk kuşlarını biraz yalnız bırakayım."

Aurora da ben de afallamıştık. Bir an kafamızın içinde sanki şimşekler çakmıştı. Zaten neredeyse gerçek anlamda da şimşekler çakmaya başlayacaktı birazdan. Rüzgâr da iyice hızlanmış, sarayın etrafını saran karanlık dumanların arasından yer yer görebildiğimiz nemli bulutlar iyice tepemize çullanmıştı. Yağmur bulutları öyle hızlı akıp gidiyordu ki böyle bir şeyi nasıl söyleyebileceğine ikimizin de anlam veremediği Violet'ın son cümlesi, normal bir hava koşulu altında bir kere yankılanabilecekken, iradesi altında bizi sürükleyen rüzgâr dolayısıyla kulaklarımızda defalarca yankılanmıştı.

Her seferinde daha da kızarmış, daha da utanmıştık birbirimizden. Şimdi ise az öncekinin tam tersine ne ben ona bakabiliyordum ne de o bana.

Aurora "Yapma bunu Victor," dedi kırık bir ses tonuyla. Kelimeler o kıpkırmızı dudaklarının arasından zar zor çıkmıştı. "Mutlaka başka bir çaresi olmalı. Gerekirse üçümüz birlikte bir plan kurarız ama yeter ki bunu yapma. Beni yalnız bırakma."

Gözleri yavaştan dolmaya başlamıştı. Suratıma bakamıyor, görünmez bir duvarın ardına gizlenmeye çalışıyordu sanki.

"Onun gibi bir kadından kolay kolay kurtulamayacağının sen de farkındasın. Böylesine tehlikeli bir şeyi durduğun yerden söylemek çok basit. Fakat uygulamaya koyduğunda sürecin hiç de umduğun gibi ilerlemeyeceğini, öyle bir yola girersen sonunun nereye varacağını ikimiz de gayet iyi biliyoruz. Kendini ya da en azından beni kandırma. Her şey olduğu hâliyle yeterince canımı yakıyor zaten."

"En azından seni riske atmamış olacağım," dedim. "O gün ne yaptığını görmediğimi mi sanıyorsun Aurora? Xavier bana silahı doğrulttuğunda, hayatın pahasına da olsa beni korumak için çocuğun önüne atıldığını fark etmedim mi ben? Bana bir şey olsa bile hiç değilse bir daha böyle pervasızca bir hareket yapmana sebebiyet verecek birisi kalmamış olacak hayatında. En azından şimdilik."

En sonunda yeniden yüzünü bana çevirebilmişti. Yine aynı kırgınlıkla "Sen olmadıktan sonra ne fark eder ki?" dedi. "Buraya gelirken bir bakıma rahattım Victor. Çünkü tanıdığım biriyle aynı ortamda bulunacağımın bilincindeydim, yani seninle. Sende her zaman beni rahatlatan, tam olarak ne olduğunu kendime dahi açıklayamadığım, adını koyamadığım bir şey vardı. Babamın saatini verirken de söylediğim gibi nedenini çözemiyorum ama senin yanındayken kendimi tuhaf bir şekilde, hiç olmadığım kadar güvende

hissediyorum. Böylesine lanet bir yerdeyken bile. Sanki bir umut varmış gibi..."

Saçlarına uzandım. Ellerimi usulca saçlarının arasından boynuna doğru götürdüm ve daha sonra parmak uçlarımla omuzlarını okşamaya başladım.

"Ben de seninle beraber burada olacağım için mutluydum. Kulağa belki de fazlasıyla bencilce gelecek ama kaybedeceksem birlikte kaybetmeyi, kazanacaksam da birlikte kazanmayı istedim. Köye döneceksem seninle dönmek, şehre gideceksem seninle gitmek... Çünkü ben de buraya geleceğimiz zamanları düşünürken, kendime seninle aynı grubun içinde olacağımızı hatırlatıp rahatlıyordum. Sen nerede olursan ol, aynı rahatlığın benimle beraber geleceğini de biliyordum."

Güldü. Yavaş yavaş kendine geliyordu. En sonunda gerginlik veya çekingenlik dışında başka bir şey yansıtabilmişti o güzel yüzüne.

"İşte, önemli olan da bu zaten," diyerek sözlerime kaldığım yerden devam ettim. "Eğer kazanırsam hepimiz kazanacağız fakat kaybedersem yalnızca ben kaybedeceğim. Bütün sevdiklerim ve sen yaşayacaksınız. Annen, baban ve diğer tüm sevdiklerin de seni hâlâ orada bekliyor olacaklar."

İnsanın kalbine dokunan bir ses tonuyla "Hayır, kaybedersen ben de sevdiğim bir kişiyi kaybedeceğim," dedi. "Çünkü... Çünkü seni sev-"

Bu cesareti nasıl bulduğumu bilmiyorum ama sözlerini bitirmesine izin vermeden, daha fazla dayanamayarak, kontrolümü tamamen kaybederek Aurora'nın dudaklarına yapıştım. Onun da dediği gibi madem bu birbirimizi gördüğümüz son anlar olabilirdi, o zaman bunu yapmak için başka bir fırsatım da olmayabilirdi. Oturup da ölmeden önce neler yapmam gerektiğini listelememiştim ama

şimdi fark edip iliklerime kadar hissediyordum ki onu öpmek, kesinlikle bu listenin en başında yer alırdı. Ayrıca küçüklüğümden beri tanıdığım o inatçı, dediğim dedik, burnu havada olan kız hislerini kabul edip üstüne bunu benden önce itiraf edebilmişse bir sonraki hamleyi yapmak mutlaka bana yakışırdı.

Nerede olduğumuzu unutmuştum. Onun dudaklarını kendi dudaklarımda hissederken geçen her saniye yeryüzü ayaklarımın altından kayıp gidiyor, bizi pençelerinin arasına almış karanlık dağılıyor gibiydi. Etraf sessizleşiyor, öfkeyle kasıp kavrulan hava sakinleşiyor, zaman duruyordu. Saf, masum, bembeyaz bir hiçliğin içinde yalnızca ikimiz kalıyorduk sanki. Sadece o ve ben. Birbirimize sıkıca sarılmış hâlde bağımızı ve benliğimizi her şeyden kesiyorduk. Yalnızca bizim nefes aldığımız bir yerde, birlikte olalım istiyorduk.

Hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir duyguyu, bir mutluluğu tadıyordum. O anın bitmesini hiç istemediğim için kendimi yavaş hareketlerle geri çektim çünkü yanından ayrılmadan önce yapmam gereken bir şey daha vardı.

Parıl parıl parlayan o tertemiz gözlerine kenetlenip, onu gördüğüm ilk günden beri söylemeyi dilediğim şeyi en sonunda dile getirmek için ağzımı açarak "Ben de seni sev-" diyordum ki duymayı en son dahi istemeyeceğim o sesle benim de cümlem yarıda kesildi.

"Ah, ne kadar da dokunaklı."

Sarayın kapıları gürültüyle açılıp, her zamanki gibi ayak bastığımız toprakları sarsarak malikânenin duvarlarına sertçe çarptı. Nerede olduğumuz zalimce hatırlatılmış, kendimizi ait hissettiğimiz o bembeyaz yerden bir çırpıda çekip çıkarılarak yeniden şatonun önüne doğru fırlatılmıştık. Tenimiz birbirine temas etmeyi kestiğinde kendimizi yine aynı karanlığın içinde bulduk. Kapının önünde, omzunda altın kuzgunuyla, elindeki simsiyah dantelli şemsiyesi ve kafasına geçirdiği İtalyan şapkasıyla Leydi Marcilus göründü.

"Sanıyorum ki daha klişe olamazdınız. Bu tür sahneler yalnızca aşk romanlarında yaşanıyor zannederdim ama gözümle göreceğim kadar safları da varmış. Tam anlamıyla midemi bulandırıyorsunuz."

Violet sanki o andan sonra daha büyük bir tehlike olduğunu fark etmiş gibi "Kaçın!" diye bağırarak kendince bizi uyarmaya çalıştı. Aurora'nın kolundan tuttuğum gibi topuklamaya koyulmuştuk ki Leydi Marcilus kollarını bize doğru uzattığı anda kadının bileklerinden fışkıran kalın zincirler bedenimizi kıstırdı ve hareket kabiliyetimizi tamamıyla kaybettik. Üstelik bu zincirler daha öncesinde görme şanssızlığını yaşadığım, sıradan muhafızların bileklerinden çıkanlara göre çok farklıydı. Uçlarındaki kıskaçların dokundukları bölgelerden başka başka zincirler fırlıyor, birkaç saniye içerisinde insanın bedeni tepeden tırnağa zincirlerle kaplanmış, onlara dolanmış oluyordu.

"Nereye gittiğinizi zannediyorsunuz? Hâlbuki daha Victor'ın birinciliğini kutlayacaktık."

Marcilus hakkında bilinmesi gereken bir diğer şey; karşısındakini her zaman küçük gören, alaycı bir ifadeyle konuşuyor olmasıydı. Nefes alıp verdiği her dakika, karşısında kim dikiliyorsa dikilsin onu tahrik etmek için uğraşıyordu sanki.

Violet ayaklarının altında bulduğu büyükçe bir taşı Marcilus'un kafasına doğru fırlatıp "Arkadaşlarımı artık rahat bırak kaltak!" diye haykırdı. Taş Marcilus'un sağ tarafına sertçe çarpmıştı. Akan kan kadının ters taktığı İtalyan şapkasının altından alnına doğru ağır ağır süzüldü.

Marcilus "Muhafızlar!" diye bağırdığında kapıdan iki tanesi çıkageldi.

Şaşkınlığıma engel olamayarak "Nasıl olur?" dedim.

Marcilus "Salondaki alevleri söndürmenin günler süreceğini sanmıyordun herhâlde değil mi?" diye gayet mantıklı bir şekilde

karşılık vererek çenemi kapattı. Ardından muhafızlara yakalattığı Violet'ı yanımıza getirtti ve bana doğru dönüp sitemkâr bir tavırla konuşmaya başladı:

"Hiç kimseye değil, içimi sana açtım. Kimsenin bilmediği, bilseler bile ağızlarını açıp da yüksek sesle dile getirmeye cüret edemeyeceği geçmişimi sana gösterdim. Karşılığı bu mu olacaktı?"

"Neden bana gösterdin?" dedim aynı sitemle. "Neden? Senden asla böyle bir şey istemedim ve beklemedim. Moria'nın anlattığı gibi bilseydim seni ne fark edecekti ki? Senin hakkında nasıl düşündüğümün ne önemi olacaktı?"

Madem ayağımıza kadar gelmiş ve belli ki konuştuğumuz her şeyi duymuştu. O saatten sonra daha fazla kaçmanın bir anlamı yoktu. Zaten istesek de bu eylemi gerçekleştirebilecek bir durumda değildik artık. O zaman aklımda kalanları sormak için de bundan daha mükemmel bir zaman bulamayacaktım. Her ne olacaksa bari bir şeyleri öğrendikten sonra olsun diye düşünerek, hiç susmadan yüzleşecektim onunla.

"Çünkü beni anlayabileceğini ummuştum," dedi. Üstelik sanki bir kuklaymışız gibi kontrolümüzü kara zincirleriyle eline almışken onunla empati kurabilecekmişiz gibi dokunaklı bir ses tonuyla söylemişti bunu.

"Seni anlamak mı? Beni öldürmeye çalışan, kendi öz kardeşinin ise sahiden canına kıyan birini nasıl anlayabilirim?"

"Şahitlik ettiğin onca şeyden sonra bunu hâlâ nasıl söyleyebilirsin?" diye bağırdığında yeterince dramatik olacak şekilde aynı anda bir şimşek gürültü sardı çevremizi.

"Başka çaremin kalmadığını görmedin mi? Nasıl ki sen benim hayatıma son vermek için planlar yapıyorsan o zamanlar ben de aynı durumdaydım. Ya o beni sürgün edip ölüme terk edecekti ya da ben

onun hayatını alacaktım ellerinden. Görüyorsun ya, hep dediğim gibi sen ve ben, o kadar da farklı değiliz aslında birbirimizden."

Korumalarından birisi, kadının çenesinden aşağı süzülen kanlar için mendil uzatmaktaydı ki Marcilus bunu reddetti. Nedenini ise tabii ki tahmin edebiliyordum.

O sırada Violet aptal cesareti göstererek, tutması gereken çenesini tutamayıp "Hadi diyelim öyle olsun," dedi ve doğru bir noktaya yanlış bir zamanda parmak basarak "Hadi diyelim gerçekten başka bir çaren kalmadığı için kıydın kendi öz kardeşinin canına. Peki ya Victor'ın bahsettiği mahzendeki o kadın?" diye sordu. "Kadını yıllarca bir odaya kapatıp işkence etmişsin. Sırf daha fazla canını yakabilmek, acı çektirebilmek için yaşatmışsın kadını. Buna ne diyeceksin peki? Bu sefer bahanen ne?"

"Ne diyecek, hiçbir şey diyemez."

Vücuduna dolanmış esaretin arasından kafasını kaldırdı Aurora. Leydi Marcilus'un gözlerinin ta içine bakarak o da katıldı kadının dikine gitme seansımıza.

"Diyemezsin! Diğer her şeye bir neden bulabilirsin ama buna asla. Bu tamamen seninle ilgili çünkü. Senin nasıl biri olduğunla ilgili."

Bunlar daha önceden duyduğu şeylerdi Marcilus'un. Ruhuna işlemiş, onu en derininden, çekirdeğinden etkilemiş cümlelerdi.

"Kendini haksızlığa uğramış biri gibi gösteriyorsun ama senin gerçekte ne olduğunu hepimiz biliyoruz. O yüzden konuşma da uygulamaya geç. Kız kardeşine yaptığın gibi hepimizi öldür de bu iş burada bitsin."

Aurora'nın ne yapmaya çalıştığı belliydi. Normalde duygularına yenik düşerek karşısındakini tahrik edecek, umarsızca meydan okuyacak biri değildi o. Bu yüzden Marcilus'a kafa tutmaya başladığı

an şaşırıp ne yapmak istediğini sorgulamıştım fakat niyetinin ne olduğunu şimdi anlıyordum. Kadının kanına girerek, onu yeterince öfkelendirip bize zarar verecekse de hepimize birden vermesini sağlamaya çalışıyordu. Kadının sakinleştikten sonra sadece birimizi cezalandırmaması için kontrolünü tamamen kaybettirerek hepimizi öldürtmeye çalışıyordu. Az önce de söylediği gibi birimizi kaybetmenin acısını yaşamak yerine bizimle beraber yitip gitmeyi seçiyordu. Fakat bir şeyi maalesef atlıyordu: Bir akrebe zehir satamazdınız.

"Yalnız senin dediğin gibi şu an hepinizi ortadan kaldırmak, biraz fazla merhametli bir davranış olur tatlım. Aklımda çok daha yaratıcı çözümler var."

En sonunda kendimi tutamayarak "Ne yapacaksan yap!" diye bağırdım. "Bizi de mi Moria gibi mahzene kapatıp süründüreceksin? Bizi de mi işkenceler içinde yaşayıp ölmek için yalvaracağımız bir hayata mahkûm edeceksin?"

Yanaklarımı kavrayıp yüzümü avuçlarının içine aldı. Sakin bir sesle "Görüyor musunuz?" dedi. "Zeki arkadaşınız benim yerime düşünüp akıbetinizi belirliyor."

Aynı şeyi, her defasında farklı bir anlam kazanıyormuş gibi üst üste tekrar ederek "İstediğin yap!" dedim. "Hayatın boyunca hiçbir zaman sevilmemişsin. Hiçbir zaman arkadaşın olmamış. Kardeşin bile nefret etmiş senden. Bunlar için üzgünüm, sahiden üzgünüm. Böyle şeyleri yaşamadığın için nasıl güzel ve kıymetli bir his olduğunu bilemeyebilirsin ama arkadaşlık, dostluk, kardeşlik ve gerçek sevgi... Bunlar öldürsen de süründürsen de asla yok edemeyeceğin şeyler."

Odaklanıp gözlerini bana dikti. Bir kelime daha söylemeye cüret etmem için âdeta bana meydan okuyordu. Daha fazla ileriye gidecek cesaretimin olup olmadığını sorgulayarak beni zorluyor, sınırlarımı ne kadar aşabileceğimi merak ediyordu. Ama korkmuyordum

ve susmaya hiç mi hiç niyetim yoktu. Durduramıyordum kendimi; hissettiğim yoğun duygular bedenimin kontrolünü ele geçirmiş gibiydi. Günlerdir bunları söylemek için fırsat kolluyormuşum gibi içimdeki her şeyi döküyordum.

"Nefret ise bambaşka bir şey. Sen ilk önce kendini sevmiyor, kendinden nefret ediyorsun. Bu yüzden acıyorum sana. Hayatı kendine düşman edinmişsin ve bu, asla kazanamayacağın bir savaş."

Ona hiç kimsenin ne derse desin kolay kolay ulaşamayacağını düşünüyordum hep. Fakat ağzımdan çıkan her bir kelimeden sonra kadının gözlerinde beliren kıvılcımlardan ve her saniye artan ciddiyetinden dolayı hareketlerimi sorguluyor, o denli ileri gitmemiş olmayı diliyor, her geçen saniye pişmanlığımı daha da derinimde hissediyordum. Ama her şey için çok geçti artık.

Muhafızlardan birine, kalenin sağ tarafındaki boşluğu işaret ederek "Uçuruma götürün," dedi. Bileklerini kapamasıyla beraber zincirlerinden arınan bedenimi tuttukları gibi kaldırdılar ve uçurumun kenarına doğru götürdüler. Aurora'nın ve Violet'ın ağıtları kulaklarımı sarmalamaya başlamıştı bile.

Uçurumun kenarına geldiğimde Marcilus "Bırakın," diyerek adamlarını durdurdu. Beni tamamen özgür bıraktı. Boş gözlerle ne yapmaya çalıştığını anlamak için merakla kadına döndüm. Söylediğim her şeyi sırf ona karşı olan korkumdan dolayı değiştireceğimi zannederek "Hâlâ söylediklerinin arkasında mısın?" diye sordu.

"Evet," dedim ve aksini arzu edeceği bir netlikle "Neden biliyor musun?" diyerek aynı inatla kararlılığımı sürdürdüm. "Çünkü hiçbir şey artık zerre umurumda değil. Gerekiyorsa hiç durma, hemen öldür. Beni, bizi öldürebilirsin ama hiçbir zaman tatma fırsatını yakalayamadığın o sevgi var ya, işte o sevgiyi asla öldüremezsin."

"Öyle mi?" dedi Marcilus. "Orasını göreceğiz."

Son cümlelerimi ona bakarak söylediğimi fark etmiş olacaktı ki Aurora'yı işaret edip gayet sakin bir şekilde "Kızı atın," dedi. Askerler bile bir an duraksamış, emrini sorgulamışlardı. "Atın dedim!" diye bağırarak emrini yeniden tekrarladı. Ben ne olduğunu henüz idrak edemeden, muhafızlar Aurora'ya doğru ilerleyip, onu kollarından tutup uçurumun kenarına doğru sürükledi ve tek bir hamlede, havaya kaldırdıkları gibi kızı boşluğa savurdu. Aurora'nın çaresiz bedeni uçurumun aşağısındaki hiçliğe doğru savrulurken hiddetli rüzgârla uçuşan saçlarının arasından bana baktığını gördüm. Bir daha bunu söyleme fırsatını bulamayacağım kesindi.

Çatlayacak damarım, sarayda duymayacak tek bir kişi kalmayıncaya dek, sesimin ulaşabildiği en son noktayı zorlayarak "Ben de seni seviyorum!" diye bağırdım. "Ben de seni seviyorum Aurora!"

Tek bir yaş aktı gözlerimden; onunla beraber aşağıya doğru süzülerek akıp giden tek bir yaş. Sarayın etrafını sarıp sarmalayan kara sisi iğne gibi delip geçerek, uçurumdan aşağıya düşüp o karanlığın bir parçası hâline geldi. Sanki hiç var olmamış, hiç yaşamamış gibi... Havaya karışarak, yok olup sönen çaresiz bir mumun alevi gibi...

Bedeninin yere çarpışını duymamak için kulaklarımı sıkıca kapadım. Yere düşmesiyle beraber sarayın çevresindeki sis aralandı. Altında gördüğüm onlarca, belki de yüzlerce, hatta belki de binlerce cansız, çıplak vücudun yanında yatıyordu artık Aurora.

Sarayın etrafı sayılarının ne kadar olduğunu tahmin bile edemeyeceğim kadar çok etten bir dağ gibi duran insan vücutlarıyla kaplıydı. Hatta başka bir tanıdık sima daha bulunmaktaydı onlarca cesedin içinde. Yaşlı adamın isyan ederek kendi torununa kıymak istediği anlarda ortaya atılan o uzun, Marcilus'a devredilmek üzere götürülen genç çocuk... O da ruhundan arınmış ölü hâliyle orada yatıyordu. Böylece bogart kızın ima ettiği şeyi, seçilemeyenlere gerçekte ne olduğunu da öğrenmiştik.

Birkaç dakika öncesine kadar tüm benliğim hayatım boyunca hiç tatma fırsatına erişemediğim bir mutlulukla dolup taşmışken, şimdi ise aynı biçimde hiç hissetmediğim türden bir öfkeyle yanıp kavruluyordum. Nefretle uzanan sıska kollarım, sonunu hiç düşünmeyerek kadına doğru atılmıştı ki korumaları beni hemen yakaladı. Omuzlarımdan bastırdıkları için zorla dizlerimin üstüne çöktüm. Kadının gözlerinin içine bakarak kalın ve nefret dolu bir ses tonuyla "Şansım varken seni öldürmeliydim," dedim. Bu cümle de eminim ki ona bir yerlerden tanıdık gelecekti.

O ise hiç umursamadan "Çocuğu vagonuma götürün," dedi. "Kızı da mahzene, Moria'nın yanına kapatın." Şimdi ise Violet'ı kastediyordu.

Kanlı cümlelerinin ardından bana iyice yaklaştı. Yüzüme doğru eğilerek "Bu dünya bir mahzen, hayatın kendisi ıstırap, umut her zaman başarısız.[1] Görüyorsun ya, bahsettiğin sevgi de anlık bir kararla yok olup gidebilen basit bir zayıflıktan ibaret yalnızca," dedi.

"Ve şimdi, beni anlıyorsun."

1 *World of Warcraft* adlı oyundaki *Sylvanas* karakterine ait bir alıntı.

12. Bölüm
Yedi Başlı Ejderha

"Şimdi beni anlıyorsun. Yaşayan hiç kimsenin
daima bir melek olamayacağını bilmiyor musun?
Ben sadece niyeti iyi olan bir ruhum.
Tanrım, lütfen yanlış anlaşılmama izin verme."

-Lana Del Rey / Don't Let Me Be Misunderstood

İlk gün evimden çıkıp yollara düşmüş, düşlerime bel bağladığım bir inanç ve umutla binmiştim şimdi yeniden döndüğüm bu vagona. Saraya gitmek için kullanılan vagonların paslı demirlerine tutunuyordum yine. Tek fark malikâneye değil de köyümüze geri dönüyordum bu sefer.

Muhafızlara emredip beni yine o pis kokan trenlerden birine bindirmiş, yanı başıma da onlardan birini dikerek kontrolümün tamamen kendisine ait olmasını sağlamıştı. Tek bir saniye bile özgür kalırsam eğer ona neler yapabileceğimin farkındaydı çünkü. Ona doğrudan bakmama izin vermiyor olsa da bir an gelir de unutursa diye nefretle tutuşan duruşumu sergilemeye devam ediyordum. Trenin camından yansımama bakıyordu ne de olsa.

Sürekli tıka basa görmeye alıştığım vagonun içinde bu sefer yalnızca dört kişiydik: Ben, iki muhafız ve o. İsmini bile anmaktan kaçınıyordum artık. Hayatımda sevip sevebileceğim tek kızın

kokusunun değdiği dudaklarımdan, onun adının geçmesini istemiyordum asla.

Koyumuze giden evlerin, ağaçların arasından ilerlerken de içim bir garip oluyordu. Bir daha o camlardan, o manzaraları izleyebileceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi. Nitekim tahmin edemeyeceğim bir durumun içinde kaldığım için geri dönüyordum zaten. Kazanmıştım, saraya giden kişinin tam aksine seçilenlerden birine dönüşmüştüm ama hayır, bundan dolayı dönmüyordum köyüme. Açıkçası hangi sebeple beni geri götürdükleri hakkında hiçbir fikir yürütemiyordum. Bunun için çabalamıyordum da aslında çünkü kim bilir yine neler geçiyordu onun o hastalıklı aklından. Biraz sonra olacakları öğreneceğim için geride kalan bir saniyemi bile bir şeyleri düşünerek harcamak istemiyordum.

Tren durunca beni ite kaka dışarıya çıkardılar. İnsanın evi gibisi olmayacağını bir kere daha anlayıp derinden bir nefes aldım. Bir gün gelecek de bunu itiraf edeceğim hiç aklıma gelmezdi fakat o kömür kokusunu bile özlemiştim. İstisnasız neredeyse her gün yağan yağmur yüzünden çamurla kaplanmış o pislik içindeki sokaklarımızı, tarabeye dönmüş evlerimizi, yoksulluktan paçavralar içinde gezen fakir insanlarımızı... Hepsine aynı hasret kalmıştım ve ne özlemin ne demiş yoğun olduğunu ise tekrar o yollara ayak bastığımda anlayabiliyordum.

Bakışlarımı ister istemez evimize diktim. Gözlerim annemin babamı aradı. Ancak nerken çocuklarıyla beraber evinin önünde çamaşır yıkarken benimkiler ortalıklarda görünmüyordu. Tıpkı yeni isteğime özgün bir tezahür bırrak bir suya batırıldığında sıcaklığı çok ve onunla değdiği yerleri buharlaştıran bir yapıya dönüşmüş o an içime. Annemle babam neredeydi? Zaman zaman anmak istemediğim o kadınsa onlara da bir şey yapmış olabilir miydi?

Geriye kalan muhafızların da nerede olduğumu böylece anlayabilmiştim. Zira hepsi, ordu gibi köyümüzün içine dağılmıştı. Her biri ayrı bir evin önünde duruyor, ellerindeki tuhaf görünümlü silahlarla insanların arkasında, heykelden farksız bir hâlde dikiliyorlardı.

Marcilus "Yazık," diye mırıldandı. Neden hayıflandığını bilmiyordum. Adımı ağzıma almayacağımı belirtmiştim ama belli ki çoğu kez ismini yüksek sesle tekrar etmemi gerektirecek bir şeyleri nayata geçirmenin peşindeydi yine. O yüzden öyle bir işkenceye katlanmakla uğraşmaktansa teslim oldum hemen.

"Beni yalnızca hayal kırıklığına uğratmakla kalmadınız, üstelik bunu büyük bir aptallık ve umursamazlıkla yaptınız. Hâlbuki sizleri incelediğim her canlıya değeri bilinmemiş, yitip giden o potansiyeli seziyorum. Birazcık gayret gösterseydiniz ve ufak tefek de olsa bazı şeylere dikkat etseydiniz şu an çok farklı şeyler konuşuyor olabilirdik. Fakat nafile! Sizler katlı dilden asla anlamayacaksınız. Üzgünüm ama başınıza her ne gelecekse bunun sorumlusu sadece sizlersiniz."

Çocuklarının gerisinde duran velilerden biri, bir adım öne çıktı. Arkasında sakladığı el yapımı arbaletini Marcilus'a doğrultuğu gibi refleks çekti. Arbaletin üzerindeki gümüş, inci, sedefin ve ahşap ile nazenininden bir şimşek gibi fırlayarak, sadista doğru uçup kalbine isabet etmek üzereydi ki Marcilus, havada asılıdan bir örümcek ağına gibi onu yakaladı.

Ardından elinde tuttuğu oku adamın ayaklarının önüne doğru usulca fırlatıp "Örneğini görüyorsunuz ya." dedi. "Bundan sonra bunu yapmamanız dileğiyle dilleyeceğim."

Cümlesini anlatmasına gerek yoktu tabiiki. Onlar da her zamanki masum yüzü bulacaktı yine. Çocuklar acilar içinde kıvranan, babalarının akıbetinden ağlayanlar, adam niçin değeri bilinmiş gibi bir pazarlıktan farksız görüşmelerde bulunduğunu sorgulayanlar. Fakat bir tanesinin bile [illegible]

bir sebepti, asla affedilmeyecekti. Sahiden de böyle bir şeyi yapmaya cüret etmemiş olmayı dileyecekti ve ölmek için yalvaracağı bir konuma gelmesi an meseleydi artık. İşlerin böyle yürüdüğünü zor yoldan da olsa maalesef ki öğrenmiştim.

"Bundan böyle kararlar size bırakılmayacak. Öyle görünüyor ki kendiniz için doğru olanın ne olduğunu benimsemekten acizsiniz. Zayıf, tembel ve nefsine hâkim olamayan insanlarsınız. Bunu kabullenmek sizin için olduğu gibi benim için de bir hayli zordu fakat yüzüstü bırakılmanın derinden gelen acısıyla üzülerek söylüyorum ki bu koydeki durumlar korktuğumdan bile daha kötü. Olaylara el atılması gerektiği aşikâr. Bugüne kadar savsaklığınız karşılıksız kaldı ve böyle yaşadınız. Fakat artık hak ettiğinizi sonu almanın vakti geldi de geçiyor bile."

Tam da -onlarsız ne yapacağını sorguladığım- koruyucu meleklerine işlerinin başına geçmeleri hakkında emir verecekti ki kalabalığın içinden bu sefer de küçük bir çocuk ona doğru yaklaştı. Küçük kızın diğer adam gibi herhangi bir silahla kuşanmış olabileceğinden şüphe eden ya da kendisine zarar verme niyetinde olabileceğinden çekinen Marcilus, önce bir adım geri giderek çekildi. Hazırlıksız yakalanmaktan korkuyordu. Fakat kız ne kendisinden büyük birine zarar verebilecek bir çocuğa benziyordu ne de herhangi bir silahla kuşanmıştı. Baştan aşağı tertemizdi. Niyetinin ne olduğunu hiçbirimiz öngöremezken Marcilus'a doğru yürüyordu. Yıpranmış hırkasının cebinden küçük bir çiçek çıkarıp Marcilus'a uzattı.

"Bana mı?"

Marcilus eğilip çiçeği kızın ellerinden almak istediğinde, küçük kız elinin tersiyle hafifçe okşamaya başladı kadının yanaklarını. O kadar küçüktü ki konuşmayı yeni öğrendiğini anlayacağımız yaşta olduğunu belli ederek "Çok güzey," dedi. Bakışlarını Marcilus'tan ayıramıyordu.

Küçük bir yaş tanesi süzüldü Marcilus'un gözlerinden. O da küçük kızın yanaklarını okşayıp okşamamak arasında kalmış, sahiden de gözleri dolmuş, bana göre imkânsız olsa da duygulanmaya başlamıştı. Ellerini kızın yanaklarına götürüp, usulca okşarken, annesi bir hışımla gelip kızını Marcilus'un önünden aldı. "Ondan uzak dur kızım," dedi.

Marcilus ise ilk defa şahit olduğum o duygu dolu ifadesinden çıkmış, klasik, öfkeli bakışlarıyla hemen kaşlarını çatmıştı. Küçük kızın annesine bakarak "Bir çocuk çekip nasıl alınırmış ben şimdi sana göstereceğim," dedi. Tek bir hareketiyle görevindeki muhafızlar işlerini yapmaya koyuldu. Bazı şeyleri önceden planlamış olduğunu belirli bir düzen içinde gerçekleşmesinden anlıyorduk.

Büyük küçük fark etmeden çocukları teker teker anne ve babalarının ellerinden alıyor, omuzlarında taşıyarak vagonlara götürüyorlardı. Üstelik bu sefer çocuklarından vazgeçmeyen aileleri -ki bu neredeyse hepsi oluyordu- merhamet gösterip venolin tozlarıyla bayıltmıyor, kemerlerindeki copları kafalarına geçirdikleri gibi insanları yere seriyorlardı. Geriye tek bir çocuk dahi kalmayınca dek bu böyle devam etti. Marcilus ise ellerini belinin arkasında kenetlemiş, olan biteni yüzüne yerleştirdiği, yaşananlardan zevk aldığını belli eden bir gülümsemeyle izliyor, eseriyle âdeta gurur duyuyordu. Kalabalığın içinden biri, ona yönelttiği manidar bir küfürle kadının bedenine kapalı kapılar ardında neler yapmak istediğini haykırdığında Marcilus "'Rüyanda görürsün, o da belki,'" diye cevap vererek zevk alır gibi kıkırdadı. Yanımdaki korumanın elinde tuttuğu çantayı işaret ederek "'Zamanı geldi,'" dedi. Ardından da beni kontrol eden muhafızlara "'Siz de gidebilirsiniz. Yeni köye kadar onlara eşlik edin. Birilerinin treni çalıştırması ve yönlendirmesi gerekiyor,'" diyerek onları başımızdan yolladı.

Marcilus bütün çocuklar yerlerini aldıktan sonra vagonlar yeniden hareket edip, köyden giderek uzaklaşana dek bekledi. "Buradaki işimiz bitti Leydi'm, çocukların ailelerine ne yapmamızı istersiniz?" diye soran korumalarından birine "Görüyorsunuz ya, buradaki işiniz hiç de bitmedi," diye karşılık verdi.

Benim yanımdaki adamın elinden aldığı çantanın içine uzanarak iki adet gaz maskesi çıkardı. Birini kendine alıp, diğerini de bana uzatarak "Tak şunu," dedi. "Seni düşünerek iyiliğin için söylüyorum bunu."

Kendi gaz maskesini de ağır hareketlerle çok normal bir şey yapıyormuş gibi usulca kafasına geçirdikten sonra kolundaki bilekliğe dokundu.

"Asıl şimdi başlıyoruz."

Gökyüzünde şiddetli bir ses yankılandı. Tepemizdeki göğün yedi katı da devasa olduklarını düşündüğüm helikopterlerle dolup taşmış gibiydi sanki. Köyümüzün yıkık duvarları arasında öyle bir ses yankı yapıyordu ki kaynağının bu olabileceğini düşünüyordum. Sesin sebebini anlayabilmek için kafamızı merak içinde göğe doğru kaldırıp baktığımızdaysa pek de farklı bir şey görememiştik: Zeplinler!

Evet, Leydi Marcilus'un bayraklarıyla kaplı o üç kocaman zeplin tepemizde uçuyordu. O kadar büyüklerdi ki yukarıya baktığımızda, gökyüzünde onlardan başka hiçbir şey göremiyorduk. Neler olduğu veya olacağı hakkında gerçekten de hiçbir fikirlerinin olmadığını tahmin ettiğim muhafızlardan biri, kadının yüzündeki gaz maskesini işaret ederek "Leydi'm, neler oluyor?" diye sordu.

"Ne kadar da sabırsız bir şeysin sen öyle, birazdan anlayacaksın."

Kadının sesi gaz maskesinin ardından kendi kendine homurdanıyormuş gibi çıkıyor, ne söylediği zar zor anlaşılıyordu. Fakat daha fazla dayanamayan muhafızlardan biri, ellerinde ve ayaklarında ne

varsa çıkarıp kadının önüne bıraktı. Ağzımı açık bırakacak türden bir şey söyleyip "Sıçarlar böyle işe, ben gidiyorum," diyerek yol almaya başladı. Köyümüzün çevresinde herhangi bir ulaşım aracı varlığını sürdürmüyorken ve tek çaremiz olan, pas yüzünden erimeye yüz tutmuş vagonlar da az önce gitmişken köyü neyle terk etmeyi planlıyordu bilmiyordum ama kararından bir hayli emindi anlaşılan. Arkasına bile bakmadan yürüyor, hızlı hareket etme zahmetinde bile bulunmadan narin adımlarla ilerliyordu. Birkaç tanesi daha peşinden gidip onu takip etmeye koyulmuştu ki bu sefer bir bomba patlamışçasına derinden gelen, ayakta duran herkesin bir anlığına da olsa kontrolünü kaybedip dizlerinin üstüne çökmesine sebep olacak bir sesle hepimiz irkildik.

Tepemizdeki zeplinlerin kenarlarında bulunan büyük hazneler bir bir patlamış, içlerinden de on binlerce, hatta belki de yüz binlerce olduğunu farz edebileceğim venolin tozları saçılmaya başlamıştı. Böylece anlamıştık sarayın önündeki o zeplinlerin ne için bekletildiğini ve malikânenin bahçesinden toplatılmış venolinlerin nereye gittiğini.

Köyümüzün tepesinde kontrolsüzce, rastgele uçuşarak bizi gölgesi altına alan pespembe kelebekler gibi veya herhangi bir yeri işgal etmeyi kafalarına koymuş milyonlarca çekirge sürüsü gibi pembe bir toz bulutu olarak ağır ağır, usulca yağmaya başlamışlardı üzerimize. Gecenin karanlığındaydık fakat ona rağmen her yer pespembe olmaya başlamıştı.

Kendi akıllarınca, kadını protesto etmeye çalışıp yavaş yavaş yürüyen askerler bir anda hızlanmış, koşmaya başlamışlardı. Başlarına nelerin geldiği kafalarına ancak dank ediyordu anlaşılan ama artık çok geçti. Korku ve dehşetle koşan muhafızların ardından, Marcilus bileklerini uzattığı gibi kıskaçlı zincirlerin yeniden fırlamasını

sağladı. Küstah bir tavırla, âdeta alay edercesine "Nereye gittiğinizi zannediyorsunuz acaba?" dedi.

Kadının bileklerinden fırlayan zincirler, iki tanesinin bedenine yapıştığı gibi onlara elektrik vererek zavallı adamları perişan etti. Marcilus'un bileklerinden çıkan zincirler elektrik vermek için de kullanılabiliyordu demek.

Görevi altında çalışıyor olmalarına rağmen onlara hiç acımadan, gözünü dahi kırpmadan, elektrik verdiği adamların işinin bittiğinden emin olduktan sonra bileklerini kapattı. Geride kalanları düpedüz tehdit ederek "Kaçmayı planlayan başka biri var mı?" diye sordu.

Yoktu tabii, olamazdı da. Herkes kadının bu tutumuna karşı korkudan küçük dilini yutmuş, olduğu yerde put gibi kalakalmıştı.

Kar yağıyormuş gibi havadan dökülen venolin tozları burunlarından ve ağızlarından bedenlerine akın etmeye başlamıştı.

Marcilus, "Şimdi asıl meselemize gelebiliriz," dedi. Yalnızca kadının korumaları değil, köy halkı da soluyordu aynı havayı. Uçuşan en son pembe çiçek tanesi de insanların akciğerinde yerini aldığında "Hepiniz beni dinleyin!" diye bağırdı. İşte o an birden Xavier hatırladım. Çünkü herkes boş bakışlarla kadına bakmaya, yaşayan bir oluden farksız, kendini kontrol etmekten aciz deliler gibi durmaya başlamıştı. Ruhlarından arınmış gibi görünüyor, ölmüşler de gömenleri yokmuş gibi hareket ediyorlardı.

"Köy halkından hiç kimse her ne olursa olsun sesini çıkarıp bağırmayacak. Muhafızlar ise ne hissederlerse hissetsinler, yaptıkları eylemi sorgulayıp, ikinci kez düşünüp, ikilemde kalarak vazgeçmek isteseler bile asla durmayacaklar. Acımayacak, merhamet etmeyecekler. Bir saniye bile olsun ellerindeki silahları kullanmayı bırakmayacaklar. Anlaşıldı mı?"

Herkes onayladığını ve yapılacak her şeyi kayıtsız şartsız kabul ettiğini belli edecek şekilde başını aşağı yukarı salladı.

"Güzel," dedi Marcilus.

"Öyleyse başlayın."

Muhafızlar bir anda, ellerinde tuttukları tuhaf görünümlü silahları çalıştırarak önlerinde ne varsa yakmaya başladı. Evet, yakmaya. Çünkü ellerindeki silahlardan oluk oluk ateş akıyor, alevler fışkırıyordu. Önlerinde durma cesaretini gösterecek herkesi, her şeyi yakıp kül eden, hatta onları eriten alevler... Diri ya da ölü fark etmeden, ikinci kez düşünmeden her şeyi ateşe veriyorlardı. Bahsettiğim o yollar, yıkık duvarlar, gecekondular, fabrikalar, dükkânlar, kendi emeklerimizle o günlere getirdiğimiz, sahip olduğumuz tüm varlığımız bir bir yanıyordu. Ateşlerin gazabı altında kalan duvarlar yıkılıyor, sıcaklığın getirdiği acımasızlıkla her şey eriyor, ağaçlar ise teker teker evlerin üzerine, caddelere devriliyordu. Bir tek hayvanlara dokunmuyorlardı. Bir tek hayvanlara zarar vermeyeceklerinden emin oluyordu Marcilus.

İnsanların derileri gözlerimin önünde üzerine çakmak tutulmuş bir plastik gibi eriyor, kalpleri alevler içinde kule dönerken, kelimenin tam anlamıyla karanlık bir toz kütlesine dönüşerek havaya karışıyordu. Köyümüzün üstünden bir ejderha uçmuş da önüne çıkan her şeyi tek bir nefeste yerle bir etmiş gibi sanıyeler içinde korkunç bir manzara oluşmuştu karşımda. Geriye ne bir köy ne de bir insan kalmıştı. Kocaman bir ateş fırtınasına, ardından da kül çölüne dönmüştü her şey. Kadının verdiği bu korkunç emri hayatım boyunca bir daha asla unutamayacağım, hatta muhtemelen bir daha uyuyamayacağım, beni geceleri ayık tutacak sanıyeleri yaşıyorken anlayabiliyordum ancak.

İnsanların ne olursa olsun seslerini çıkarmamasını emretmişti çünkü dünyadaki belki de en büyük acıyı yaşayan, yanarak ölen

insanların çığlıklarını, yakarışlarını duymak istememişti. Bunu o bile kaldıramamaktan korkuyor, bir nokta tanesi gibi kalan vicdanıyla yüzleşmekten kaçınıyordu. Askerlerine verdiği emrin sebebi de gayet açıktı. Böyle bir şeyi yapan korumalar tabii ki bırakmak, hatta belki de böyle bir şeyi yaptırdığı için ellerindeki silahları kadına karşı kullanmak isteyeceklerdi ama nafile. Beyinleri yıkanmıştı bile.

Peki ya ben? Ben neler hissediyordum bu manzaranın karşısında? Ben neden taktığım gaz maskesi yüzünden etkilenmediğim hâlde, olduğum yerde zımbalanmış gibi hareketsizce bekliyor, olanları izlemek dışında bir şey yapmıyordum?

Cebimde duran anahtarların varlığını hissetmiştim çünkü. Nasıl olmuşsa zindanların anahtarlarını geri almamıştı benden, belki de unutmuştu ama bu olasılık nedense pek yakın gelmiyordu bana. Onun işini orada bitirsem, kendimi de riske atıp yapmam gerekeni yapsam bile geride kalanlara yazık olurdu. Düşünmeden gerçekleştireceğim herhangi bir hareketin karşılığını onlar çekerdi.

Onları yüzüstü bırakamazdım. Moria'yı, Violet'ı ve onlar gibi geride kalan pek çoğunu kurtarmam gerekiyordu. Olabildiğince sakın kalıp kontrollü davranmam, mantıklı hareketlerle adımlarımı sağlam atmam gerekiyordu. Aksi takdirde bu kadının ne denli ileri gidebileceğini kestiremiyordum artık. Sınırına ulaştığını zannettiğim her seferinde biraz daha haksız çıkarıyordu beni. Ve böyle giderse bir sonraki sefer diye bir şey de kalmayacaktı. O yüzden daima diken üstünde olup hiç olmadığım kadar dikkatli davranmalı ve onu kendi silahıyla vurmalıydım.

Onu kibarlıkla öldürmeliydim.

Zira böyle bir insanın hak edeceği en son şey hızlı bir ölümün merhameti olurdu.

"Her şey bittiğinde, kendilerine gelip olanları hatırladıklarında ne yapacaksın peki? Bütün bunların hesabını sormayacaklar mı sana?" diye sordum.

Bilinçsiz hâldeki muhafızlarına bakıp asap bozan bir sakinlikle "Orasını sen bana bırak," dedi. "Ayrıca kontrolünü kaybettikten sonra gerçekleştirdiğin hiçbir eylemi hatırlamazsın."

"Ben, bana gösterdiğin şeyleri kendime gelince de hatırladım ama?"

"Ben öyle olmasını isteyip buna izin verdim de ondan."

Şimdi de Marcilus'un adından "Yeni Köy" diye bahsettiği yere doğru gidiyorduk. Araba varış noktasına gelince durdu. Korumalarına birtakım işaretler verip arabadan indiğinde, benim de arkasından takip etmemi istedi. Bu devirde neden at arabasıyla yolculuk yapıyor olduğumuza ise zerre anlam verememiştim ama muhakkak geçerli bir sebebi vardır diye düşünüyordum.

Yağmur yağıyordu. Vuku bulmuş korkunç dakikalardan sonra hemen yağmurun başlaması pek manidardı. Ateşler içinde yana yana kül olan masum insanlara acımıştı Tanrı. Yeryüzünde artık karanlık bir bulut olarak varlığını sürdüren cansız bedenlerin, gökyüzünden dökülen serin sularda konfor bulması için uğraşıyordu sanki.

Yeni köy dedikleri yerde, saraya gitmeden önce bizi beklettikleri meydanın tam ortasında durup "Hepiniz sizi neden buraya getirdiğimizi merak ediyorsunuz, öyle değil mi?" diye seslendi. Eğer onun tarafında yer alan biri olsaydım insanlara seslenmeden önce yanına almış olduğu o dantelli şemsiyesini arabada bırakmasını tavsiye

ederdim. Zira o anlarda üzerinde bulunan uzun pelerini, her zamanki gibi siyah olan boğazlı elbisesi, elbisesinin üstüne taktığı elmas kolyesi ve o bahsini ettiğim dantelli şemsiyesiyle benim insanlarıma göre bir hayli empati kurulamaz, küçük köylerimizde harcanan hayatlarımız boyunca da en nefret ettiğimiz insan tiplemesinde görünüyordu. Az önce köylerinden kaçırılmış onlarca çocuğun yüzüne vuran tiksinç bakışlardan da belliydi zaten o anlarda kadından ne kadar iğrendikleri.

"Bundan böyle benim himayem altındasınız," diyerek kendisinden daha da nefret ettirecek bir başlangıçla giriş yaptı konuşmasına. "Bugünden itibaren sizlere atanmış özel bakıcılar eşliğiyle büyütülecek, sizler için en doğrusu olan eğitimle, en iyi hayatları elde edebileceğiniz şekilde yetiştirileceksiniz."

Çok güzel bir şey söylüyormuş gibi çocukların yüzünde heyecan, mutluluk, merak ya da herhangi bir duygu görmeyi umarak etrafta dolaşıyordu.

"Şekerden, kafeinden, glütenden, yağlı yiyeceklerden, süt ve süt ürünlerinden uzak tutulacak, dengeli ve sağlıklı bir beslenme düzeniyle hayatlarınızı sürdüreceksiniz. Her birinize ait özel olarak hazırlanmış spor programlarına uyacaksınız. Size söylenen cilt bakımlarını uygulayıp öyle yatacak, en az sekiz saat uyumadan da asla kalkmayacaksınız. Ailelerinizin sizlere sağlayamadığı şartlar altında sağlıklı büyüyüp fiziki bakımdan potansiyelinizin en sonuna erişebileceğiniz şekilde geliştirileceksiniz. Böylece bir daha tek bir seçimi bile kaybetmeyecek, her sene galip olmamızı sağlayacak insanlar hâline geleceksiniz."

Kalabalığın içinden çıkan yine küçük bir kız tedirginlikle "Peki ya annem?" diye sordu. "Annemle babam nerede?"

"Size önceki yaşantımızla kıyaslandığında cennet gibi yeni bir hayattan bahsediyorken, sefil köyünüzde hayallerinizde bile

göremeyeceğiniz olanakları önünüze sunuyorken, sen hâlâ o beceriksiz aileni sorup onları mı umursuyorsun?"

Tuhaftı ama vadettiği şeylerle onların kalplerine ulaşamadığı için bir an da olsa yıkılmıştı. Galiba onların ruhuna dokunacağını, ailelerini yakarak öldürdüğü hâlde -onlar her şeyden habersiz olsa da- kalplerini glütensiz besinlerle çalacağını, hep bu hayatın peşinde koşmuşlar gibi bunu duydukları için sevineceklerini sanmıştı. Kendisini sahiden sevebileceklerini ummuş, bunu beklemişti. Hâlbuki onun zeki bir kadın olduğunu sanıyordum ama güç ve zekâ, boş bir kalbin eksikliğini karşılayamıyordu anlaşılan. En karanlığı, en katı yüreklisi bile günün sonunda sevgi için dilenip allak bullak oluyor, mantıksız beklentiler içine giriyordu demek ki.

Küçük kız "Bu saydıklarınızın hiçbiri umurumda değil," dediğinde gerçeklerle burun buruna gelmesi fazla uzun sürmemişti yine. "Ben annemi ve babamı istiyorum."

Farkında olmadan kalabalığın içinde bir kıvılcım çıkarmış olacak ki bütün çocuklar hep bir ağızdan bağırmaya, isyan etmeye başladı. Marcilus ne yapacağını bir an bilememiş, hiç beklemediği bir tepkiyle karşılaştığı için afallayarak "Eğer dilediğiniz buysa alacaksınız," diyerek çocukları geçiştirmişti. "Koyun içinde de küçük çaplı defile günleri düzenler, galiplerin aileleriyle görüşmelerini sağlarız."

Şartları kabul etmeyen küçük çocuklar ve gençler yeniden ayaklanmıştı. Marcilus en sonunda muhafızlardan birine işaret verip üstlerine silah doğrultturarak akıllarını başlarına getirdi.

"Beni tam olarak anlayamadınız galiba," dedi. "Sizin ne istediğiniz önemli değil. Bütün bunları anlatıp belirttiğim kurallara uymanız için sizden rica da bulunmuyorum. Başka bir seçeneğinizin olmadığını ve hayatlarınızın artık bu kurallara bağlı olduğunu tebliğ ediyorum."

At arabasının arka tarafında duran sandığın kapağını açıp, yanında getirdiği altın kuzgunlarından bir tanesini çıkararak kuşun damlardan birine konmasını sağladı. Gözlerinin daima üzerlerinde olacağını da bu şekilde bildiriyordu.

Ardından halka sesleniyormuş gibi haykırmasını sürdürdü. Kollarını iki yana açıp, onları kucaklıyormuş gibi yaparak "Artık yeni bir devir başlıyor," dedi. "Sizden öncekilerin şahitlik etme şansını yakalayamadığı bir devrime tanıklık ediyorsunuz. Bundan sonra geçmişte tam olarak anlayamamış olduğunuz yöntemlerimizi benimseyip öyle ilerleyeceksiniz. Üstelik bilinçsizliğinizden, zayıflığınızdan ve iyi niyetinizden istifade ederek, dost geçinip de sonradan size düşman kesilen insanlardan arınıp, kurtulacaksınız. Sizlere inanıyor ve güveniyorum. Böylece günün sonunda en kusursuz kesim biz olacağız. Geleceğe hep birlikte hükmedeceğiz.

Bizleri ezip geçebileceğini düşünen, buna inanan tüm karşıtlarımızın larını alaşağı edip, bozgunun tadını bilmeyen bir toplulukla emin adımlarla yürüyerek ilerlemeliyiz. Onların ve sizden önceki pek çoğunun yapamadıklarını bizim yapmamız, daimi başarıyla bizim hayata geçirmemiz gerekiyor. Güneşin lekelemeyi başaramadığı yarınlar, karanlığı benimseyerek kalplerimize oturttuğumuz bir gelecek ve başkasının gölgesi altında ezilmediğimiz bir asır için. Bizler için!"

Kimsenin duyamayacağı bir fısıltı şeklinde, ağzının içinde geveleyerek tamamladı bu saçma, yersiz ve söylediği her kelimeden sonra onun yerine daha da utanıyor olduğum konuşmasını.

"Mükemmellik için..."

13. Bölüm
Güneşin İntikamı

"Karanlıkta seni bekleyen bir umut var.
Olduğun gibi güzel olduğunu bilmelisin.
Hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değilsin.
Dünya kalbini değiştirsin."

-Alessia Cara / Scars To Your Beautiful

Oradaydı. Hayatımın belki de en uzun gününden sonra görmeyi umacağım en son kişiydi ama ne yazık ki yeniden karşılaşmıştık. Malum olaydan sonra onu ilk defa görüyordum. Yıldızımızın bir türlü barışmamasına rağmen her zaman dürüst davranmaya çalışarak gözler önüne serilen doğruları inkâr etmemiş, aramızda ne yaşanırsa yaşansın bu küstah çocuğun sahip olduğu güzelliği kabullenip bunu dile getirmekten de hiçbir zaman çekinmemiştim. Fakat onunla göz göze geldiğim her an, o yegâne güzellikten geriye eser kalmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyordum. Yalnızca duruşuyla bile hayatı ellerinden kayıp giderken çaresizlik içinde çırpınan, geri dönülmez yollara sapmış, durumu içler acısı olan insanları andırıyordu.

Saatlerdir kesintisiz olarak ağladığı, gözlerinin altına yerleşmiş kızarıklıklardan ve davul gibi şişmiş göz kapaklarından belliydi. Saçı başı dağılmış durumdaydı. Üzerindekileri de öfkeden veya hangi duyguyu zirvede yaşadıysa ondan dolayı belli ki paramparça etmişti zira kazağında yırtık olmayan tek bir nokta bile kalmamıştı geriye.

Bir an karşımdakinin o olduğuna inanamadığım için şaşkınlıkla doğrulamak isteyerek "Xavier, sen misin?" diye sordum.

Hemen dikenlerini çıkararak "Bu sahneyi unutmasan iyi edersin," dedi. Gardını almış, her zamanki gibi silahlanması öyle bir durumdayken bile saniyeler sürmemişti. "Beni böyle yakalayabileceğin belki de ilk ve son dakikaların içindesin, değerini bil. Ki zaten benim bunu hatırlatmama gerek yoktur diye düşünüyorum. Sen çoktan bu içler acısı hâlime bakıp keyif almaya başlamışsındır bile."

Durumu haraptı ama belli ki sivri dilinden ve en olmadık zamanlarda bile saldırgan davranan, iğnelerle kaplı ruhundan bir şey kaybetmemişti.

"Yapma," dedim. Sokakta gördüğüm, benden korkmamasını sağlamak için yanına usulca, nahif hareketlerle yaklaştığım bir kedi yavrusuymuş gibi ona doğru ilerleyerek. "Hiçbir şey bu denli zor, hiç kimse ise senin sandığın kadar kötü değil. Bunu kendine yapma. Niyetim yalnızca sana yardım etmek."

"Edemezsin," dedi. "Bu saatten sonra bana kimse yardım edemez. O gitti. O, ailem... Tüm sevdiklerim alındı elimden. Geriye bir tek ben kaldım. Tek başıma, yapayalnız kaldım."

Koridorda birilerinin koşuşturduğunu, merdivenlerden aşağıya doğru sürü hâlinde akın ettiklerini duyduk. Neler döndüğünden bihaber, koridorun girişini kolaçan ettiğimi fark edince "Merak etmeni gerektirecek bir şey yok," dedi. "Güneş fırtınası... Kuzey ışıkları meydana gelip gelmeyecek mi diye bahçeye izlemeye gidiyor millet. Ondan bütün bu koşuşturmaca. Son yarım saattir böyle."

"Doğru ya," dedim. "Bugün gerçekleşecekti, öyle değil mi?"

"Evet. Öğlen on ikide sanırım. Ben de tam bilmiyorum."

"Öyleyse bana sen yardım et," dedim.

Konudan konuya atlayınca, doğal olarak anlam veremeyip afalladı. Boş ve manasız bakışlarla gözlerini devirerek "Neyden bahsediyorsun sen?" diye sordu. Yeniden ona yaklaşacaktım ki bir anda

avağa fırlayarak benden uzaklaştı. Kaşlarını çatıp "Beni böyle zayıf bir anımda yakaladın diye boşluklardan içeri sızabileceğini sanma," dedi. "Hâlâ yumruğumu suratına geçirmemek için kendimi zor tutuyorum, tıpkı ilk günkü gibi."

Yatakhanenin kapısını ses çıkarmaması için ağır ağır kapattıktan sonra yatakların yanında bulunan taburelerden birini alıp kapının önüne koydum. Konuşmamızın bölünmemesi ve herhangi biri tarafından duyulmaması için önlem almıştım. Zira buradaki işimin biraz uzun süreceğini tahmin ediyordum. Onu darmadağın bir vaziyette bulunca eskiye göre ruhuna daha kolay ulaşabileceğimi zannetmiştim ama hayır. Her zamanki gibi inat, dik kafalı, ukala tavrını sürdürüyordu. Yılanı deliğinden çıkarmam için tatlı dille konuşmam gerekiyordu ama tek başına tatlı dilin yeterli gelmeyeceği belliydi.

"Kendini ve beni suçlamaktan ne zaman vazgeçeceksin?" diye sorarak, bir yerden başlayıp konuya girmeye çalıştım. "Bak, burada oturup sabaha kadar birbirimizi yiyebiliriz. Birkaç saat önce ben de senin gibi sevdiğim kızı kaybettim. Çaresizliğimle beni cezalandırarak, kayıp gitti ellerimden. Hiçbir şey yapamadım. Seni mutlu edip rahatlatacaksa hemen burada birbirimizi öldürelim fakat ne Aurora'nın ne de Cassie'nin ölümünün suçlusu bizleriz."

"Kim peki?" dedi. "Bütün bunların sorumlusu kim o zaman?"

Bilmiyordu tabii. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Marcilus'un da itiraf ettiği gibi bedeninin kontrolünü kaybettiği zamanları muhtemelen hatırlamıyordu. Bazı şeyleri açığa çıkarıp netleştirmem, gözlerini açmam lazımdı. Bu yüzden tek bir saniye bile kaybetmeden, tek bir detayı bile atlamadan yine anlatmaya koyuldum.

"Eğer beni dinleyip dediklerimi yaparsan ve şansımız yaver gider de her şey kafamda oturttuğum şekilde ilerlerse bütün bu anlattıklarımın intikamını alabiliriz. Her şeyi tek bir hamleyle sonlandırabiliriz Xavier. Sonrasında istersen yine nefret et benden, düşmanlığımıza kaldığımız yerden devam edelim ama şimdi bunların sırası değil."

"Beni oyuna getirmediğini nereden bileceğim? Ya kendi aklınca bana bir tuzak kurmaya falan çalışıyorsan?"

"Saçmalama! Şu durumda neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki? Ne uğruna yapacağım bunu? Karşılığında beni tatmin edebilecek ne elde edebilirim sence? Seni şu an herhangi bir şey mutlu edebilir mi mesela?"

"Hayır, hiçbir şey."

"Ee, o zaman?"

İstemeden de olsa kabul ederek "Haklısın," dedi. Hemen ardından sakin bir üslupla "Peki söyle, ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Şalterler," dedim. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Alt katta. Mutfağın altındaki depoda olmaları gerekiyor."

"Güzel."

Cebimden zindanların anahtarlarını çıkarıp, ilk başta çekinerek ona doğru uzattım. Fakat denize düşenin yılana sarılmasını, böyle bir durumda şüphe etmemem gerektiğini kendime hatırlatarak mantığıma sığındım. Bir şeyleri riske atmaktan başka çarem yoktu. Aksi takdirde hiçbir şeyi elde edemeyip ellerim boş kalacaktı.

Anahtarları kararlılıkla "Al bunları," diyerek tekrar ona uzattım. Almadan hemen önce ellerini sıkıca tutup çocuğu hızlıca kendime doğru çektim. Tehditkâr bir duruş sergilemeye çalışarak "Dediklerimi harfiyen uygulaman çok önemli. Sakın sen de bir oyun oynamaya ya da art niyetli duygularına yenik düşerek, dediklerimden farklı bir şey yapıp beni kandırmaya falan çalışma."

Aynı meydan okumayla beni geriye doğru iterek "Zırvalamayı kes," diye bağırdı. Az kalsın kontrolümü kaybedip, yalpalayarak yere düşecektim. "Benim sana inanmamı bekliyorsan aynı şekilde senin de bana güvenmen lazım."

Sadece "Peki," diyerek onu geçiştirdim. Fazlasıyla yerinde konuşmuş ve haklı bir şeyi dile getirmişti. Binanın girişindeki gizli bölüme nasıl ulaşabileceğini, anahtarların nereyi açmak için kullanıldığını anlattım. En sonunda Violet'la Moria'yı kurtarması gerektiğinin de altını çizerek aynı tehditkâr bakışlarla ona baktım.

"Kuzgunları kurtarmayı da unutma. Sonrasında gerekirse bütün odaları teker teker gez ve herkese Marcilus'un onları bahçede beklediğini, kadının önemli bir duyuru yapacağını söyle. Bak burası çok önemli çünkü herkesin saraydan çıkması gerekiyor, geriye tek bir kişi bile kalmamalı. Gerekirse tehdit et, yalan söyleyerek Marcilus'u kullan, gözlerini korkut fakat ne yapıp et herkesin malikâneden ayrılmasını sağla. Zaten herkes çoktan kuzey ışıklarını izlemek için bahçeye dökülmeye başlamış. İşin çok da zor olmayacaktır."

Küstah bir tavır takınarak, alay edercesine "Bir de mutfağa gidip, iki yumurta kırarak sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?" diye sordu. Fakat kendince iyi bir espri yaptığını zannetse de gülmüyordu. Aksine daha da sinirlenmiş gibiydi. Birazdan gelip yumruğunu gerçekten de suratıma geçirmesi an meselesiydi.

"İnsanları, muhafızlara yakalanmadan harekete geçirebileceğimi mi sanıyorsun sen?"

Söylediği her şeye mutlaka bir cevap vermeye ant içmiş gibi hiç geri kalmadan "Onlar burada değiller," diyerek ağzını hemen kapadım. "Hepsi yeni olduğu iddia edilen köye gitti. Yalnızca iki tanesi bulunuyor malikânede ki onlar da şu an itibariyle Leydi Marcilus'un yanındalar."

Ona hâlâ tamamen erişemediğimin farkındaydım. Burnu havada, gözü pek bir duruş sergiliyordu.

"Birini görürsen bile diğerlerine yalan atacağın gibi onlara da bir şeyleri belli etmeden, bozuntuya vermeden Marcilus'un emri olduğunu anlat. Zaten onlar da korkudan sorgulamayacak ve hemen bahçeye inecektir."

Çocuğu ikna etmek için kelimenin tam anlamıyla neredeyse tepindim. Ardından yanına gidip, az önce verdiğim anahtarları işaret ederek âdeta bir sunum yapıyormuş gibi anlatmaya devam ettim:

"Bunlardan biri büyük ihtimalle şalterlerin de kilidini açacaktırlı. Yapman gereken şey ise gayet basit. Herkesi dışarı çıkardıktan sonra anahtarları teker teker deneyip şalterleri aktif duruma getirmelisin. Tek bir tanesini bile atlamadan hepsini açmalısın, aksi takdirde bütün yaptıklarımız boşa gider. Kaç tane bulundukları fark etmez; bin tane varsa binini de indirmen gerekiyor."

"Neden ki? Elektrikler zaten yok."

"Nedenini sorma, sen yalnızca dediğimi yap. Fazla zaman kaybettik. On ikiye çok az kaldı, bir an önce başlamalıyız."

Tam kapıdan çıkarken "Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Pardon da geriye ne kaldı? Bütün zor ve pis olan işleri benim üzerime yıktın. Baştan bilseydim asla kabul etmezdim."

"Onun yanına," diye cevap verdiğimde, böyle bir yanıt beklemediği için bir an hayrete düşmüş, fark etmeden cesaretime hayran kaldığını belli eden bir ifade yansıtmıştı suratına. En zor işi ona bırakmadığımı anlamıştı.

"Fırtınanın kalbine gidiyorum," dedim son bir kez.

"Her şeyin başladığı yere."

Oraya varmadan önce hızlıca mutfağa uğradım. Aldığım bıçağı arka cebime saklayıp derin bir nefes aldım. Sakinliğimi korumaya çalışarak içeriye girdim.

Leydi Diana'nın beni beklediğini biliyordum. Yeni köyden döndükten sonra eninde sonunda onun yanına gelip olanlar hakkında tartışmayı talep edeceğimi biliyordu. Onun yüzünden sayamayacağım kadar çok sayısız şüphe, birkaç gün öncesine dek beyaz olan ruhumu lekelemeye başlamıştı bile ve ben hepsinin hesabını elbette soracaktım. Geriye hiçbir yalan kalmadığından emin olana kadar o odadan çıkmamakta kararlıydım.

İğrendiğini ziyadesiyle belli eden, huysuz bir ses tonuyla hayıflanmakla meşguldü yine. Bana arkası dönük olduğundan o devasa pencereden aşağıya bakarken suratında nasıl bir ifadenin yer edindiğini göremiyordum ama bahçede koşuşturan insanlara tiksinerek baktığına, onları benliklerinin en küçük çekirdeğine kadar hor gördüğüne kesinlikle emindim.

"Şunlara bak. Bir zamanlar bu köylülerden farksızdım. Sokak köşelerinde insanların yemek artıklarını karıştırdığım günleri hatırlıyorum. En ufak bir ekmek kırıntısı bulunca bile ben de en az bu sefiller kadar çok sevinir, heyecanlanırdım. Peki hepsi ne uğrunaydı?"

"Bilmiyordun değil mi?" dedim. "Bilmiyordun."

"Dürüst olmam gerekirse evet."

"Kendi ağzınla itiraf ediyorsun işte. Kendi çöplüğüne o kadar gömülüsün ki çevrende neler yaşandığından haberin yok."

Ağzımın payını vermek için bana döndüğünde, suratındaki soğuk ve sert ifadesi yüzünden bedenimi bir korku kaplamış, kalbimin sesini kulaklarımda duyar olmuştum. Gerginlikten saçlarıma ak düşmesi an meselesiydi. Stresten dolayı kalbimin seri atışları, kıyafetimin üzerinden bile belli oluyordu.

"Yaşadıklarımı yaşasan, şahitlik ettiğim haksızlıklara maruz kalsan emin ol sen de böylesine önemsiz şeyleri umursamayı bırakırdın. Güneş fırtınası ya da bunun gibi alakasız, üstüne düşünmeye bile değmeyecek saçmalıklardan daha büyük dertlerim var benim. İlgilenmem, başımın çaresine bakmam gereken çok daha acımasız gerçekler var. Ayak bastığım topraklarda bile tam anlamıyla güvenimi sağlayıp, arkamı kollayamazken, dışarıda neler olup bittiği beni belirli bir yere kadar ilgilendiriyor."

Sahiden de sebebini çözemediğim bir merakla "Öyleyse kabloları neden kestin ki?" diye sordum. "Hâlbuki hepimiz, sarayı fırtınadan korumak için elektriklerden kurtulmaya çalıştığını zannetmiştik."

Daha öncesinden de içtiğine denk geldiğim, masanın üzerindeki kutudan çıkardığı ince purolardan birini ağzına alarak dediklerimi duymuyormuş gibi yaktı. Umursamaz bir tavırla "Şu noktadan sonra birbirimize yalan söylemenin bir nedeni olduğuna inanmak istemiyorum," dedi.

İlk defa kibarca sürdürdüğüne rastladığım adımlarının devamını getirerek o tahttan bozma koltuğuna oturdu. Sakin bir tavırla "Bize atandığından bahsettiğim 'Geçmiş Günler' temasını gerçekten de Anthonios'un mu tepemize diktiğini sanıyorsun?" dedi. "Bu saraydaki kalın duvarların arkasına gizlenmiş sırların peşine düşen ilk kişi sen değilsin Victor. Nefes aldığı her anı benim zayıf noktamı bulmak için harcayarak çaresizlik içinde yalpalamamı bekleyen

Anthonios'un bu konuda senden daha fazla meraklı olacağı kesindi ve aynı zamanda da en başından belliydi. Ben yalnızca evimin herhangi bir yerinde keşfedebileceği bir şeye karşın yetkililere haber vermeye cesaret ederse diye işini zorlaştırmaya çalıştım, o kadar."

Bir an afallayarak "Nasıl yani?" dedim. "Sırf Anthonios senin kirli sırlarını keşfeder de saray dışındaki yetkililere haber vermek için uğraşırsa ulaşması zor olsun diye sen mi uydurdun bu temayı? Bunun için mi laf dışarıdakilerle görüşmeye geldiğinde, telgraf haricinde herhangi bir şeyin kullanılmasını yasaklamışlar gibi yaptın?"

"Seni tepeden tırnağa süzme fırsatını elde ettiğim ilk günden beri zekân konusunda beni asla yanıltmadın Victor. Hayal kırıklığına uğratmamaya da devam ediyorsun."

Kendisini açıklama gereğinde bulunmadan durumu hemen kabullendi. Ayaklarını masaya koymuş, bir yandan da dünya umurunda değilmiş gibi purosundan aldığı dumanı üflüyordu.

"Anthonios bana karşı öylesine büyük bir kinle dolup taşmıştı ki yoluma taş dayayacak, beni zor durumda bırakacak, uydurma dahi olsa herhangi bir kuralı sorgulamayacağını, sorun çıkarmayıp kabul edeceğini biliyordum. Ben de onun bu takıntılarından, hırsından ve aptallığından istifade edip yalnızca blöf yaptım. O da bunu peynir ekmek gibi yedi."

"Sonra ne oldu peki?" diye sordum. "Bütün bunlar yetmedi ve hiç riske atmak istemediğin için kabloları mı kestin?"

Bu cevabı belli olan soruma yalnızca ufak bir tebessümle yanıt verdi. Sonra da "Neyse, sen bırak şimdi bunları," dedi. "Asıl mevzuya gelelim."

Yerinden kalkıp, masasının üzerine oturarak bacak bacak üstüne attı. Bana her daim yönelttiği o cana yakın, samimi hareketlerini yeniden gün yüzüne çıkarıp sevecen bir ses tonuyla "Teklifimi gözden geçirebilme fırsatı bulabildin mi?" diye sordu. "Kararın nedir?"

"Ne teklifi? Ne kararı?"

Yine her zamanki gibi kendi kendine konuşmaya başlayıp bir şeyleri anlayamamış olmamdan hayıflandı. Bu asap bozucu tutumu yüzünden sinirlerime hâkim olamayıp "Neyden bahsettiğini bilmiyorum ama ben senin ne bir teklifini kabul ederim ne de senle bir iş yaparım," dedim. "Beni bizzat öldürmeye çalışmış bir kişiye güvenebileceğime inanacak düzeyde saf bir insan olmadığını biliyorum Marcilus. Benimle alay etmeyi bırak."

"Zaten kafanın basmadığı şey de tam olarak bu ya."

Odanın içinde bir o yana bir bu yana gidiyor, bir yandan da tırnaklarını kemiriyordu. İşte bu, daha öncesinden rastlamadığım yeni bir hareketiydi. Nedense o gün daha bir gergin görünüyordu.

"Hedefimdeki kişi hiçbir zaman sen değildin. En başından beri zaten o beş kişiyi öldürmeyi planlıyordum. O silah hiçbir zaman sana doğrulmayacaktı, en başından beri Xavier'i avizeyi devirmekle görevlendirmiştim," dediğinde gözlerimi hayretle açarak olduğum yerde ayaklarımdan zımbalanmış gibi kaldım.

"O sürekli övdüğüm zekâanı kullanarak cevaplamanı beklediğim bir soruyu sormama izin ver lütfen. Mumlarla çevrili bir avizenin, yanıcı maddelerle kaplanmaları emredilmiş çocukların dibine düşmesi tesadüf olabilir mi sence?"

Cevabını bildiğin sorular sormamalısın.

"Ne yapıp edip onlardan kurtulmak zorunda olduğumun farkındaydım. Alevin onların bedenine temas ettiğini gördüğüm anda ise bu dünyayı haksızlıklardan neyle arındırabileceğimi keşfettim."

Daha fazla bozulmuş sinirlerim üzerinde hâkimiyet kuramayarak "Peki neden?" diye çığlık çığlığa bağırdım. "Neden öldürdün onları?"

"Çünkü seçilmeyeceklerdi!" diyerek aynı tavırla, ağzından tükürükler saçarak o da bana bağırdı. "Seçilmeyenleri ne tür bir hayatın beklediğini bizzat, en iyi ben biliyorum. Yaşamalarına izin verseydim mutlu olabileceklerini mi sanıyordun?"

"Onları canlı canlı yaktın!"

Bu kadının saçmalıklarına dayanamıyordum artık, söylediği hiçbir şeyi yüreğim kaldırmıyordu. Sırtıma sakladığım bıçağı göğsüne saplamamak için kendimi gerçekten çok ama çok zor tutuyordum.

"Ben onları kurtardım! İçinde yaşamaktan başka çareleri bulunmayan ıstıraptan çekip çıkardım. O insanlar sahip oldukları yüzlerle ya da bedenlerle hiçbir şekilde, hiçbir zaman mutlu olmayacaklardı zaten. Çirkin bir bedenin insana nasıl bir hayat sunduğunu, o insanları ne tür bir eziyetin beklediğini benden daha iyi kimse tecrübe etmiş olamaz! Ben, o güne dek içine hapsoldukları ve ileride de mahkûumiyetini sürecekleri azabı yok ettim sadece. Kınadığın, yargıladığın o alevler yardımıyla onları o çileden kurtardım!"

Bacak bacak üstüne attığı yerden kalkıp, biraz sonra dile getireceği cümlelerin ciddiyetini belli ederek, kollarımdan tutup beni sıkıştırdı.

Kendinden emin bir ses tonuyla "Sana da teklifim bu işte," dedi. "Birinin benimle ilgili gerçekleri öğrenmemesi adına neler yapabileceğimi az önce duydun, daha yeni anlattım sana. Yani benim haberim olmasaydı eğer benim hakkımdaki bilgilere ulaşabileceğini mi zannediyordun? Ya da ben izin vermeseydim Moria'yı bulabileceğine inanıyor muydun sahiden?"'

"Neden peki? NEDEN?"

"Anlaman, bizzat görüp tecrübe etmen ve neler yaşadığımı ya da o insanların hayatta kalmasına göz yumsaydım nelerle karşılaşabileceklerini öğrenebilmen için ve böylece onlara yardım ederken bana katılabilesin diye."

Elindeki puroyu bıraktı. Nadiren meydana gelen sahici tebessümünü takınıp bir yardım eli uzatır gibi ruhumun derinliklerine ulaşmaya çalıştığı sahte kibarlığıyla "Birlikte kusurlardan, doğal olarak da kederden arınmış mükemmel bir insanlık kurabiliriz. Bana güvenebilirsen eğer el ele verip geriye yalnızca mutlu insanların

kaldığı, kendinden, nasıl göründüğünden ve hayatından memnun insanların yaşadığı bir dünya inşa edebiliriz. Güzel bir dünya çünkü güzellik, önemli olan tek şey," dedi.

Dizlerimi elleriyle kavramış ve başını bacaklarımın üzerine yaslamıştı. Belimdeki bıçağa sıkıcı sarıldım ve onunla yüz yüze gelmemek adına kafamı yukarıya kaldırdım. Hayal kırıklığı ve sinir bozucu derecede sakin bir ses tonuyla "Sana katılıp, yaşayan tüm "çirkin" insanları ortadan kaldırarak dünyayı onlardan arındırmamı istiyorsun öyle mi? Yaptığın bunca şeyden sonra bunu kabul edeceğime inanıyorsun yani?" dedim.

Sunduğu teklifin bana işlemediğini fark edince reddedemeyeceğimi düşündüğü başka bir şey denedi ve pantolonumun üzerinden kasıklarımı okşamaya başladı. Sesini âdeta bir kedi yavrusuna fısıldıyormuş gibi iyice alçaltarak hastalıklı fikirlerini aktarmaya devam ediyordu:

"Sana sunduğum seçenek hayatın ve ölümün çok ötesinde. Hayatımızı bize dayattığı acımasız kurallarla ve haksızlıklarla çevrelemiş dünyadan alabileceğimiz tek gerçek intikam bu. Azap içinde yaşayan insanlarımızı da kurtarıp tamamıyla özgürlüklerine kavuşturabilmemiz için ise bundan başka bir yol yok. Anlamıyor musun bunu? Nefes aldıkları müddetçe huzura erişemeyecekler. Bunu nasıl göremezsin?"

"Ben senin kim olduğunu görüyorum," dedim. "Kendini kandıran, insanları kendi kafasında kurduğu sanrılı sebepler yüzünden doğrayabileceğini sanan mahlukattan başka bir şey değilsin sen. Asıl ölmesi, alevler tarafından arındırılması gereken kişi sensin. Ve üzgünüm ama bizler senin kıyımlık domuzların değiliz. Asla da olmayacağız."

Bir anda yerinden fırlayıp hızlıca ayağa kalktı. Sahte gülümsemesini, nahif yaklaşımını ve anaç tavırlarını bir kenara bırakarak gerçek kimliğine büründü. İnsanın çevresindeki renkleri emen, aldığı nefesten soğutan, birkaç dakika maruz kalınması durumunda neredeyse delirtebilecek türden karanlık bir bakış atarak "Yoluma çıkmana, beni gayemden döndürmene izin veremem," dedi. "Gerekirse

seni de ortadan kaldırırım ama olmaz. Kimse o insanları, ayak bastığımız toprakları, gerekirse tüm yeryüzünü haksızlıklarından arındırana kadar durduramayacak beni. Evet, yeryüzünde tek bir kusurlu yüz ve tek bir kederli ruh kalmayana dek devam edeceğim."

Ardından çömelerek bana iyice yaklaştı. Göz bebeklerini neredeyse benimkilere değecekti. Siyah gölgesi tamamen üzerime düşmüş, beni baştan aşağıya kaplayarak karanlıkta bırakmıştı. Onun suratı dışında hiçbir şey göremez olduğumu anlayınca, son bir cümle daha sarf ederek iç soğutan konuşmasını tamamladı:

"Bu merhametsiz dünyaya hak ettiği kraliçeyi vereceğim."[2]

Basamakları hızla geride bırakırken, kayıp da düşmemek için dikkat ederek aşağıya iniyordum. Hâlâ tam anlamıyla kendime gelebilmiş değildim. Sanki savaştan çıkmıştım ki bir nevi öyle de olmuştu. Fiziksel bir savaşta bulunmamıştım ama ruhum bozguna uğrayarak yenik düşmüştü. Ayrıca gitgide uyuştuğumu hissediyordum. Moria'nın da mahzende dediği gibi artık bu sarayda beni de şaşırtabilecek tek bir bilgi yoktu. Henüz kısa bir zaman geçirmeme rağmen karanlığın sızabileceği tek bir boşluk dahi kalmamıştı benden geriye.

Oralardan son kez geçtiğimin farkına varıp, çevreme bakınarak aşağıya iniyordum. O duvarlar nelere tanıklık etmiş olurlarsa olsunlar her insanın hayatında en az bir kere görmesi gereken manzaralardı. İçleri yozlaşmış, çarpık ve karanlık sırlarla dolup taşmış olabilirdi ama çevresine yansıttığı ihtişam muazzamdı.

2 *Snow White and the Huntsman* adlı filmdeki *Ravenna* karakterine ait bir alıntı.

Kapıyı açtığımda tüm insanları koca bir ordu gibi karşımda buldum. Dışarı çıkarılacaklarını unuttuğum için bir an irkilerek geriye doğru sendeledim. Belli ki Xavier uğraşına ve azmine beni hayran bıraktıracak şekilde herkesi toplayarak bir araya getirmişti. Öyle görünüyordu ki sarayda tek bir kişi bile bırakmamıştı.

Saatim Marcilus'un odasına gitmeden önce kurduğum alarmdan geriye yalnızca beş dakika kaldığını hatırlatmak için ötmeye başladığında, uyuduğum yalanını söylediğim hâlde annemin gece beni denetlemeye geldiğini duyuyormuşum gibi sıçrayarak hızlıca harekete geçtim. Ki sahiden de annem benim için yola koyulmuştu. Onu kalabalığın arasından netlikle seçebiliyordum. Evet, oradaydı. Delirmiş gibi bana doğru koşuyordu. Bedenlerimiz birbiriyle kavuştuğu an bana o kadar sert bir şekilde çarpmıştı ki az kalsın yere devriliyordum. Az kalsın Marcilus gibi ayaklarının altına seriyordu beni...

Şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu fakat eminim ki mutluluktan gözlerimin içi bile gülüyordu. Çok geçmeden, arkasından babam da gelince daha fazla kendime hâkim olamadım ve sevinç naraları atmaya başladım. Heyecanla "Sizin burada ne işiniz var?" dedim. Ancak cevap ne babamdan ne de annemden geldi.

Ziyadesiyle tanıdık bir ses "Ben getirdim," dedi. Uzun zamandır bir araya gelemediğim eski dostumdu bu.

Marvin...

Annemle babamın arasından çıkarak "Merhaba Victor," dedi. "Bizi özledin mi?"

"Hem de çok," diyerek havalara zıpladım. Kollarımı iki yana açıp üçünü de kavradığım gibi sıkı sıkı sarıldım. Neredeyse iç organlarının ağızlarından çıkmasına sebep olacaktım.

"Ben... Ben sizi kaybettiğimi sanmıştım."

"Az kalsın kaybediyordun zaten," dedi Marvin. "Marcilus, köyde her ne yapmayı planladıysa tüm güvenlik görevlilerine ailelerini köyden çıkarmaları gerektiğini söyledi. İşte o zaman bir şeylerin kötüye gittiğini sezdim. O yüzden de kendi ailemi köyden kaçırırken senin aileni de yanımda getirdim."

Kadının o vakitlerde neler planlamış olduğunu ve neler yapmayı göze aldığını onlara ben anlatabilirdim ama bunları duymaya hazır olup olmadıklarından emin değildim. Demek ki köy halkını yakmayı göze aldığında, hiç değilse muhafızlarına kendi ailelerini de öldürtmek gibi bir canilikte bulunmayıp önceden haber vermişti. Bunu öğrenmek, biraz da olsa rahatlatıyordu.

On ikiye bir dakika kaldığını haber veren saatimi daha da fazla duymazlıktan gelmeyi bırakarak "Bir gün size her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. Fakat şu an zamanı değil. Halletmem gereken başka bir iş var," dedim. Son bir defa daha sarılıp özlem giderdikten sonra sarayın sağında bulunan, önceki gece Violet sayesinde fark edebildiğim elektrik direğine doğru ilerledim. Saatim ötmeye devam ediyordu.

Elli saniye...

Mutfaktan aldığım bıçağı çıkardım ve ortadan ikiye ayırılmış bir hâlde aşağı doğru salınmış olan kabloların kabuklarını soymaya başladım.

Kırk saniye...

Tam da tahmin ettiğim gibi ortaya üç renk kablo çıkmıştı: Mavi, yeşil ve kırmızı.

Otuz saniye...

Aynı renkteki kabloları teker teker birbirleriyle birleştirmeye koyuldum.

Yirmi saniye...

İlk önce yeşil kabloyu yeşille birleştirdim.

On saniye...

Ardından kırmızıyı kırmızıyla...

Beş saniye...

Son olarak da maviyi maviyle...

Dört saniye...

Önce kolumdaki saate baktım, son olarak da saraya. Marcilus kendi balkonuna çıktığında ilk önce anneme, babama ve Marvin'e

rastladı. Gözleriyle aradıktan sonra beni bulduğu noktadan hiç de memnun kalmamış olacaktı ki kaşları kalkmış, ağzı büzülmüş, suratı fazlasıyla düşmüştü. Hiç istemese de bozgunun tatlı zaferini kabullenmişti tabii.

Üç saniye...

Mahzenden kurtulabildiğini gördüğüm anda sevinçten dört köşe olduğum Violet da kalabalığın arasından çıkıp yanıma geldi. Kabloları tutarken, titremeye başlamış olan ellerimi kavrayıp bana destek vermek için uğraştı.

İki saniye...

En son kabloyu birleştirip elektrik dalgalarının yeniden akmasını sağlamadan önce ikimiz beraber son bir şeyi haykırdık, bir ismi:

"Aurora için!"

Bir saniye...

İlk önce bir şok dalgası gökyüzüne dağıldı. Yeşilli mavili, cennetten kopup sefil hayatlarımızı renklendirmek üzere bize kıyak geçmeye gelmiş gibi görünen rengârenk ışıklar göründü. Sarayın çevresini kaplayan dumanlar yüzünden, karanlığın tepesinde daha da bir canlı, göz alıcı ve muazzam görünüyorlardı. Sanki etrafımıza güzellikleriyle dokunmaya, çevremizi ışıl ışıl sarmaya başlamışlardı. Öylesine ihtişamlı bir manzaraydı ki bu, hayatım boyunca böyle bir şeye rastladığımı anımsamıyordum. Cennete açılan bir pencereden, yanında sönük kalan yeryüzümüze doğru hayretler içinde bakıyorduk. Yeşilin insanın içine umut serpiştiren tonu ve mavinin sıcaklığı içimize işliyor, gözlerimizdeki yansımayla birlikte kalplerimizi umutla kuşatıyorlardı. Böyle bir manzaranın karşısında korku, keder ve karanlık bulunamazmış gibiydi ki artık bulunmuyordu da zaten. Bir daha asla erişemeyecekti o karanlık bizlere.

Kuzey ışıklarının tepemizde belirmesiyle beraber, elektrik direğinden sarayın içine doğru uzanan kablolardan kıvılcımlar çıkmaya başladığına şahitlik ettik. O kıvılcımlar usulca sarayın içine doğru yol alıp, ilerleyerek en son noktaya ulaştığında koca saray büyük bir

gürültüyle patladı. Yıkımın ulaşamayacağı tek bir nokta kalmayıncaya dek, baştan aşağıya ölümle kaplandı malikâne. Fakat bu öylesine bir ölümdü ki yalnızca yaşayanı değil; tabloları, duvarları, devasa avizeleri, kısacası o malikânenin sunup sunabileceği tüm zenginlikleri de beraberinde götürüyordu..

Sarayın patlamasıyla çevreye saçılan parçalardan bazıları, binanın hemen önünde duran Marcilus'un büstüne çarparak, onu paramparça bir hâle getirip yerle bir ettiler.

Ona ve tırabzanları teker teker yerlere dökülen balkonuna baktığımda ise geriye yalnızca siyah bir kuzgunun kaldığını görüyordum. Tek bir tüyüne bile zarar gelmeden, hiçbir şey olmamış gibi sükûnetle uçup giden... Hâlbuki Xavier'ın sarayda bulunan tüm kuzgunları serbest bıraktığını sanıyordum.

Patlamanın etkisiyle çevreye yayılan şok dalgası hiddetli nefesini kullanarak, sarayın çevresindeki karanlığı delip geçti. Sis bulutlarının dağılmasıyla üstümüze doğru küstah bir tavırla sızan sinsi güneşin derimde dokunduğu her bölgeyi kucakladığını, âdeta özlem gideriyormuş gibi beni sarmaladığını hissettim. Bir insan bir şeyin varlığından dolayı ne kadar mutlu olup ne kadar sevinebilecekse işte o kadar âşık oldum bu hisse. Büyük bir memnuniyetle ve uzun zamandır görmediğim için hasretle benimsedim ışığı. Sarayın döküntülerinin üzerine vuran güneş tek bir şeyi sorgulattı bana: Güneşin etkisi burada bile bu denli yıkıcı olduysa diğer yerler nasıldı acaba? Geri kalan köyler, şehirler, devletler, insanoğlunun dünya üzerinde kurduğu medeniyet...

Sonra da belki de böyle olması gerekiyordur diye düşündüm. Belki de hepsinin o saray gibi yok olup gitmesi, yeryüzünden temizlenmesi gerekiyordur. Belki de yalnızca Leydi Marcilus'un değil, hepimizin hak ettiği budur.

Hepimiz en az onun kadar suçluyuzdur belki de...

-SON-

PLAYLİST

India Arie - Video
Cole(feat TLC) - Crooked Smile
Colbie Caillat - Try
Jess Glynne - Don't Be So Hard on Yourself
Andra Day - Rise Up
Anne Marie - Perfect
Beyoncé - Pretty Hurts
Hailee Steinfeld - Love
Melanie Martinez - Mr. Potato Head
John Legend - You and I
Alessia Cara - Scars to Your Beautiful
Lady GaGa - Born This Way
Jessie J - Who You Are
Sugababes - Ugly
Taylor Swift - Look What You Made Me Do
Christina Aguilera - Beautiful
Pink - Perfect
Lana Del Rey - Please Don't Let Me Be Misunderstood
Madonna - Die Another Day
Lorde - Team
Halsey - Castle

Nükleer bir felaketin ardından
ölümcül seviyedeki mutasyonla lanetlenen
bir halktı esaretin kalbinde yatan.
Halkı bu çarpık mirastan kurtarmak adına
kabul edilen acımasız bir yönetim biçimi...

İki aşık genç, kendilerini
bu merhametsiz kaderin içinde bulacaktı.
Eleme günü geldiğinde içine düşecekleri ölümcül
oyunlardan ve entrikalardan habersiz
gireceklerdi karanlık sırlarla kaplı Dünya'ya.

Akıl almaz bir dehşetle aşkları sınanacak,
akıllarında ise tek bir hedef olacaktı:
Seçilenlerden olup hayatta kalabilmek.

ÇÜNKÜ ŞARLATAN, ÖLÜMLERİNİ GÖZLÜYORDU...

PDF NOKTASI

otantikkitap
ISBN 978-625-7394-63-5
9 786257 394635

KORSANI DEĞİL BENİ OKU

TBYM

TÜRKİYE YAYINCILAR BİRLİĞİ